

ŞEFİK ÂŞIKOĞLU

KİTABI

DİRİLİŞ GÜLÜ

ÇANKIRI BELEDİYESİ
KÜLTÜR YAYINLARI 2013

ISBN :
978-605-63999-2-3

ESER :
**ŞEFİK ÂŞIKOĞLU KİTABI
DİRİLİŞ GÜLÜ**

EDİTÖR :
DR. İBRAHİM AKYOL

KAPAK TASARIM - SAYFA DÜZENİ :
ÖMER KARAMAN

BASKI :
YENİGÜN OFSET MATBAACILIK

Cumhuriyet Mah. Kapalı Sokak Fakoğlu Pasajı No: 6
Tel.: 0376 212 33 53 Faks: 0376 212 77 47 ÇANKIRI

Genişletilmiş 2. Baskı

Çankırı Belediyesi Yayınları

Çankırı 2013

İÇİNDEKİLER

TAKDİM	5
II. BASKIYA ÖNSÖZ.....	7
ÖNSÖZ.....	9
O'NA DAİR YAZILAR.....	11
HOCAMIZ, BABAM; ALİ ÂŞIKOĞLU	12
BİR BABANIN ANATOMİSİ; ŞAVKI ÂŞIKOĞLU	15
O'NUN ADI İLE; MUSTAFA ÖZKAN	20
AŞK'IN VEDASI; AHMET GÜLŞEN	23
KIRK İKİNDİDEN SONRA; RECEP GÜLŞEN	28
ÂZÂDE; MUZAFFER AKDOĞAN	32
O GELMEYECEK, BİZİ BEKLİYOR; İBRAHİM AKTAŞ	35
ZOR YAZI; YUNUS DEVELİ.....	37
“EVVEL GİDEN AHBÂBA SELÂM OLSUN ERENLER”; İBRAHİM SELİM.....	39
SİLİNMEYEN İZLER; OSMAN NURİ UÇAK.....	41
ÂLİM VE NÂDÎDE BİR İNSAN; HASAN ULUDAĞ.....	43
GÜLER YÜZLÜ, GÜZEL ADAM; MURAT EZER	45
KÜÇÜK KIZLAR GÜÇLÜ OLMAK ZORUNDA; FİGEN YAMAN COŞAR.....	48
BİR DİRİ İÇİN AĞIT; MUSA ÇAĞLAR	53
ŞEFİK HOCAM; MUAMMER ÖZTÜRK.....	55
RUHUN ŞÂD OLSUN ABİ; MEHMET ÜLGÜNAR.....	61
ŞEFİK ÂŞIKOĞLU'NU ANLAMAK; DR.İBRAHİM AKYOL... 67	
O'NA YAZILAN ŞİİRLER	73
ŞEFİK ÂŞIKOĞLU'NA TARİH; Prof.Dr.MUSTAFA KARA... 74	
IŞIK ADAM; MUZAFFER AKDOĞAN	75

KAYBETTİKTEN SONRA; HAMİDE HALİLOĞLU.....	76
BİR AVUÇ TEBESSÜM; MEHMET ÜLGÜNAR.....	78
O'NA YAZILAN MEKTUPLAR.....	81
NURİ PAKDİL 'den	82
YUNUS DEVELİ 'den	83
HATİCE YERLİ 'den	85
DOSTLARINDAN	87
O'NUN YAZILARI	89
MEKTUP I.....	90
MEKTUP II.....	91
MEKTUP III.....	93
MEKTUP IV	94
MEKTUP V	95
DİRİLİŞ GÜLÜ.....	97
HÜZÜN	169
TATLI TEBESSÜM	171
YUNUSLAYIN.....	174
ÖĞRETMENLİK ONURU	178
O'NUN ŞİİRLERİ	183
ER GAZELİ.....	184
BEKLENEN ZAMAN	185
GÜL GAZELİ.....	186
GEL ARTIK.....	187
GÜL TEBESSÜMÜ	188
MÜNÂCÂT	189
YAVRUM.....	194
O'NUN FOTOĞRAFLARI.....	197

TAKDİM

Milletler yetiştirdikleri büyük adamlarıyla nefes alıp verirler, geleceklerini aydınlatırlar, kendilerine yeni bir dünya inşa ederler. Onlar, toplumlar için dünyayı aydınlatan birer yıldız, birer yol göstericidirler.

20. yüzyılda Çankırı’ımızda yetişen, şehrimizi ve insanımızı aydınlatan önemli şahsiyetlerden biri de Şefik Âşikoğlu’dur. Ülkemizin ve şehrimizin bir kültür ve medeniyet buhranı yaşadığı, istikametini kaybettiği bir dönemde ortaya çıkmış, insanımıza ve özellikle gençlerimize Hak ve hakikatı göstermiş, maverayı işaret etmiş bir kutlu er olarak yaşamıştır. O, bütün bu yönleriyle Çankırı’mız için bir marka olmuştur.

Şefik Âşikoğlu Hocamız, bilginin kaynağı olarak Kur’an-ı Kerim ve Hz Peygamber’in sünnetini esas alan bir ilim anlayışına sahip ve onu hayatına rehber edinmiş bir ilim adamı; hayatını eğitim davasına adanmış, hem okulda hem de okul dışında yüzlerce talebe yetiştirerek onlara kutsal davanın misyonunu yüklemiş bir eğitimci; inandıklarını söyleyen, söylediklerini yaşayan, yaşadıklarından taviz vermeyen aksiyoner bir dava adamıdır.

Bizim de kendisinden çok sık olarak istifade ettiğimiz Şefik Âşikoğlu Hocamız, öğrencilik yıllarında çeşitli gençlik kuruluşlarında özellikle Milli Türk Talebe Birliği’nde aktif görev almıştır. O yıllarda beraberce görev yaptıkları arkadaşları bugün ülkemize, çeşitli kademelerde hizmet etmektedirler. Bunlardan en önemlisi Cumhurbaşkanımız Sayın Abdullah Gül’dür. Cumhurbaşkanımızın 8 Kasım 2012’de Çankırı’ya yaptığı ziyaret-

te, beraberce çekildikleri 1973 tarihli fotoğrafın bulunduğu bu kitabın ilk baskısını takdim ettiğimizde, kadım bir dostuyla karşılaşmanın mutluluğunu yaşamış ve emeği geçenlere teşekkür etmiştir.

Biz Çankırı Belediyesi olarak, her türlü hayırlı faaliyetin yanında olacağımızı bir kere daha belirtiyoruz. Vefatından kısa bir süre sonra böyle bir kitabı hazırlayan ve basımını gerçekleştiren talebelerine, kitabı genişletip ikinci baskısını hazırlayan Dr. İbrahim Akyol'a teşekkür ediyorum.

Bu vesileyle Şefik Âşıkoğlu Hocamızı bir daha rahmet, minnet ve şükranla yâd ediyorum.

İrfan DİNÇ
ankırı Belediye Başkanı

II. BASKIYA ÖNSÖZ

Vefası olmayanın bekâsı da olmaz.

Şefik Âşikoğlu, ülkemizin yetiştirdiği yerli ve İslâmî düşünceye sahip bir entellektüel, bu toprakları öz kültürümüzle mayalayan büyük âriflerin 20. yüzyıldaki hayrî'l-halefi, kimi zaman aksiyoner bir dava adamı, kimi zaman münzevî bir derviş, kimi zaman da elinde tebeşir kara tahtanın başında vazife yapan bir muallim idi. Onun için “o bir hocaydı, o bir mutasavvıftı, o bir âşıktı, o bir edip idi, o bir misyon/dava adamıydı” demek, yerinde bir tespit olacaktır.

Bu kitap onu tamamıyla ve bütün yönleriyle anlat(a)mıyor.

Bu kitabın ilk baskısı Hocamızın vefatından sonra 1998 yılında yapılmıştır. Kitabı hazırlayan ve ilk baskısını gerçekleştiren Ahmet Gülşen ve arkadaşlarına çok teşekkür ediyoruz.

Kitabın ikinci baskısına, Şefik Âşikoğlu'nun Maverâ dergisinde yazdığı “Hüzün” adlı makalesi, Prof. Dr. Mustafa Kara'nın onun vefatına ebcet hesabıyla düşürdüğü tarih manzumesi, Mehmet Ülgünar, Figen Yaman Coşar ve Muammer Öztürk'ün makaleleri ile bazı fotoğraflar ilave edilmiştir.

Bu baskıya katkı sağlayan başta Prof. Dr. Mustafa Kara'ya ve makale yazarlarımıza, fotoğrafları temin eden Ali Âşikoğlu'na, Hocamızın makalesini bulup istifademize sunan Ethem Darendeli'ye ve kitabımızın ikinci baskısı için hiçbir fedâkârlıktan kaçınmayan Çankırı Belediye Başkanımız Sayın İrfan Dinç'e teşekkür etmek boynumuzun borcudur. Sağ olsunlar.

Editör

ÖNSÖZ

Bu kitap bir kalemin değil onlarca kalemin, onlarca bileğin ve onlarca maddi katkının bir bileşkesidir. Bu haliyle kitap, kendisini insana tabiatıyla İslam’a, Allah’a vakfetmiş, ilimle, takvayla ve aşkla yaşamış bir insanın ömrü içersinde ortaya koyduğu neslin aynı terennümlerle yoluna devam ettiğinin bir ifadesidir.

Bir kısa ömrün hazırlamaya fırsat vermediği “Şefik ÂŞİ-KOĞLU” imzalı kitabı literatürümüze kazandırmak vefatından sonra onun adına biz dost ve talebelerine düştü. Bir görev ve ödev bilinciyle hazırladığımız çalışmada himmetlerimizi geniş tutma azminde olduk; hem hocamızın yayınlamadığı çalışmalarını gün yüzüne çıkartmak hem de onun yetiştirdiklerinin kaleminden onu anlatmak istedik.

Size sunulan bu çalışma iki kısma ayrılmaktadır: ona dair yazılardan oluşan birinci kısım ve eserlerine ayrılan ikinci kısım. Kitap ismini yine hocamızın bir ifadesinden, bir makale(kitap tenkidi) çalışmasının başlığından almaktadır.

Şefik Hocamızı Çankırı’ya, Çankırı’yı ona açan, kitabın ve dolayısıyla varlığımızın temeli, hayat felsefemize yön kazandıran insan; saygıdeğer hocamız Mustafa Özkan’a kitabımızı yazılarıyla şereflendirdiği için müteşekkirim.

Ona dost olmak paydasında da birleştiğim kadim dost ve kardeşlerim, kitabın yayın kurulu; Recep Gülşen, Osman Nuri Uçak, Muzaffer Akdoğan, İbrahim Aktaş, Musa Çağlar, Orhan Sivri ve Fahri Çayır’a bu eserin oluşumundaki bitmez sa’y ve gayretlerinden dolayı minnettarım.

Âşkoğlu isminin ifade ettiği entellektüelizmi, takvayı, sana-

tı, ilmi ve İslam'a hizmeti Şefik hocamızdan sonra devam ettireceğine hiç kuşkusuz inandığım Ali ÂŞIKOĞLU'na, kardeşleri Taha ve Şavkı'ya hocamızın yazın dünyasına açılımında gösterdikleri yardım ve rehberlikleri için teşekkür ediyorum.

Kitap, tek sevgilimiz Hz. Muhammed (s.a.v) Efendimize ithaf olunur.

Ahmet GÜLŞEN

O'na Dair Yazılar

HOCAMIZ, BABAM

ALİ ÂŞİKOĞLU

1 Nisan 1949 resmi doğum tarihi. Sofuahmedgil sülalesinden Salih Çavuş'un oğlu Ali'nin ilk evladı. Bir kız, iki erkek kardeşi var. Kendisinden sonra dünyaya gelen iki kardeşi çocukken vefat etmiş. Çok sevdiği ve elinde büyüdüğü anneannesi Çırak Ayşe ve dedesi Deli Şavkı! Onların dizi dibinde terbiyelerinde büyüdü. Babası İstanbul'da sırtında semeri yük taşıyarak geçimini sağlamakta.

İlkokulu köyde okudu. Daha sona İstanbul'a babasının yanına okumaya gitti. Bir müddet bir cami altındaki derme-çatma yurttan cami hocasından dersler aldı ve ardından İstanbul İmam-Hatip Okulu'nda öğrenimine devam etti.

İstanbul'daki eğitim hayatında Risale-i Nur'lar ile tanıştı, medreselerde kaldı, hizmetlerde bulundu. Bu medrese hayatında rahmetli Bediüzzaman'ın cübbesi ile namaz kıldırıldığını ve Zübeyr Abi ile tanıştığını söylerdi. Birçok ilim ve irfan meclislerine katılma fırsatını yakaladı. Sosyal faaliyetlerde bulundu. Bir öğrenci kuruluşu olan M.T.T.B.'de Ortaöğretim Başkanlığı ve Sekreterliği gibi görevlerde bulundu.

Lise sonrası girdiği üniversite sınavı ile Erzurum Yüksek İslam Enstitüsü'nde öğrenime ve mücadelesine devam etti.

Asıl kimliğinden uzaklaşan, millet olma, ümmet olma ruhunu, anlayışını kaybeden Müslüman Türk Milleti'ne kaybettiği kimliğini kazandırmayı gaye edindi. Kul ve ümmet olma bilincini çevresine yerleştirmeye çalıştı.

1974'te mezun oldu ve Ankara Müftü muavinliği görevi ile

memuriyet hayatı başladı. Bu arada evlendi ve ardından askere gitti. Askerlik dönüşü eğitim Milli Eğitim Bakanlığı'na geçti.

1976, Adıyaman. Kız Meslek Lisesi ve İmam-Hatip Liserinde öğretmenlik yaptı. Adıyaman'da iken Menzil'e vardı...

1979'da kendi isteği ile Çankırı'ya geldi. Çankırı Lisesi'nde görev yaptı, bir sene kadar.

1980'de Kurşunlu İmam Hatip Lisesi Müdürlüğü'ne atandı. Bu dönemde İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne de vekâlet etti.

Müdürdü, Milli Eğitim müdürü idi; ama hepsinden önce bir öğretmendi, hocaydı, vazgeçemezdi bildiğinden ve bildiğini bildirmekten. Vazgeçmedi de...

1982... Dile getirdiğiniz hakikatlerden her zaman rahatsız olanlar olacaktır, milleti kendi dünyevî menfaatleri uğruna muhtaç olduğu hakikatlerden, bilinçten uzak tutmak isteyenler karşınıza çıkacaktır. Çıktı da. İftiralar, ihanetler... Hakkın rızası için çıkılan yolda kervanın sadece birkaç kişiden ibaret olduğunun anlaşılması, dava lafazanlarının ortaya çıkması. Zorlu geçen dört ay... Kurşunlu... Sürgün ve ardından aklanma.

1983. Edirne - Uzunköprü. İmam-Hatip Lisesi öğretmenliği ve davada, niyette samimiyyetin ifadesi sürgün sonrası, ihanet sonrası bahşedilen nimetler ...Yüce Rabbimiz Kurşunlu'da uğrılan ihanet sonrası bu bereket ovasında tahmin edilemeyecek nimetlerle rızıklandırdı.

1986. Büyük oğlu Çankırı Anadolu Lisesi'ni kazandı diye tayin istedi ama engel olmak istediler. Önce İkizören Ortaokulu'na göndermek istediler ama muvaffak olamadılar. İlga Fatih Sultan Mehmet İlköğretim Okulu Müdürlüğü'ne atandı. Bu dönemde ailesi Çankırı'da, kendisi İlga'da...

1987. Ayrı geçen bir yıldan sonra Çankırı İmam-Hatip Lisesi öğretmenliğine geldi.

25.12.1997 Perşembe. Her vakit başı ağrırdı. O gün daha şiddetli bir ağrı hissediyordu, dayanılmaz bir sızı. Evvelki gece bir sohbet mekanında cereyanda kalmış ve omuzlarını üşütmüş, omuzları tutulmuştu. Şiddetli baş ağrısı ense kısmında ama omuzları tutulduğundan ona veriyor. Bütün ısrarlara rağmen derslerine giriyor, başını kalorifer peteklerine dayayarak Kur'an-ı Kerim dersini dinliyor. O gün nöbetçidir ve nöbetini tutuyor, tutma denildiği halde. Mutad baş ağrısı diye doktora gitme tekliflerini reddediyor sırf derslerine devam etmek için. Vazifesinden ayrılmıyor sonuna dek. Zaten ne kadar rahatsız olursa olsun okuluna gider, derslerine girerdi. Ve ders sonrası öğrencilerinden, okulundan son kez ayrılıyor.

Ertesi gün...

Aksarayarak ayrıldığı okuluna gözü yaşlı, kalbi buruk talebelerinin omuzlarında geldi ve gözyaşları, dualar ile uğurlandı.

Hayatı boyunca sadece Hakk'ın rızasını aradı ve sadece O'ndan korktu. Asıl kudretin ve hükmün O'na ait olduğunu; hesap gününün sahibinin O olduğunu biliyordu ve emrolunandan şaşmamaya çalıştı. Allah'ın emrine teslim oldu ve O'na döndü. Bizler de bir gün gelecek Rabbimize döneceğiz. Ama ne halde?

Tekten de tek, bir tek, tek başına tek;

O var!

Ey kudret, ey rahmet, ey re'fet!

ALLAH'ım affet!

BİR BABANIN ANATOMİSİ

ŞAVKI ÂŞIKOĞLU

1949 Ilgaz. Nur topu gibi bir evlat çocuk. Babası Ali, annesi Hanım. Bu çiftin ilk çocuğu. İsmi koyuyorlar: Şefik.. Ve başlıyor zamanını saymaya ölüme doğru 1,2,3,...

Küçük Şefik büyüyor, ilkokula gidiyor, bitiriyor ilkokulu, bir yıl aradan sonra İstanbul'a yolu düşüyor. İstanbul İmam Hatip Okulu'na başlıyor. Orayı da iyi bir dereceyle bitiriyor. Artık küçük Şefik değildir. Delikanlı olmuştur. Üniversite imtihanlarına giriyor ve Erzurum Yüksek İslam Enstitüsü'nün yolu açılıyor. Gurbete gitmiş çocuğunu bekler gibi bekliyor Erzurum O'nu. Erzurum bir çok şeyin başlangıcıdır.

1974 acılarıyla, tatlılarıyla bitmiştir Erzurum günleri. Bu ara bir de aile kurmuştur. Artık işe girme zamanıdır. İlk iş Ankara Müftü muaviniği. Üç ay sürdürür bu görevini ve ardından askerlik. Subay Şefik'tir. Hem hoca, hem subay. Askerlik günleri başlamıştır. Bu günlerden bir gün oğlu olur. İsmi Ali konur. Güzel bir tesadüftür ki iki tarafın babalarının adı Ali'dir. Günler ilerler ve baba askerliğini bitirmiştir. Tekrar işine devam etmek istemez. M.E.B.'e geçiş yapar, din dersleri öğretmenisi olarak. Kurayı çeker ve Kars. Ardından Adıyaman'la becayiş yapar.

Adıyaman ilk sayfadır öğretmenlik mesleğinde. Yaşama gayesini anlatır insanlara, İslam'ı. Orda her türlü fikri, aktüel ve aksiyoner çalışmayı sürdürür. Büyük bir yük almıştır sırtına ve buna isteyerek katlanmaktadır. Onca, hayatın manası; ihtirasın ve aşkın değeri, yalnız bu katlanıştır. O'nu ayakta tutan budur. Ruhı alınmadan bırakmayacaktır bu yükü. Çünkü bu yük mu-

kaddestir, bu yük herşeye bedeldir. Bu ara bazı zorluklar zuhur etmiştir. Ama bunlar O'nun için aşılmayacak yokuşlar değildir. Aşmıştır onları kısa zaman içerisinde.

Böyle bir hayat sürerken bir oğlu daha olur, ismini Taha koyuyorlar. O kelimenin sırrı O'na nüfuz etsin ve o ilahi sır adına korunsun diye. Baba zamanın kışkacı içinde ilerlerken tayinini ister Çankırı'ya. Artık Çankırı Lisesi'nde din kültürü hocasıdır. Bu yıllarda Rabbim bir çocuk daha bahşediyor O'na. İsmi Şavkı koyuyor. Işık gibi olsun, etrafını aydınlatsın diye. Anne babasının ismi de Şavkı. Bundan sonra serüvenimiz başlıyor babamla. Çankırı'da yine mücadeleler veriyor davası uğruna. Anlatıyor, dinliyor, öğreniyor, öğretiyor. Sohbet meclisleri arasında koşuşturmakla geçiriyor zamanını, davasını anlatmak ve anlamak için. Bu ara kendi isteği üzerine Kurşunlu'ya geçiyor.

Yine idealist, yine fikir adamı orada da durmuyor, hep çalışıyor. Bir heykeltraş gibi yontuyor şekillendirmek istiyor, şekillenmek isteyen kafaları. Bir Cuma günü, Cuma hutbesinde yaptığı konuşma yüzünden ceza alıyor. Hep Kur'an okuyor. Kur'an'daki müjdeler O'nu sakinleştiriyor ve SÜRGÜN.

Uzunköprü dünya cenneti oluyor bizlere. Orda başlıyorum ilkokula, İlkokul birinci sınıfı orada okuyorum. Ardından tekrar Çankırı. Son tayin, son yolculuk.

Babam bir öğretmendi. Oradan, oraya giden bir öğretmen. Her gittiği yerde davasını anlatan ödün vermeyen biri. Gittiği okulun gözdesi olan. Görev yaptığı okullardaki öğrencilerin Babası. Hocam, Babam...

İsminin konuluş gayesi olan şefkatlilik her halinden belli oluyordu. Duygusaldı. Olaylar ve durumlar karşısında hep bir-

şeyler yapmaya çalışır, yardım ederdi. Hiç bir şey yapamaz ise dua ederdi. Aynı zamanda hoş görülüydü. Çocukları severdi. Her zaman yanında çocuklara vermek için şeker bulundururdu. “Peygamber Efendimiz çocukları sever ve sevindirirmiş” derdi.

Hatırlıyorum da Kenbağ'da mahallemizin çocukları babamın etrafına toplanır, elini öperler, ardından şekerlerini alıp sevinçli sevinçli ayrılırlardı. Anımsıyorum da o günleri; her zaman hocalık yaptığına inanıyorum. Çocuklara küçük yaştan itibaren el öpmekle edebin ilk adımını attırıyordu. Adı sanı belliydi. Şefik Hoca. Herkes O'nu bilirdi. Hiç kimseden hiçbir gizlemezdi. O'nun nasıl biri olduğunu herkes bilirdi. -Anlardı demiyorum.- Şefik Âşıkoğlu bir virtüözdü. Mükemmele ulaşmaya çalışan bir işçi. Vatansever olarak asla halkın takdirini kazanmak için değil, hak ve halk için çalışır, mükafatını Hak'tan bekler, halka hizmet ederdi. Mitolojik bir anlatımla anlatılsa; Kaf dağının arkasındaki ülkenin insanlarındandı ve ufkumuza, bize birşeyler öğretmek için gelmişti, sığınmamıştı.

Çocukluk yıllarım her çocukta olduğu gibi benim de kaypaklıkla geçti. Babam ise hiçbir zaman ben sınırı aşmadan tepki göstermezdi. Ucubeliği asla sevmez, derbeder bir yaşam hiç mizacına uymazdı. Her şeyi planlı ve programlı yapardı. Bizim de öyle olmamızı ister, bunun için nasihat ederdi. Gerekirse döverdi. Evet dövdü! Ama şunu bilin ki babamdan yediğim dayak bende öyle bir gelişim sağladı ki kelimelerle ifade edilemez. Bazen geçmişe dönüyor ve düşünüyorum: Acaba nerede ve neden dövdü? Ardından haklılığına karar veriyor “Ben de olsam aynı sını yapardım” diyorum.

Babam bir hocaydı. Oğulları müslüman olmanın yükümlü-

lüklerini bilmeliydi. Bunun için çok çaba sarf etti. Bu işi de başardığına inanıyorum, insanlık ruhunu bize verdiğiine, bilmek ve öğrenmek hazzını tattırdığına inanıyorum. Babam çok gayretkeş bir hayat yaşadı. Her an bir şeyler yapmak isterdi. Düşünmeyi, düşündüğünü anlatmayı çok severdi. Ben O'nun bir günden bir güne boş durduğunu görmedim. Kenbağ'daki evimizde; ya bahçemize iner toprakla ilgilenir, bahçeyi bir nizamla sokar ya da bol bol kitap okurdu. Çankırı merkeze taşınmamız onun için iyi olmuştu. Bütün vaktini kitap okuyarak değerlendiriyordu.

Hilmi Ziya Ülken "Aşk Ahlakı" adlı kitabında diyor ki: "Rehber yolunu arayanı aramayacaktır. Fakat yolunu arayan, kendi rehberini bulacak, ondan ihtirasını doyuran bir konu olarak ruhundaki boşluğu doldurmak için iman isteyecektir. Rehberin bütün çabası içine ateş düşen; cüreti, ihtirası ve aşkı uyandırılmış olan yol arayana irfan vermektir." Babam bu irfanı almak için çok çaba gösterdi ve kazandı. Ardından ise müzmin bir beklemeye koyuldu, "irfan isteyen var mı?" diye. Fakat bir kaç kişi çıktı ve onlara öğretti işin sırrını ve bilginin uçarılığını.

Velhasılı, babam hangi işe girirse girsin hakkıyla yapmaya çalışır, menzili bulmaya gayret gösterirdi. Öğrencilerin kendisine soru sormalarını, öğrenme çabası içine girmelerini bekledi. İyi bir babaydı. Çocuklarını kendi davası uğruna yetiştirdi. Bir çok şey verdi. Arkasında okumamız için bir kütüphane bıraktı. İstedığımız her konuda kaynak bulabileceğimiz bir kütüphane. Bizlere dünya ve ahiret saadetini bulmanın yolunu gösterdi. O'nu tanıyan herkese birşeyler başışladı bilgisinden, tecrübesinden. Tanıdığı herkese emek verdi. Onlardan da tek bir şey istedi. ANLAŞILMAK. Allah'ın emrine sadık kalmak.

Anlatacaktım ölümlerini bir sonbahar eşiğinde

Bir kış güneşliğinde

Fakat baktım bu ölüm değil diriliştir

Tabiatı aşan bir bildiriliştir.

Ne güz ne sarı renk bu göçü anlatır

Bu kan rengi bu kıpkızıl öcü anlatır

Görünüşte kırmızı gerçekte yeşil

Görünüşte öç hakikatte değil

Faninin sonsuzla barışması

Affin mağfiretle yarışması

Yaprağın düşüşü değil bu toprağa

Bir yıldırımın çarpışıdır dağa

Sonbahar değil ilk bahardır

Ölümden sonra ölümsüz hayat vardır

Bulutlar açılır güneş çıkar

Yağmur taneleri inci tanelerine dönüşür

Deniz çalkalanır saçar ortaya hâzinesini

Anladım onlar ölmediler

Ölüm adına

Ölüm maskesini takınarak

Dönüştüler bir ışığa

O'NUN ADI İLE

MUSTAFA ÖZKAN

“Keyf edelim” sözü ona hastı. Birkaç kişi bize gelince “keyf edelim” derdi. Keyf edelim sözü, ona göre; sohbet edelim, muhabbet edelim, tasavvuf neşvesine dalalım anlamına geliyordu.

Babası âşık mı idi bilmiyorum. Ama onun çocuklarına ÂŞI-KOĞLU diyebilirsiniz. Çünkü o, Seyda'sına âşıktı. Resulullah'a âşıktı. Şeriattan, tarikattan bahsederken, şahsen ben, şeriatin hakikatına vakıf oluyor, tarikatın da meyvelerini deriyordum.

Sofi'ydi, ama farklı bir sofiydi. Sigara içmez, aksine sigara içen sofiye de çok kızardı. Son Çankırı seferimdeki ziyaretimde; “Sofilere ders veriyorum, hatme yaptırıyorum ama sigara içirtmiyorum. Yanımda içmiyorlar, içenler de dışarıda gizli içiyorlar” demişti. Gerçek evliyaullahın hepsini sever, ifrat ve tefrite düşmezdi. Hatta her defasında benden, Hocam Mahmut Es'ad COŞAN Hazretlerini sorar, selam gönderir, “Ben kendisinden istifade ediyorum” derdi.

Onu ilk defa Irmak istasyonunda gördüğümü ve tebliğine hayran olduğumu hatırlıyorum. İmam Hatip mektebini Sivas'ta okuduğumdan, Çankırı'dan trene binip Irmak istasyonunda iner, Ankara'dan gelen ve Erzurum istikametine giden trene aktarma olarak binerdim. Yine bir seferinde Irmak'ta beklerken, astsubay talebelerine sohbet eden bir kişi gördüm. Onlara öyle tatlı şeylerden bahsediyordu ki, kısa zamanda onlarla ahabab oldu. Karşılıklı adresler alındı. Ben de tanıştım. Çankırı'nın Yapraklı ilçesi Kıvçak köyünden olduğumu ve İmam Hatip talebesi bulunduğumu öğrenince çok sevinmişti. Çünkü kendisi de Çankırlı ve İmam Hatipli idi.

1972 yıllarında İmam Hatip talebeleri üniversite imtihanına alınmazdı. Erzurum A. Üniversitesi, meslek okulları için ayrı imtihan açmıştı. Bendeniz de Sivas İHL'yi üçüncü olarak bitirdiğimden imtihanlara katıldım, muvaffak oldum. İşletme Fakültesine kayıt için tüm evrakları tanzim ettim. Erzurum'a gittim Şefik Âşıkoglu ağabeyimi buldum. Kayıta gittiğimizde “geç kaldığımı, kayıtların kapandığını” söylediler. Çok üzülmüştüm. Ta Kayseri Talas'tan gelmiştim. Mecburi hizmetime Talas Han Camii imam hatibi olarak başlamış ve orada devam ediyordum. “Abi ben evrakları yırtıyorum” dedim. “Dur!.. Yırtma, Burhaneddin Kayıhan abiyi bulalım, ona yaptırırız” dedi. Hakikaten Burhaneddin abiyi bulduk ve ona yaptırttık. Burhaneddin abi asistandı. Şefik abi de; Erzurum İslam Enstitüsü talebesi idi.

Asker dönüşü, Çankırı İmarek Camii imam hatipliğine başlamıştım. Hocamın tavsiyesi ile ikinci namazından önce birkaç hadis-i şerifi cemaata okuyuveriyordum. Birkaç gün geç kaldım, bu dersi yapamadım. Şefik abimle karşılaştım, durumu kendisine söyledim. “Yokluğuna da alışsınlar” dedi. Bu kısa sözle bana çok şeyler anlatmıştı.

Hizmet aşkıyla yandığımız 1980-1985'li yıllarda, meşhur 163. maddeden yargılanmıştım. Çok üzüntülüydüm, çok dertliyim. Kendisine üzüntümü arzettiğimde; “Geçmiş olsun, Allah hayırlara tebdil eylesin merak etme, sabret...” demesini beklerken : “İyi olmuş. Hiç değilse millet böylece kendine gelir, neyin ne olduğunu daha iyi anlar” demesin mi! Bu içten, samimi olarak söylenmiş söz, beni öylesine teselli etmişti ki, bir anda rahatladım ve üzüntülerim sevince dönüştü.

Sene 1988. Tayinim İstanbul'a çıkmış, artık dostlarla vedalaşıyorum. Hasan Uludağ kardeşimin evinde toplandık. Sohbet,

zikir, ilahi derken o gece şu sözü söylemişti: -Kendisi İmam Hatibi İstanbul'da okumuş ve İstanbul'u çok iyi biliyordu- "Mustafa! Demek artık İstanbul'a gidiyorsun. Güle güle git. İstanbul bir ahtapotdur, dikkat et seni de yutmasın." Bilemiyorum, ahtapot olan İstanbul tarafından yutulduk mu, yutulmadık mı?

Şefik Âşikoğlu, benim gözümde gerçekten takdire şayan bir insandı. Kapasiteli ve dopdolu bir insandı. Onu anlayabilecek bir çevre, taşıyabilecek bir zemin gerekiyordu. Uzunköprü'den Ilgaz'a geldiğinde, Ilgaz'daki kardeşlerime, "Eğer değerlendirebilirseniz sizin için büyük bir nimet" demiştim. O, Çankırı için de büyük bir nimetti. Bana göre, ömrünün yazında, tam meyvelerinin derileceğı bir zamanda çok sevdiği Rabbi'ne kavuştu. Mekanı cennet olsun. Rabbim inanan kullarını cennette cem' eylesin.

AŞK'IN VEDASI

AHMET GÜLŞEN

“Suyun Aradığı Adam”
Şefik Âşıkoglu'nun Anısına

I

*Suyu arayan adam değil
Suyun aradığı adam ol sen de
Sen doğu olursan güneş sana gelecektir
Sen kuşluk olursan kuş sende ötecektir
Sen kuyuda oturacak bir ders taşı bulursan
Bir kabri dışından oyan yontan değil
İçinden insan biçiminde kıskırtan olacaksın*

II

İmam-Hatipte bir öğretmendi O, kendi fildişi kulesinde münzevî bir aydın, menzilleri aşk olanlara bir mürşid idi. Ve o gönülden göğe uzanan has bahçede gül eken bir garip dervişti.

III

Her aydın insanın çektiği bir sıkıntı vardır; anlaşılamamak. Onlar okurlar, yazarlar, konuşurlar sürekli aksiyönerdirler. Ancak onca çabaya rağmen insanlar onları oldukları, söylemlerinde ifade ettikleri gibi değil bilakis kabul etmek istedikleri gibi anlarlar. Neden? Neden, aydın bütün mahcubiyetini mezara taşımaktadır, neden gül atan bir insan daha çıkmamaktadır bu meydana ve neden aydın yalnız yaşayıp yalnız ölmektedir bunca kalabalığa rağmen.

IV

Bir ‘âşık’ geçti bu şehrin sokaklarından, yol aradı “Aşk”a ve “Dost”a ve “Gariplerin Kitabı” ndan bir not düşüldü onun mürekkebiyle bu toprağa: “Bu bilgiyi arayarak elde edemezsin , ne varki onu bulanlar ancak aramış olanlardır.” O yine aramağa koyuldu; bu kez “Şam çarşılarında Şems’i bir yitirip bir bulan “ Mevlana’nın oğlu ve halefi Sultan Veled’in “Maarif”inden bir ifade yetiştirdi mürekkebin son damlasında; “Hiçbirşey aramadan bulunmaz, dost bu kaideden müstesna. O bulunmayınca aranmaz.” Bu noktada “âşık dost”u bulmak için dost olmak, aşkı bulmak için aşk olmak gerektiğini anladı. Çünkü suyun şarkısı da bunu söylüyordu:

*Suyu arayan adam değil
Suyun aradığı adanı ol sen de
Sen doğu olursan güneş sana gelecektir
Sen kuşluk olursan kuş sende ötecektir.*

V

Şefik Âşıkoglu hocamızı 1987 yılında tanıdım, kelimenin tam anlamıyla tanıştım, Onu tanımam, anlamam henüz mümkün olmadı, O hâlâ bir ufuktur benim gözümde. Şefik hocamızı bir aydın insan olarak kabul ediyorum. Toplumun daima bir adım önünde ama toplumla içiçe, insanla barışık. Fakat o da diğerleriyle aynı kaderi paylaşmış bir aydıydı; anlaşılamadı.

Yukarıda çizdiğim aydın protitipinde olduğu gibi Şefik Âşıkoglu da sürekli okudu, yazdı, konuştu, aksiyoner oldu. İlerlemiş yaşına, sağlığına bakmadan koşturdu, çabaladı. Kendisine öğrencilik nasip olmadı bana ama ’88 sonrası üniversiteli yıllarımın en güzel rehberi o idi.

Resmi üniversitemden öte bir “Görünmeyen Üniversite” tahsili için Mustafa Özkan hocamla başlayan sosyal-manevi boyutta ilk mektebim kendisinin İstanbul’a gidişi, Şefik hocamızın da Çankırı’ya gelişiyle sınıf atlamış, orta öğrenime geçmiştir. Ve şu an onun da bizi terk etmesiyle manen; okulsuz, öğretmen-siz, rehbersiz; altına sığınacağı köprü arayan bir “sokak çocuğu” edasıyla lisemi arıyorum.

Birçok yazar ve fikir adamını ondan öğrendim. O dönemin fikir adamı Nuri Pakdil’den etkilenmiş, Necip Fazıl’ı adım adım izlemiş, Sezai Karakoç’u dakika dakika yaşamıştır. Erdem Beyazıt’ın izleri vardır üzerinde, Cemil Meriç de geçti onun sohbetlerinde. Klasikleri ondan öğrendik, ilk tasavvufî eser Kuşeyri Risalesi, Kenbağı’ndaki evinde sunulmuştu bize. Yine bir sohbetinde Sultan Veled’in “Maarif”ini tavsiye etti ve bununla birlikte MEB’in bütün klasiklerini. Çankırı’da kayda değer kitabevinin bulunmadığı ’80’li yılların sonunda kitabı, kütüphaneyi biz Şefik hocamızın evinde gördük ilk kez. Kitaplığında neler yoktu ki fikirle sanat, politikayla poetika yanyanaydı. MTTB’nin bültenlerini orada incelemiştik. Doğu ve Batı bütün klasikleri onun çatısı altındaydı ya da o onların çatısı altındaydı.

Farsçaya merakını hissetmiştim, bu birazda Mevlana hayranlığından geliyordu zannederim. Mevlana’nın terennümlerine sahipti, aşktan bahsederdi, Mona Roza’nın telaffuzunu ilk ondan işitmiştim.

Sık sık en son hangi kitabı okuduğumuzu sorardı, dünyayı değiştiren büyük insanların hayat hikayelerini anlatan kitapları okumayı salık verirdi.

VI

O bir entellektüeldi, bütün sivil toplum kuruluşlarında yer alır, hiçbir sohbet davetini reddetmezdi. Yıllarca İlim Kültür Sanat Vakfı'nın (İLKSAV) sohbetlerine iştirak etti, bu camianın insanların yetişmesinde önemli katkıları oldu. Vakfın birçok etkinliğinde de yer aldı. Hatta geçtiğimiz ('96) yılı Mevlid Kandili'nde canlı yayınlanan radyo programında konuğumuz olmuştu.

O her şeyden öte kendisiydi. Görülmek istendiği gibi değil istediği gibi görünür, yaşardı. Kalın gözlüklerinin altında kitap yorgunu bir çift göz saklıydı. Daima dağınık uçuşan saçlarının altında ise gayet intizamlı bilgi birikimi vardı. Aksayan bacağı ve ağır yürüyüşüne rağmen çıktığı bütün yolları, Menzil'i aynıydı.

Ve o bir babaydı. Oğluna ismi "Taha'nın Kitabı"ndan seçmişti, Ali onun efeliğinin Osmanlı damarının bir ifadesiydi. Ya Şavkı... Şavkı, melankoni nazarıyla Şefik hocamızın engin iç dünyasındaki sevdakar dalgalanmaların bir sütlüman tecellisiydi sadece.

VII

Çankırı onunla çok şey kazanmıştı. Bir ifade koydu şehre ve bir yanık yürek ilişti şehrin son duvarına. Sonra yelelerinden tuttuğu beyaz atıyla uçtu uzaklara...Aşk'a, Dost'a, Menzil'e...

Şefik Âşikoğlu unutulmamalı, şehirdeki izi yaşatılmalı. Bunun için kendisinin herbirinin üzerinde ince ince emeği olduğu sivil toplum kuruluşları çalışmaya başlamalıdır. Kanımca ilk elden gerekli olan şey bir "Şefik Âşikoğlu Araştırmaları Birimi" oluşturmaktır. Bu çatı altında O'nunla ilgili yazılar toplanmalı, yazdıkları, konuştukları derlenmeli, hayatı onun en sevdiği şey; kitaba geçirilmelidir; hepimiz üzerindeki hakkı budur bence.

*Ve onu tekrar aramalıyız;
Kimi zaman fildişi kulede
Kimi zaman münzevi tekkede
Ya da Şam çarşılarında
Gırnata saraylarında
Veya Menzile varan yolda.
O'nunla, ama tekbaşına...*

*“Bir ölümden sonraki
Öğle sığağındaki sebil gibi
Gün gelecek su kıyısındaki
O türbe ışıyacaktır. ”*

(Şiirler: Sezai KARAKOÇ)

KIRK İKİNDİDEN SONRA

RECEP GÜLŞEN

“Bir kırk ikindi dönemi sona erdi.

*Ve biz farkına varmadık kırk ikindinin sona erişinin
Ama farkındayız yoğun bir bereket sağanağını bıraktığının
Ve şimdi kırkikindi sonrasını yaşıyoruz.”*

Küçük yerlerde insanın kıymetini bilmezler. Bu sebepten belki, onun da yeterince kıymeti bilinmedi. Belki gerektiği gibi anlaşılmadı. Fakat o, küçük ölçekli şehirlerin büyük ölçekli samimiyetini taşımak istedi gönüllere. Öyle de yaptı. Çankırı’da geçirdiği, ömrünün son sekiz-on yıllık kısmında engin dava azmî, derin bilgi ve kültür birikimiyle yoğurdu öğrencilerini ve dostlarını.

Şefik Âşikoğlu... İsmiyle müsemma... Yumuşak huylu, tatlı, sevecen ve merhametli; Hakk’a, Hakk’ın dostlarına ve Hakk’ın yoluna âşık. Birçok kişiden farklı, renkli, hareketli ve aksiyon dolu bir hayata sahip. Bazen İmam Hatip Lisesi’nde bir öğretmen, bazen evinde bir aile reisi, bazen bir konferans/seminerde konuşmacı, bazen bir piknikte arkadaş, bazen bir seyahatte yoldaş, bazen dergahta bir sohbet halkasında mütevazı bir derviş olarak gördük onu. Ama, her alanda büyük çaplı değişim ve krizlerin meydana geldiği, yaşadığımız günlerde, teferruatlara takılmadan, gündelik işlere boğulmadan ve hayatın gayesini unutmadan yaşayabilmiş ender şahsiyetlerden biri olarak; hep tasavvulla yoğrulmuş, dava çilesiyle olgunlaşmış, ömrünü bir gayeye vakfeylemiş bilge bir hoca olarak tanıdık onu.

Ömrünün son yıllarında çeşitli platformlarda kendisinden

istifade etme imkanımız oldu. Onun Çankırı'ya gelişi bizim de İmam Hatip Lisesi'ne başladığımız yıllara rastlar. Bu sebeple orta ve lise tahsilimiz süresince kendisinden bir öğrenci olarak faydalandık. Farklı kişiliği ile İmam Hatip'te her öğrencinin gönlünde ayrı bir yeri vardı. Dersleri çok verimli oluyordu. Kendisine has bir ders yapma tarzı vardı. Öğrenci ve dinleyici psikolojisini iyi bildiği için sınıfta dikkatleri dağıtmadan, vereceği mesajı da vererek dersini tamamlardı.

Okul haricinde de sosyal faaliyetlerimizde bizi yalnız bırakmaz, destek olur, yol gösterirdi. Ağır gövdesi ve aksayan ayağına rağmen imkan bulduğu her sosyal olaya katılır, yön verirdi. Bu vesilelerle birçok konuşmasını, sohbetini, anılarını dinleme fırsatı bulduk. Düğünlere katılır, burada topluluğa kısa bir hoş sohbet yapar ve okunan Mevlid üzerine konuşurdu. Mevlidhanların gür sesleriyle okudukları, dinleyenlerin ise mest olarak, ama çoğunu da anlamadan dinledikleri Mevlid'i bölüm bölüm ele alır, günümüz Türkçesi ile dinleyenlere izah ederdi. Toplumda büyük ilgi gören “Vesilet'ün -Necat”ı ve Süleyman Çelebi'yi anlatmayı, buradaki mesajı insanlara ulaştırmayı bir adet haline getirmişti.

Aydın-münevver bir kişi olmasına rağmen, o bir çok aydının aksine halktan kopmamış, toplumun gerçeklerini bilmiş ve kabullenmişti. Bunun için sık sık kendi fildişi kulesinden iner, halka karışırdı. Cemaat ve grup farkı gözetmeksizin bütün sosyal faaliyetlere, toplantılara, sohbetlere katılırdı. Her tabakaya hitap ederdi. Bir gruba tasavvuf ve edebiyattan derin bahisler açarken, başka bir gruba dini mevzulardan kabaca bahsederdi. Dinleyicilere ve ortama göre bazen fıkıhtan, tefsirden, hadisten konuşur, bazen tatlı anlatım tarzıyla Mevlid'i izah eder, bazen

aşk üzerine sohbet ederdi. Kısacası, herkes onda kendisi için bir şeyler bulabilirdi.

Çok zengin bir kütüphanesi vardı. Bizi okumaya, kitaba çok teşvik ederdi. Her bayram Kenbağı'ndaki evinde ziyaret ettiğimizde halimizi hatırımızı sorar, sonra da '80 öncesi faaliyetlerini, MTTB'li yıllarını, İstanbullu günlerini anlatırdı. Bu ziyaretler vesilesiyle biz de kitaplığına göz atma imkanı bulur, biraz da karıştırdık. Bize o tanıttı ve sevdirdi Sezai Karakoç'u, Necip Fazıl'ı, Özdenören kardeşleri, Cahit Zarifoğlu'nu, Nuri Pakdil'i, Erdem Beyazıt'ı ve diğerlerini. En çok sorduğu sorulardan biri; "şu an hangi kitabı okuyorsun" sorusuydu belki de. Okuduğumuz kitabın ismi kadar yazarının ismini, yayınevini, sayfa sayısını da sorardı. Kitapla dost olmamıza belki en fazla o vesile olmuştur.

İnsanların manen ve zihnen yetişmesine önem verir, bunun için çalışırdı. Eğitimciliği okul ile sınırlı değildi. Her ortamı bu amaçla değerlendirirdi. Son yıllarda, bağlı bulunduğu dergahın yükü üzerindeydi.

Cevherin kıymetini mücevhercinin bildiği gibi, alimin kıymetini iyi bilirdi. Nitekim, Prof. Dr. M. Es'ad Coşan Hocaefendi'nin Çankırı'yı ziyaretlerinde , Şefik Hoca da Cuma namazı için Alibey Camii'ne gelmiş, kendisi başka bir dergaha müntesip olmasına rağmen Hocaefendi'ye aşırı bir hürmet ve saygı göstermişti. Bir mürşid-i kâmilin karşısında nasıl davranılması gerekiyorsa öyle davranmıştı. İslam'ı yaşayarak örnek olanlardan biriydi. Bu haliyle geniş bir sevgi çemberi oluşturmuştu. Son yolculuğunda onu uğurlamaya gelen -ve belki bir o kadar da gelemeyen- topluluk buna işaret ediyordu. O gün Çankırı Ulu Camii, tarihinin ender cemaatlerinden birine şahit olmuştu.

Geçmişe baktığımızda ondan kalan anekdotlardan; İLKSAV İlim Kültür Sanat Vakfı 'ndaki ilk sohbetlerini, yine vakfın organizesiyle yaptığımız yayla pikniklerini, bayram ziyaretlerimizi, bu ziyaretlerimizde kitaplığını karıştırma imkanı buluşumuzu, bize anlattığı iseli ve üniversiteli yıllarına ait hatıralarını, muhtelif zamanlarda ve yerlerde yaptığı hoş sohbetlerini, aşka dair konuşmalarını, açıklamalı ve şerhli mevlid programlarını ve İmam Hatipli dönemlerimizdeki İstanbul gezilerini taptaze anılar olarak hatırlıyorum.

Şefik Âşıkoğlu kısa, hareketli, fakat bereketli ömrü ile bir kırkikindi gibi bereketini sağanak sağanak bıraktı ve gitti... Bir Diriliş eri olarak üzerine düşeni yaptı. Diriliş Muştusu'nu verdi ve gitti... Daha öncekiler gibi, güzel atına bindi ve gitti...

Yumuşacık ses tonu, güler yüzü, tane tane ve yavaş yavaş konuşması ile yaptığı sohbetlerinin, anlattığı derslerinin şimdi ayrı ayrı ışığında yürüyoruz.

Rahmetullahi Aleyh.

ÂZÂDE

MUZAFFER AKDOĞAN

Âşık, aşkına vâsıl oldu. Pervanenin meftunu olduğu şem'ine kavuştuğu gibi. Kıskanırım pervaneyi ki ateşe erir. Ateş ki onun için bir üstattır, özlemin nihayetidir, ruhun mahpustan kurtuluşudur. Yanmayan bilmez, yanansa bir daha geri gelmez.

*“Artık demir almak günü gelmişse zamandan
Meçhûle giden bir gemi kalkar bu limandan”*

O da bu kahpe ve köhne dünyadan demir alıyordu. Çankırı, Çankırı'nın muhterem ve mükerrem, değerli ve önemli, âlim ve fâzıl, edip ve hatip, mümtaz ve üstad, nadide ve güzide bir şahsiyetini kaybetmişti. Evet ulu çınar devrilmişti. Ten kafesinden kurtulup, maveraya uzanarak bu fani dünyadan ebedi ve bâkî âleme göç eylemişti. Nazenin sevgili, âlem-i bekâya gidişiyile birlikte, sevdiklerini ve sevenlerini yasa gark etmişti.

*“Dünyada sevilmiş ve seven nafile bekler
Bilmez ki giden sevgililer dönmeyecekler”*

O, birçok kişinin gönlünde, ilmiyle, sevgisiyle, sempatisiyle, sevecen hal ve tavırlarıyla taht kurmuş; ismiyle müsemma; gönül incisi, muhabbet eri kıymetli bir insandı. O, kırat biçilmez bir cevherdi. O, bu dünya ummanında gemisinin rotasını hakikate tevcih etmiş, hakikati arayan samimi bir münevverdi.

Onun nağmeli sesi hâlâ kulağımda. Gül tebessümü ve nur cemali tüm canlılığı ile hâlâ gözlerimin önünde. Onun sessiz ve

sedasız aramızdan ayrılışımı kabul edemiyorum, kabullenemiyorum. Olamaz böyle bir şey, olmamalı. Ama biliyorum ki bu serzenişlerim beyhûde. Mukadderat. Değiştirmekse kimin haddine. Her doğan yeni bir gün, hayat ağacımızdan düşen bir yaprak, defterimizden eksilen bir sayfa. Daha nereye kadar eksilecek yada eksilecek mi? Kim bilir, girift bir muamma. Çözümü ise hayli zor. Hatta muhal.

Şarkın efsunkâr ve esrarengiz iklimine seyahatim onunla başladı. Şarkı onunla tanıdım. Şarkı, yani ışığı. Işığın kaynağını, yani İslam'ı. Işık doğudan gelir. O, ışığı şarktan Çankırı'ya taşıyandı. Büyük mutasavvıf ve mütefekkir Mevlana, İslam şairi Şeyh Sadi-i Şirazi, Beydeba ve diğerleri. Onunla nüksetti ben de. Bunlar onun üslubunda farklı bir ifade bulur, latif bir güzellik kazanırdı. O, İslam kültürünün ve ahlakının; güzelliklerini, inceliklerini tüm benliğinde benimsemiş, efradına ve etrafına benimsetmek için ömrünü harcamıştı.

O, her yaş ve kesimden insanla muhatap olurdu. Bu insanlar kısa sürede kendisine hayran kalırdı. Küçüklerine sevgili, büyüklerine saygılı müeddeb ve müeddib biriydi. Talebeleri onu bir baba gibi severdi. Sadece talebeleri mi, herkes onu severdi. Onu tanıyıp da sevmeyen olabilir miydi? Zannetmiyorum. Cenaze namazındaki kalabalık da bunun göstergesiydi. O anı, o hüznü ve kederli insanların ruh hallerini unutmak mümkün mü?

Mahşeri bir kalabalık. Fakat gözler fersiz, benizler soluk, yürekler buruk...

Cuma namazının akabinde, sevdikleri bu güzel insana karşı son vazifelerini yapmak üzere, aralarında seçkin simaların da bulunduğu topluluk, tarihi Sultan Süleyman Camii (Büyük Cami) meydanında saf saf dizilmişti.. Kimler yoktu ki bu izdihamda!

Talebeleri, yâranları, sevdikleri ve bâhusûs tüm sevenleri. Cami avlusu dolmuş ve cemaat dışarılara kadar taşmıştı. Bu güzide cami, nadir görülen tarihi bir olaya sahne oluyordu. Son defa misafir ediyordu bu Zat-ı Muhterem'i musallasında, çınarlarının altında. Ama ne misafirlik! Sükutun sayhalarla coştığı, gönüllerin konuştuğu, mevcudâtın nağme-i zikri eşliğinde muhiblerin bulunduğu bir misafirlik.

Cenaze namazı kılındıktan sonra, Hocamızın vasiyeti üzere naaşı, Ilgaz Başdibek (Dere) Köyü kabristanına, dedesinin yanına defnedilmesi gerekiyordu. Köyde de yine müthiş bir insan birikimi. İkinci bir cenaze namazı da köyde eda edildi ve daha sonra Hocamızın cansız bedeni omuzlarda tekbirlerle makbereye götürülerek toprağa verildi. Toprak, hasretle beklediği, özlediği ve gözlediği kişiyi; şefkatle, hürmetle, rikkatle, aşkla, vecdle sarmıştı kollarına. Bize düşense onları baş başa bırakmaktı.

Ömrü hakikate adanmış, bütün varlığı ile vuslatı aramış; cefakâr, fedakâr ve vefakâr derviş-i sadık mücahidin, hayat kitabına dair son nokta konulmuştu. Fakat o, gönüllerde yaşamaya devam edecekti.

*“Çok sürse ayrılık, aradan geçse çok sene
Biz sende olmasak bile, sen bizdesin gene”*

Hocama muhabbet, hürmet ve dualarımla...

O GELMEYECEK, BİZİ BEKLİYOR

İBRAHİM AKTAŞ

*“Amelce hanginiz daha güzeldir diye,
sizi imtihan etmek için hem ölümü,
hem hayatı icad eden odur.”*

(Mülk-2)

Dünya hayatı fani, ahiret âlemi bâkîdir. Bu dünya sadece bir mola yeridir. Allah için sevenlere ölüm âsûde bir bahar ülkesidir.

O sevmiştî yaradanını, Resulünü, her şeyiyle, sonuna kadar, bütün varlığıyla.

Şefik Âşıkoglu hocam, öğrencisi olmakla iftihar ettiğim ve tesiri altında kaldığım ender insanlardan biridir. Onun her dersi, her konuşması bilginin ve düşüncenin ufuklarında zevkli bir yolculuktu. Farklı bir ders anlatışı vardı. Anlatırken yaşar, yaşarken anlatırdı. Kısa ve öz konuşur, gereksiz kelimeleri kullanmaktan kaçınırdı. Her dersinin bitimi diğer dersine olan özlemin başlangıcıydı. Bir dersi ile diğer dersi arasında görünmez bir bağ vardı. Bu heyecan bağıydı. İmanından kaynaklanan, benzersiz bir tesir gücüne sahipti. Anlattıkları hemen zihnimizdeki yerini alır, hareketlerimize yansırı. Çikolata renkli sahabe ise hâlâ aklımızda, yanımızda, kalbimizde hocam.

İlmin çilesini zevk edinmişlerdendi O.

Kimi zaman bir sözüyle her şeyi anlatırken, kimi zaman dili ile susar yüreği ile konuşurdu.

Yüreğin konuştuğu yerde dil figürandır.

İkliminde aşkın, dilden bahs olunmaz konuşan haldir.

İlişkileri dengede tutmak zor iştir. Zamanın aşındırdığı yaşam süreci içersinde ilişkileri gözden geçirip, yeni formlara sokmak zorundayız. Şefik hocamın yıllar geçtikçe farklılaşan tavırları daha da büyüdüğümüzün, sorumluluklarımızın arttığıının habercisi gibiydi.

Evinin içinde bin bir ülke, bin bir dünya vardı. Evine her gidişimizde bizi değişik ülkelerden, dünyalardan insanlarla tanıştırır, alışık olmadığımız atmosferler teneffüs ettirirdi. Onun kütüphanesi; hayatı soluduğu yer, eşsiz bir hazine, bulunmaz bir saray, mükellef bir ziyaret mekanıydı.

Bize bir çok dünyanın kapısını açtı. Çankırı'dan, Türkiye'den, Dünyadan da başka dünyalar var diye... Farklıydı. Çünkü bir kaygısı vardı. Dünyanın bütün mülkünü verseler döndüremeyecekleri bir davaya sahipti. Altı milyarın, önüne geçse geri çeviremeyeceği bir yolda yürüyordu. Menzil'e doğru...

Seni çok özledik hocam

Seni çok özledik

Seni özledik

Özledik

ZOR YAZI

YUNUS DEVELİ

“Dostunuz, babam Şefik Âşikoğlu bir Cuma gecesi, 25 Aralık 1997 günü şu fânî âlemi terk etti, imtihanı bitti, inşaallah rahmetle Rabbine gitti.”

Böyle yazmış, sevgili Ali.

“İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn”

Aradan üç ay geçtikten sonra aldığım bu haberin beni nere-
lere götürdüğünü, ruhumda hangi fırtınaları estirdiğini nasıl an-
latabilirim? Bugün- yarın derken, bunca yıldır aramıyor olmanın
şimdi içime oturan ezikliğini, burukluğunu, mahcubiyetini ne ile
telafi edebilirim?

İki akşamdır zorluyorum kendimi, birşeyler yazabilmek için.
Ey güzel insan, ey yüreğimdiki mü'mince dostluğa muhatap
olma şerefine erdiğim güzel insan, şimdi ne söylemeli ve nasıl
söylemeli? Sendeki o yüreği, o gönlü, o dostluğu nasıl anlatma-
lı? Ve o hayata bilgece bakışını?

İlk kez Kurşunlu'da, İmam-Hatip Lisesi'nde tanışmıştık.
O okul müdürü idi ve ben de liseye (ilk kez öğretmen olarak)
atanmıştım. Odasında oturup bir süre sohbet etmiştik. Kimleri,
neleri okuduğumu sormuştu. Bunu beni tanımak için yaptığı-
rının farkındaydım. Bir hafta sonra tekrar göreve başlamak üzere
geldiğimde, ayrı ev tutmama razı olmamıştı. O gece annemle
birlikte bizi misafir etmişti.

Halil'le, Cemal'le birlikte kaldığımız bekar evimize sıkça
gelir, çocukları gibi, kardeşleri gibi bizimle sohbet ederdi. Kimi
zaman bir derviş olurdu yanımızda, kimi zaman sanattan-edebi-
yattan bahseder, şiir okurdu. Rahmetli Necip Fazıl'a dair, Nuri

Pakdil'e dair anılar anlatırdı. Bir kezinde: Nuri abi mektup göndermiş, kurban derilerimizi istiyor, ben de şöyle yazdım, demişti: "Kurban kesmiyoruz. Kişisel derilerimizi isterseniz, göndermeye hazırız!"

Kimi soğuk kış günlerinde geldiğinde de, üzerindeki kalın paltosunun hemen her bir cebinden bir kitap çıkartır ve bize uzatırken bomba bunlar, bomba! derdi.

Kimi zaman Kurşunlu'nun o ana caddesini boydan boya birlikte yürürdük. Birlikteliğimizi görsünler, derdi.

Cuma günleri vaaz verir, hutbe okurdu. Yine bir Cuma sonrası insanların kayıtsızlığına sitemle şöyle demişti: Mübarek insanlar, bir gün de gelin "Hocam! Allah razı olsun, diline sağlık" deyin de ben de şu nefsimi susturayım. Nihayetinde ben de nefis sahibiyim.

Sonra bir iftira nedeni ile Edirne-Uzunköprü'ye tayin oldu. Orada kalan bazı eşyalarını bir yaz günü traktöre yükleyip Kamil, Halil ve Cemal'le birlikte köyüne götürmüştük.

Hep içimdeydi. Hep, bir gün Çankırı'ya gidip ziyaret edeyim, deyip duruyordum. Ah, bu dünya meşgalesi!

Mekanın cennet olsun.

“EVVEL GİDEN AHBÂBA SELÂM OLSUN ERENLER” İBRAHİM SELİM

Ölüm ne bir son, ne de bir yokluk. Sadece bir başlangıç. Ebedî âleme açılan bir pencere. Fânî âlemin elemelerinden, sıkıntılarından ve hüznlerinden kurtularak; insanoğlunun bu dünyada ettiklerinin biçmeye gittiği yerin ilk başlangıcı. “Ölüm asude bahar ülkesidir rinde” diyor Yahya Kemal, rindce yaşayanlar için. Yunus Emre ise “Ölümden ne korkarsın / Korkma ebedi varsın” diyerek ebedi bir hayat karşısında insanın alması gereken tavrı ne güzel anlatıyor. Dostun dostuna kavuşmasının ilk durağı. Mevlana Celaleddin-i Rumi'nin deyişiyle “Şeb-i Arûs” yani “düğün gecesi”.

*Ölüm bize ne uzak, ne de yakın ölüm,
Ölümsüzlüğü tattık, bize ne yapsın ölüm
(Erdem Bayezit)*

Bütün soğukluğuna ve ürperticiliğine rağmen; ölümün bile tebessüm ettiği bir ölüm için, Ulu Camii avlusunda toplanıyor ve musallada saf tutuyoruz.

*Kadrini seng-i musallâda bilüp ey Bâkî
Durup el bağlayalar karşına yârân sâf sâf*

Namazdan sonra bu duygu, düşünce ve hislerle Şefik Âşıkoğlu hocamızın cenazesinin peşinden Ilgaz'a doğru yola çıkıyoruz. Uzunca bir konvoy. Ne başı görünüyor, ne de sonu. Fânî âlemin son durağında hocamızı ebedî âleme yolcu ediyoruz. Kö-

yüne vardığımızda, civar köylerden, ilçelerden gelen eski talebeleri, sevenleri, tanıdıkları onu bekliyordu. Hepsinde bir hüznü var. Şefik hocamızın cenazesi ortaya konup; ikinci defa namazı kılınıyor. Kalabalığın gittikçe arttığı, duaların arşa yükseldiği bir an.

*Son günüm olmasın topum, çelengim, arabam,
Beni, alıp götürsün, tam dört inanmış adam.*

Böyle söylüyor Üstad Necip Fazıl Kısakürek. Şefik hocamızın cenazesinde de bunlar yoktu. Fakat dört inanmış adam yerine yüzlerce inanmış adam vardı. Cenaze sanki uçuyordu, adeta kanatlıydı. Tekbirler getirildi ebedi istirahatgâhına gönderilirken.

Ve dualar...

Okunan hatimlerden, Yasin-i Şeriflerden sonra edilen dualar...

Çekilen tevhidlerden, getirilen tekbirlerden sonra yapılan dualar...

Kara toprağın kürek kürek atıldığı anda edilen dualar...

Başdibek köyünün başı dumanlı dağlarında, müminlerin ellerini gökyüzüne açarak ettiği dualar...

Ayrılığın acısının yüreklerde kor gibi hissedildiği anda edilen dualar...

“El-Fatiha” seslerine karışan dualar...

Ve geri gelmeyen dualar...

*Ölüm güzel şey, budur perde ardından haber,
Hiç güzel olmasaydı, ölür müydü Peygamber*
(NFK)

SİLİNMEYEN İZLER

OSMAN NURİ UÇAK

Kıymetli hocamla tanışmam lise yıllarımda oldu. O yıllarda sohbetlerine iştirak ederdim. Kalemikle İslam'a hizmet etmiş olan Necip Fazıl Kısakürek'i, Sezai Karakoç'u onunla tanıdım. Şimdi daha iyi anlıyorum bize geçmişimizi tanıttacak Şefik Âşıkoğlu gibi insanlara ihtiyacımız olduğunu.

Hocamızın sohbetlerinde bulunduğumuz zaman farklılığını hisseder, sohbetinin bitmesini istemezdi. Sohbetinden ayrıldıktan sonra fikirlerimiz bambaşka olur, hatıralarından dersler çıkartır, çıkan dersleri hayatımıza uygulamaya çalışırdık. Bayramlaşmak için elini öpmeye gittiğimizde çok memnun olur, izzet-i ikramda bulunurdu. Çay içerken sohbet eder hayatının o silinmez izlerinden hatıralar anlatırdı. Yine böyle bir bayram ziyaretinde hatıralarından bir tanesini anlatmıştı. Öğretmenliğe başladığı yıllarda öğretmen arkadaşlarıyla bir yardım sandığı kurduklarını ve bu yardım sandığı sayesinde şu an kullanmış olduğu bu dolabını o şekilde aldığını anlatmıştı. Bizler de hocamızın bu hatırasından etkilenerik o ziyaretin çıkışında yolda giderken, altı arkadaş oracıkta harçlıklarımızdan artırdığımız paralarla bir yardım sandığı kuruverdik adını da muavenet koyduk. Kurduğumuz bu sandık bir çok hayırlı hizmetlerde maya olarak kullanıldı. Bizler de şimdi mutlu ve bahtıyız.

İşte Şefik Âşıkoğlu böyle bir insandı, hayatının her anı derslerle dolu idi. Şimdi hayıflanıyorum kendisinden daha çok istifade edemediğime. Hocamdan hayat gayesinin rahat bir yaşam sağlamak olmadığını ve manevi değerlerimize sahip çıkarak bu uğurda çile çekileceğini öğrenmişim.

Zor şartlar karşısında yılmadan, kolaylıklar karşısında gevşemeden, her gruptan insana ulaşmaya çalışan, yaşadığı hayat boyunca şartlar ne olursa olsun hiç sönmeyen kandil gibi ışıltı saçan ve hayatımda silinmez izler bırakan bu yüce insanı rahmetle anıyorum.

ÂLİM VE NÂDÎDE BİR İNSAN

HASAN ULUDAĞ

Allah bize onunla 1986 yılında, şu anda İstanbul Yeni Bosna Aksa Camii imamı Mustafa Özkan Hocaefendinin evinde tanışmak şerefini nasip etti. Onunla beraberliğimiz 25 Aralık 1997'de, beni ve benim gibi sevenlerini öksüz bırakana kadar devam etti. Şefik Âşıkoğlu'nu gerçekten tanıyanlar onun insanlığına âşık olup kendini, huzur ve muhabbet içinde buluyordu.

O âlim, ilmiyle gönülleri genişleten, huzura erdiren bir insandı, İslam'a olan inancından, hizmetinden dolayı birçok şeye maruz kalmıştır. Zamanın Evliya Çelebisi gibi Ankara müftü muavinliğinden, Adıyaman İmam Hatip Lisesi müdürlüğüne, Kurşunlu'ya, Kurşunlu'da da görevden uzaklaştırmaya, Uzunköprü'ye, Ilgaz'a oradan da Çankırı'ya varan meşakkatlere göğüs germiştir. Derken en son görev yaptığı Çankırı İ.H.L. meslek dersi öğretmenliğinde vazifesini tamamlamıştır. Bütün bu görevleri esnasında İslamî şuurundan zerre kadar ödün vermemiştir. Yüzlerce talebe yetiştirmiş, aynı zamanda onlara manevî şuur da vermiş nâdîde bir insandır. Onu ifade etmeye kelimeler kifayetsiz kalmaktadır.

Sizlere küçük ama benim için çok şey ifade eden bir anımı anlatmadan geçemeyeceğim. Mübarek gecelerden biriydi. Ömer Şahin, Osman Atasever ve ben, o geceyi ihya etmek için üç ayrı yere ziyaretlerde bulunduk. Fakat tam olarak tatmin olamamıştık. Yeni bir arayış içindeyken aklımıza o manevi insan Şefik Âşıkoğlu geldi. Gece saat 1.30'u gösteriyordu. Hemen onun şehir dışında bulunan Kenbağ mevkiindeki 2 katlı bahçeli şirin evine gittik. Saate baktığımda 1.45'i gösteriyordu. Kapıyı

çaldık. Mübarek kapıyı açtı ve bizlere: “nerede kaldınız sizleri bekliyordum, çaylar hazır buyurun” dedi. Odaya girdiğimizde birbirimize bakakaldık. Masada dört adet çay bardağı ile yeni demlenmiş buharı çıkan çaydanlık vardı. Bu kısa olan anım o insan hakkında size bir şeyler ifade etmiştir sanırım. Buna benzer çok hadiseler cereyan etmiştir.

Şimdi anılarıyla yaşıyoruz.

GÜLER YÜZLÜ, GÜZEL ADAM

MURAT EZER

Yıllar önce İmam Hatibin orta kısmında okuken, soğuk kış günlerinde her gün, dakikalarca yürüdüğüm okul yolunda, elinde şemsiyesi, başında kalpağı olan bir güzel tonton adamla karşılaşmaya başlamıştım. Bu güler yüzlü adam her sabah okul yolunda karşıma çıkıyor ve “Selamün aleyküm evladım, nasılsın, iyi misin, derslerine iyi çalış, havalar soğuk üşütme emi” demeden yanımdan geçmiyordu.

İyiden iyiye merak etmeye başlamıştım, her sabah karşıma çıkan ve ben koca koca sakallı amcalara dahi selam vermezken, benim gibi küçücük çocuklara selam vermeden geçmeyen, adam yerine koyan ve her sabah hatırlımı soran bu yabancıнын kim olduğunu. Acaba kimdi bu yabancı?

Sonradan öğrendim ki yurttan kalan arkadaşlarımla ilgilenen, geceyi onlarla beraber geçiren, sabahları da “Haydi yavru kuşlarım sabah oldu, kurt kuş uyandı kalkiverin, namazınızı kılverin” diyerek, ilahiler söyleyerek, salavatlar getirerek, namaza kaldıran, arkadaşlarıma ibadet sevgisini, insan sevgisini aşılayan ve onları, maruz kalacakları sert ve kötü muamelelerden kurtaran kişi de güler yüzlü, güzel adammış.

Gecelerini İmam Hatip Lisesinin yurdunda hizmetle geçiren bu güzel adamın gündüzleri de Ilgaz'daki bir ilköğretim okulunda öğretmenlik yaptığını duyunca artık sabahları karşılaştığımızda başımdaki şapkayı çıkarma, kaşkolümü açma ihtiyacını hissetmiştim. İlk girişimimi o güler yüzlü güzel adam “Hava soğuk evladım, kafanı gözünü iyi kapat da üşütme” diyerek geri çevirmişti. Ne güzel adam, keşke bizim de derslerimize gelseydi dediğim bu güzel adamın müdürlüğünü yaptığı bir İmam Hatip Lisesi'nden; kız öğ-

rencilerin başını açtırmadığı, öğrencilerinin 19 Mayıs gösterilerine kısa şortla katılmalarına müsaade etmediği, inancından ve ideallerinden taviz vermediği için yıllardır sürgün yediğini öğrendiğimde onu daha fazla sevmeye başlamıştım.

Fakat bir süre sonra bu güler yüzlü, gülen adam ortalıktan kaybolmuştu. Acaba yine mi sürgüne gitmişti. Ortaokul bitti ve Ilgaz İmam Hatip'te lise kısmı olmadığından liseye kayıt için Çankırı İ.H.L.'ye gittiğim zaman gözlerime inanamamıştım. Ilgaz'da 1-2 sene önce gördüğüm o güler yüzlü güzel adam oradaydı. Hem de Ilgazlıydı ve babam beni önce Allah'a sonra ona emanet ediyordu. O güler yüzlü, güzel adam benim öğrenci velim oluyordu. Tezkere kağıdımı o imzalıyor, veli toplantılarına o katılıyordu. Hepsinden önemlisi o benim "hocam" oluyordu.

Hocamızın dersleri o kadar zevkli geçerdi ki, dersin ne zaman bittiğini bile anlayamazdık. Tek derdi bizim iyi yetişmemiz, bilgili, kültürlü, idealist gençler olmamızdı. Kendisi çok okurdu. Özellikle Hz. Mevlana'nın Mesnevi'sini, Sadi'nin Bostan ve Gülistan'ını çok severdi. Bizi de okumaya teşvik ederdi. Çilesini çektiği, uğruna sürgünler yediği davası için çile çekmeye, can vermeye hazır neferler olarak yetişmemiz için didinir, çırpınırdı. Bunun için de hiçbir fedakarlıktan kaçınmazdı.

Kız öğrencilere, Allah sizi Rabiatü'l-Adeviye (R.A)'ya hizmetçi yapsın, erkeklere de Allah bizi Peygamber Efendimize, Hz. Ebu Bekr'e, Hz. Ömer'e, Peygamberimizin kölesi Zeyd'e (R.anhüm) ahirette hizmetçi, köle etsin de o güzel insanlara hizmet bahanesi ile biz de cennete girelim, diye dua ederdi.

İmamlık, peygamber mesleği, çok şerefli, çok önemli bir meslektir. Kendinizi boş yetiştirmeyin, imam olacaksınız, hakkını verin ama imam olmak için de okumayın; memleketin imanlı, inançlı valilere, kaymakamlara, mühendislere, doktorlara, öğretmenlere

ihtiyacı var, derdi.

Bir gün ziyaret ettiğimiz eski bir tekkenin çile odalarını gösterdi bize. Dervişler burada “halvet” e girer Allah ile baş başa, gece gündüz zikir ve ibadetle meşgul olurlarmış, dedi. Dervişlerin hayatlarından, tasavvuftan bahsetti. İmam-ı Azam'ın bir minarede yıllarca çile çektiğini anlattı. Kendisi tekkedeki mihrabın önüne oturdu ve bütün sınıfı dizinin dibine çağırdı. Geldik çevirdik etrafını ve hiç unutamadığım şu sözleri söyledi:

“Yavrularım, görüyorsunuz, bu insanlar ta Horasan'dan kalkıp, buralara gelmişler ve İslam'ın sancaktarlığını yapmışlar. Arkada gördüğünüz küçücük karanlık odalarda, çilehanelerde günlerce, aylarca halvete girmişler, çile çekmişler, zikirle ibadetle meşgul olmuşlar. Elbette bunları yapmak çok meşakkatlidir ve de güçlü bir irade ister. Ama siz evlatlarım tertemiz dimağlarınız, pırl pırl kalplerinizle, ahlaksızlığın diz boyu olduğu, herşeyin, her yolun ve her günahın serbest olduğu, teşvik gördüğü şu ortamda, şu zamanda yaşamakla en büyük çileyi çekiyorsunuz. Bütün bu olumsuzluklara rağmen siz imanınızı koruyabilir, hakiki manada müslüman olabilirsiniz ne mutlu size!”

Hocamız; dünya kırk koca eskitmiş kocakarı gibidir. Yârenlik etmeye gelmez. Kırkını eskiten kırkbirinciye de eskitir, der ve bize dünyanın süsüne püsüne aldanmamamız konusunda nasihat ederdi. Hocamız öğrencilerinin yüksek tahsil yapmalarından çok memnun olurdu. Dünyanın çeşitli yerlerinde Mısır'da, Pakistan'da okuyan öğrencileri vardı ve onlardan gelen mektuplara çok sevinir, açar ve tüm sınıfa seslice okurdu, bizi özendirirdi.

Allah ondan razı olsun. Rabbimiz onu, cennette Peygamber Efendimiz'e (SAV), Hz. Ebu Bekir, Hz.Ömer, Hz. Ali (R.Anhüm) Efendilerimize hizmet edenlerin arasına ve kendisine hizmet edilenler arasına katsın, bizi de onlara hizmetçi eylesin.

KÜÇÜK KIZLAR GÜÇLÜ OLMAK ZORUNDA *FİGEN YAMAN COŞAR*

I

Babam öldüğü gün, yüreğimin tek tesellisi, Onun güzelliğiydi. Yalnızca yarınlar kanıyorduk biz. Dünleri unutuyor, bugünleri erteliyor ve tüm adaklarımızı yarınlar bırakıyorduk. Oysa yarın diye bir şey yoktu. Ona bırakılan her güzel şey sadece aldanış ve 'vah vah' tı.

Ne hissettiğimi, ne yaşadığımı tarif edemeyeceğim tek şey -babamın gidişi- galiba hayatımda... Hâlâ bir rüya olduğuna inandığım, bir vakit uyanıvereceğimi ve onun ellerine dokunacağımı sandığım tuhaf bir yokluk... Hepimiz birgün uyanıvereceğiz. Uykudan götürdüğümüz rüyalarla yazdığımız öykülerimizi sunacağız, bütün yazgıları yazana.

Acının katığı kalmıyor, babalar gittiğinde. Küçük kızlar güçlü olmak zorunda. Babaların yüreklerden göçünü engellemek zorunda. Zorluklara karşı dimdik durmak zorunda.

Peki ya teselli.

Babalar kadar baba, sevgilerini halis niyetlerine sunanlarca getiriliyor teselli denen şey. Sıcacık bir bakışla, belki bir ağlayışla, koskoca anlayışla.

Hayatıma getirdiğiniz bütün güzelliklerden öte, tesellinizle yüreğimde taşıdığım sevgili Şefik Hocam. Yüreğim düsturunuz 'edeb'e, çağı aşmakla eş tuttuğunuz, İstanbul'u anlamak faslında hatalar katılıyor. Karşınızda nasıl da haddim olmadan duruyor ve sizin için birşeyler karalıyorum. Kusura bakmayın...

Aşkı bize tertemiz tarifieden dudaklarınız, sevginin yüceliğini bütün hücrelerinde taşıyan yüreğinizle, siz ölmüş olamazsınız.

İşte şu an, sizi düşünürken... Varlığınızı hissediyorum.. Yürüyüşünüzü, derse girişinizi, gülümseyişinizi, öfkelenişinizi, selavat çekişinizi... Duyuyorum...

Mona Roza'nın siyah gülleri... Ak gülleri kadar yakın bir yerdesiniz. Yetiştirdiğiniz yüzlerce çiçeğin, her bahar veya güz, etrafına yaydığı dürüst kokuda ve hayasızlıktan korkuda Siz, var-sınız! Ne kadar güzel ve ne kadar gerçeksiniz.

Güzelliğinizin bütün renklerini aralamayı ertelediğim, sizin kadar gerçek olamadığım, yalnızca kıymeti 'çok' la ölçülmez iki mektupla kalakaldığım için, üzgünüm...

Sevgilinin diyarında, rüyadan götürdüğünüz edebiniz, yüreğiniz ve gözyaşınız, kimbilir ne güzel... Uyandığınız gün ne güzeldiniz kimbilir!

Dualarımız sizinle. Ya bizler sizin dualarınıza layık olabilecek miyiz?

Tüm rüyalar son bulduğunda, birarada olmak umudu ve duasıyla...

Kalem ne kadar aciz ve kağıt ne kadar kuru...

II

İstanbul, kutsal bir emanet gibi kalbimin kıyısında. Ne zaman bir taş değse ipek kanatlarına, hemen sığınveririm Şefik Âşikoğlu hocamın mektuplarının satır aralarına.

*“İstanbul’a karşı direnç, çağa karşı dirençtir.
İstanbul’u anlamak geçmiş ve geleceği anlamaktır.”*

Takvimler 2013 yılının Temmuz ayını gösteriyor. Şefik Ho-

camın bu dizeleri kaleme aldığı zamanın üzerinden tam yirmi güneş yılı geçmiş. O arif gönlü daha o günden, bugünün İstanbul'unun kaderini keşfetmiş.

*"İstanbul, Mekke, Medine, Bağdat ve Şam kardeşirler.
Kardeşlerin ortak tarafları vardır, benzer görünüşleri..."*

İlkin Bağdat'ın çığlığı yırttı kulaklarımızı. Yıkılan yalnızca Şah-ı Geylânî'nin türbesi değildi. Çatısız ocakların altında gözü yaşlı bakan Bağdat'ın yetimleri gibiydik artık. Kıtalar ötesinden getirilen demokrasilerin altında kaldık. Şam peşinden koştu kardeşinin. Ne de olsa kanla yazılmıştı sayfaları ortak kaderlerinin... Zekeriya Aleyhisselam'a atılan çirkin iftiranın üzerinden binlerce yıl geçmişti. "Ey Allah'ın Resülü, bana gel!" diyen ağaç, Zekeriya Peygamber ile birlikte çoktan kesilmişti. Bir Peygamber kaç kez şehit edilebilirdi? Modern zamanlara seyirci insanlar, ruhlarını silen ekranlarda, Hazreti Zekeriya'nın kabrini bir bombanın delişini canlı yayında izledi.

Hazreti Muhammed'in (a.s.) herbiri gökyüzündeki yıldızlar gibidir, dediği ashabının mezarlarına yıldız yağmuru çiselemedi. Allah'ın kılıcı Halid Bin Velid'in türbesi ile birlikte her birine son model roketler isabet etti. Yaşayanlara yaptığı zulüm tatmin etmiyordu çağın Nemrutlarını. Nemrutluklarını hatırlatan tüm izleri kutsal topraklarda bile edepsizce siliyorlardı.

Sevgili İstanbul...

Bir Ayasofya tablosunda sevdalandığım...

Hiç görmeden peşine düştüğüm şehir...

Yoksa bugünlerde kardeşlerinin ortak taraflarına, benzer görünüşlerine mi hevesli?

Oysa Rahmetli Şefik Hocam aynı mektubunda bana şöyle demişti:

“Umutvar olun İstanbul = Yeryüzü = İnsanlık.

.....

Bütün zamanlar ve mekanlar Allah'ındır.

Şeytana verilen izin sürelidir.

Bitmek üzere olduğunu sezinleyen yürekler vardır.”

Öyleyse İstanbul değildi kardeşlerine benzeyecek olan, kardeşleri İstanbul'a benzeyecekti. Zira bu şehir müjdesini fethettiği günden beri, hiç terk edilmemişti.

“Eyyübu vardır, Sultanları vardır,

yedi tepede yedi padişah.

Sümbül Efendi, Merkez Efendi,

Efendiler nice efendiler vardır.

Bir Sultan ahirete gider,

bir sultan gelir cihane gülüm.”

“Yalnız değilsiniz = Değiliz = Değilller.

Sevdiğin bütün insanların ruhaniyetleri

Senin o güzel + “elest” + yüzlü+ ruhunla beraber.”

Bağrında tuttuğu Fatih'leri, Eyyub el-Ensari'leri onu güzel tutmaya yeterdi.

Sevgili Şefik Hocam,

“Mektuplarınız kurtuluş dilekçelerimizdir.” demiştiniz ya hani. Mektuplar yalnızca diri bedenlere mi yazılır? Kalpten ge-

en kelimeleri görmesi için ille de baş gözü m  gerekli? Kelimelerin zihnindeki sesleri, zarfsız pulsuz bulur mu sizin ebedi adresinizi?

Bir defasında demiştiniz ki “Ben cennette bol bol muz yiyeceğim. Çünkü bu hayatta hiç doyasıya yiyemedim.” Dünya-daki muzların tadları bozuldu, fiyatları ucuzladı. Cennetinizden ruhumuza ikram edeceğiniz paha biçilmez meyveleriniz var mı? Yeniden elest yüzlü olursak, bize ulaşırlar mı?

*“Kimi zaman keder ve elem dostların ortak ileleri
İkiz imanlar değil, ikiye bölünmüş insanlar
Ortak acı ve keder tüm yeryüzünde...”*

Kınından çıkıp parlamış kılıç gibi ruhlarınız, dostların yeryüzündeki bu yaralarını sarar mı?

BİR DİRİ İÇİN AĞIT

MUSA ÇAĞLAR

*Edep timsali, irfân âbidesi,
Peygamber varisi, bir yüce insan;
Şefik ÂŞIKOĞLU*

Şefik Hocamız hayatındayken hep sevdi ve sevildi. Onun sevgisi hayatından sonra da devam etmektedir. Tabii ki bu sevgi fani sevgiden olabildiğince uzak; ilim, irfan, edeple birlikte, ümit ve korku içersinde yoğrulmuş güçlü rahmanî bir sevgidir.

O insanların gönlünü sevgi ve şefkatle fethetmiştir. Fethedilmiş bu gönül şehirlerine aşk ve sevgi tohumlarını ümit içersinde hayatının sonuna kadar ekmiştir. Ekilen bu tohumlar, yapılagelen başarılı çalışmalar öyle verimli olmuştur ki; işte dillerde, işte gönüllerde, işte kitaplarda; Şefik ÂŞIKOĞLU

Hocamız “İslamiyet’in dışına çıkmadan, sünnete bağlı, çağa uygun” yaşam tarzını, müslümanlık baharını beraberinde getirmiştir şehrimize, dünyamıza.

Yazdığı birçok şiiri, makaleyi, denemeleri, tahlilleri, hikâyeleri belki bir gün bize sunacaktı. Olgunlaşmalıydık, büyümeliydik. Fakat can kuşu kanat çırpınışlarına başlamış ve Üstad’ı başka diyarlara uçurmuştu.

Hocamızın yaptığı bu çalışmaların derlenmesi, bütün insanların itifadesine sunulması, bundan herkesin haberdar edilmesi kanımca üzerimize düşen vefa borcudur. Bu görevin ifası için hazırlanan bu kitap çalışmasında yayınlanması temennisiyle gönderilen yazıların bir kısmının genel değerlendirilmesi, özetlenmesi bu yazıda yapılacaktır.

Bir öğrencisinin gözünde o “diğer insanlardan farklı, güzel yönleri çok olan, insanları kendisine mıknatıs gibi çeken ve hiç bir derse, sohbele besmelesiz başlamayan bir örnek insandı.”

*“Şen yüzlü öğretmenim
En iyisinin sen öğretmenlerin
Faydan çoktur senin bize
İyilik saçarsın gönüllerimize
Karagözlü öğretmenim”*

Bu şiir, bu güzel ve yalın ifadeler ise bir ilkokul öğrencisinin gönlünde yer alan öğretmenin vafıydı ve o idi.

“Komşuluğu peygamberimizin komşuluk sıfatlarına benziyordu” diyor onun kapı komşusu emekli imam H. İbrahim Ay ve ekliyor: “O çok nazık ve iltifat dolu bir insandı, kendi işini kendisi yapar, yük olmaktan kaçınırdı, camide bütün cemaatle konuşur, hepsinin derdiyle dertlenirdi, ayrı ayrı ilgilenirdi.”

“Misafiri çok sever misafire ikram ederdi” diyor İHL öğretmeni İsmail Kamış ve ona dair bir anıyı anlatıyor: “Bir gün hocamıza misafir gelir. Ancak evde misafire ikram edecek hiç bir şey kalmamıştır. Bu arada alış veriş yapacak parası da bulunmamaktadır. Sağa sola koşturup tatlı bir panik içersindeyken kapı çalınır ve tanımadığı bir kişi hocamıza bir miktar para bırakıp uzaklaşır ve bir daha görünmez.”

Her fani gibi o da gitmişti. Ve ardından tertemiz eller, tertemiz gönüller, tertemiz diller duaya durdu.

Bir öğretmen, bir baba, bir önder, bir arkadaş, en önemlisi bir mücahid idi O.

*“Aslında ben hep diri olmalıyım
Ölmedim ama ölüm ağıtları yaktılar”*

O’nu biz ancak bu kadar anladık.

ŞEFİK HOCAM

MUAMMER ÖZTÜRK

1986 yılının sonbaharı, yazdan kalma bir gün. Sonbaharın yarısı yaz, yarısı kış. Umutlarda kalır, her yıl bir sonraki yaza bakış. Mahalle durgun, yollar tozlu... Mahallenin ortasındaki çeşmede kovalarını doldurma telaşında kadınlar... Çocuklar bugün daha bir gayretli. Mahallenin gündeminin tutulduğu yerdir, çeşme başı. Çocuklar, kadınlardan alırdı haberleri “Mahalleye taşınanlar varmış, Ilgazlıymış, Hocaymış.” Kamyonetten indirilen eşyalar taşınır, elden ele, toprak, briket evlerden farklı tek katlı tuğladan eve.

Evet yıl 1986, tebdil-i mekânda ferahlık vardır. Şefik Âşıkoğlu ve ailesi Kırkeveler’de. Oğlu, Anadolu Lisesini kazandığı için Edirne’den Çankırı’ya tayin istenmiştir. Tayin sonucu Âşıkoğlu, Ilgaz Fatih Sultan Mehmet İlköğretim okulunda görevde. Yaklaşık bir yıl süre ailesi Çankırı’da, kendisi Ilgaz’dadır. Âşıkoğlu Hocamızın ailesi ile mahalle sakinleri zamanla birbirlerine alışmışlar, çocuklar akranları ile kaynaşmışlardır artık. Hocamız için 1987 yılında Çankırı İmam Hatip Lisesine meslek dersleri öğretmeni olarak atanması Ilgaz- Çankırı arasındaki zorlukların sona ermesi demektir. Toplumla iç içe yaşayan, sevecen yapıyla gönüllerdeki yerini hemen bulan Hocamız ile komşular arasında dostluklar çoktan kurulmaya başlanmıştır bile. Mahallenin lise çağında akranları vardır. Çocuklarının gelecekle için ne yapacaklarını bilemeyen, hayatı geçim telaşesinde öğrenmeye çalışan babaları... “Hocam çocuklarımızı nereye yazdıralım, tahsilleri konusunda bizlere yardımcı olur musunuz?” diyen babalar, anneler... Hocamızın “Onlar benim çocuklarım, onları ben eği-

teceğim, İmam Hatip Lisesine yazdıralım gençleri” dediğini ve bizleri kendi evlatları gibi sahiplenişini anımsıyorum. Aynı mahalleden altı arkadaş, İmam Hatipteyiz. Sabahları Hocamızla, okula gidiyor, akşamları birlikte mahallemize dönüyoruz. Ellerimizde sefer taşı bazı günler öğle arası okulda yemeğimizi paylaşıyoruz Hocamızla. Komşumuz; okula giderken yoldaşımız, oyunlarda arkadaşımız, bize kol kanat geren kurtarıcımız oluyor.

1976, benim doğduğum yıl... Âşikoğlu ilk öğretmenlik görevine başladığı Adıyaman'da Menzil'e varmıştır. Allah ismini kalbine nakşetmenin adı olan Nakşibendî tarikatına, Hakkın dostlarına dost olmuş, arkadaş olmuştur. Tasavvufî yönü günden güne ilerlemiş, tasavvufu dost olma, dost bulma yolu olarak görmüştür. Tasavvufu; Allah ile dost olmak, insan ile dost olmak, kendisi ile dost olmak , kısacası yaratılmışlar ile dost olmak olarak değerlendirmiştir. Hocamızın davası Dost'unu, Allah'ı anlatma davasıydı. Yeryüzünde bir kişi de kalsak Hakk'ı anlatmalıydık. Zira bilgimiz dahilinde her birimiz ayrı ayrı sorumluyduk Hak nazarında.

Kendisini hep bir şeylerle meşgul görürdük. Evde, okulda, mahallede , sosyal hayatta ama her yerde ince değerlendirmeleri ile Âşikoğlu farkı hissedilirdi. Dersleri, ilgi ile dinlenir, öğrenciler bile onun derslerinin farklılığını hissederlerdi. Ders Âşikoğlu'nun denirdi, giriş zili çalarken öğrencinin adı talebe, öğretmenin adı hocayken. Bazen bakarsınız “Hasan ile Hüseyin'i Kerbela'yı” anlattığı gibi gözleri yaşlı, sessi titrek, bazen de bakarsınız “ İnsan bu, su misali, kıvrım kıvrım akar ya” diye başlayan “Yüzüstü çok süründün, ayağa kalk, Sakarya!” ile doruklara ulaşan gözleri umutlu, sesi tok, Necip Fazıl Kısakürek aşığı. “Keyfedelim.” sözünü iştirmek onun çok mutlu olduğunun,

dersin akışının tasavvufî bir yön alacağını ifade siydi. Yaramazlıklarımızda bizlere kız ar, “*Her şeyden evvel ‘edeb’ gerektir, edep... Edep bir tâç imiş nûru Hüdâ’dan / Giy ol tâci, kurtul cümle belâdan.*” derdi. Kızıyor mu, ders mi anlatıyor... Anlarsınız hatanızı.

Hocamız millî ve manevî değerleri hayatına ideal edinmiş dava eri, Hak dostu bir insandı. Yaşadığı sürece de dini konularda çevresindekileri irşâd etmeye, ülke ve dünya meselelerine dair çözüm önerileri bulmaya çalış ırdı. Dostluğu, dünyanın bir ucundan öbür ucuna kadar uzanır, İslam âleminde yaşanan zulümlere karşı içlenir, dertlenirdi. Evinde kendine has bir odası, odanın dört bir tarafını çevirmiş yüzlerce kitaptan oluşan zengin bir kütüphanesi vardı. Okumayı çok severdi. Dinî ve millî konulara dair okuduklarına kendince yorumlar getirir, ilmi çalış malarda bulunurdu. Her daim kitap okuma konusunda gençleri yönlendirirdi. Talebelerini görür görmez hemen onlara hangi kitabı okuduklarını sorardı. Kendi çocuklarının yanı sıra mahalledeki diğer çocuklara da kitaplar verir, kitapları belirlediği tarihe kadar okuyup getirmelerini isterdi. Kalın çerçevesi göz lüğü tom bul yanaklarının üstünde, dikkatle okuduğu kitaplardan notlar al ırdı. Odanın değişik yerlerinde farklı farklı kitaplar, masanın üzerinde , kanepenin yanında, balkonun kenarında.... Okuduğu her kitabının içinde tahta bir kalem bulunurdu. Şimdilerde söylenirken çizilir önemli yerlerin alt ı, o günlerde ise okunan sat ırların. Öğrencilik yıllarımda almış ım dır, okuduğum bir çok kitabımı. Sınıflarda duyurularda bulunur, listeler tutardı, Mesnevi için son üç kişi, derdi. Zira belli bir sayıda talep edilince kitaplar indirimli alın ırdı. Getirtilirdi bazen Büyük Cami yak ınındaki Milli Eğitim Yay ınevinden, bazen de il dış ındaki yay ınevlerinden

Ders çıkışı çok kitap getirmişizdir, Tekçam'daki okula merkezdeki postaneden... Dağıtıldı kitaplar, yeni siparişler toplanırken. Kitapların ilk sayfasına "Bu kitabı Şefik Âşikoğlu Hocamızın vesilesi ile 1993 yılında aldık." diye yazdırırdı, Hocaların Hocası. Evet, Hocalarım derdi bizlere. Fatih'i İstanbul'a hazırlayan Akşemseddin gibi.

Fatih'in İstanbul'u fethetme koştuğu yaşlara, küçüktük biz de erecektik Hocamızla oyun çağında, o yaşlara. Evin arkasında kendi yaptığımız voleybol sahası, bir yanda çocuktan daha çocuk Şefik Âşikoğlu, diğer yanda mahallenin umutları, yarınları... Bazen yokluğunda bile yanımızda. "Gündüzün şerri gecenin hayrından iyidir. Şavkını! Ali! Akşam ezanı okundu. Gece dışarda durmak hayra alamet değildir, haydi oğlum..." Hoca'mız hem namaz vaktini hatırlatıyor hem de aydınlığı ve parlaklığı sayesinde her şeyin tüm açıklığıyla görüldüğü gündüzü, gecenin karanlığındaki bilinmezlerle tercih ettiğini bildiriyordu.

İdeali olmayanın fedakârlığı olmazdı. Sen savunmaz, sahiplenmezsen davayı başkası asla savunmazdı. Bunca gayemiz Allah, görev sahamız tüm dünya diyerek inandığını yaşama tatbik ederdi. Davet edildiği tüm sohbetlere/toplantılara katılmaya gayret ederdi. Cemaat, dernek, vakıf ayırımı yapılmasını istemez, aynı kaynaktan beslendiğimizi her fırsatta ifade ederdi. Korgun İldızım köyündeyiz, bir mevlit hasebiyle. Hocamız, Süleyman Çelebi'nin naatını çok severdi. Güzel bir sesle kıraat olunan bahirlerin anlamlarını sohbetinde örneklerle izah ederdi. Sohbetle söz Medine'ye, Mekke'ye derken Hacca geldi. Efendim bir zengin Hac için niyetlenmiş, hazırlıklarını yapmış yola revân olmuş. Yanında bir de fakir varmış o da aynı niyetle yola çıkmış. Zenginin bir eli yağda, bir eli balda kutsal beldelere doğ-

ru gidiyormuş keyfederek. Fakir olansa zorluklar içerisinde aç, susuz... Hocamız cemaate tek tek soruyordu "Hangisinin hacı makbul?" Cevaplar aynı elbette ki zorluklar içerisinde açlık ve susuzluk çeken. Hocamız oturduğu yerden ayağa kalkıyor ve bir tokat vurur gibi "Kör mü gitmesin, efendim!" deyiveriyordu. Cemaat şaşkın, bir o kadar da suskun, suale verdikleri cevaplara pişman olurcasına. Bu konu artık hiç unutulmayacaktı, zira hac zengine farzdı.

Hakk'ı yaşamının, anlatmanın yeri, saati olmazdı. Sabah namazlarına sarığını sarar, bir sünneti daha eda edebilmenin mutluluğu ile huzura koşardı. Mahalle sakinlerinden bir kardeşimizin "Hocam, geçmiş olsun, başınıza bir şey mi düştü?" سوالini hoşgörüyle karşılar, bunu dini tebliğe bir işaret sayardı. Çevresinde sarıklı hiç kimse görmemiş cemaate anlatmaya başlardı, eve doğru uzanan yolda sarık sarmanın adabını.

Evinin önünde arabalar olurdu, sıra sıra. Geleni, gideni pek eksik olmazdı. Kimi ziyaret için gelirdi, kimi sohbet için, kimi çözemediği bir konuda fikir almak için. Kendi rızkı ile gelirdi, her misafir. Kimse kimsenin rızkını eksiltemez, hiç kimse bir başkasının rızkını yiyemezdi. Misafir bereketli. Ziyaretçileriyle tek tek ilgilenir, onların gönüllerini hoş etmeye çalışırdı. Yaşlı, genç demeden bizzat kendisi elleriyle ikramda bulunurdu, misafirlerine.

29.12.1997 günlerden pazartesi. Afyon'da öğrenciydim. Cep telefonu şimdilerde yaygın değildi, o günlerde ankesörlü telefonlardan aranırdı memleket. Yurdun kantininde göz gezdiriyorum, Milli Gazete'ye. İbrahim Selim Akyol adıyla yayımlanan haberden Hocamızın vefatını, vefatından dört gün sonra öğreniyorum. "Âşıkoğlu Hoca Vefat Etti. Çankırı İmam Hatip Lisesi öğretmenlerinden, Çankırı'nın önde gelen şahsiyetlerin-

den, ilim adamı ve tasavvuf ehli olan Şefik Âşıkoglu önceki Perşembe günü yatsıdan sonra yüksek tansiyondan dolayı vefat etti...” Üzerimdeki emeklerini hatırlıyor, vücudumun titrediğini hissediyorum. İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn.

Rabbine kavuşma vakti gelmiş... Dünyadan ayrılma... Güzel yaşadı, güzellikler içinde. Ardından gelecekler için derin izler bırakarak gitti. Bir zamanlar tek başına yürüdüğü yollar, şimdi-lerde binlerle doldu.

Selam sana, dua sana, kıraat olunan Kur'an sana... Ruhun şâd mekanın Cennet ola.

RUHUN ŞÂD OLSUN ABİ

MEHMET ÜLGÜNAR

*“Gaflet etme neubetin bekle her an,
İşte geldik işte gittik dünyadan.” Y.K.Beyatlı*

Unutamadığım bir Perşembe günü; Ben nöbetçi idareciyim, Şefik Hocam da nöbetçi öğretmen. O gün benden önce gelmişti okula. İkinci kattaki odama çıkarken selamlaşmıştık, ama durgun görünmüştü, her zamanki sevecenliği ve canlılığı yok gibi geldi bana. Kalorifer peteğine yaslanarak duruyordu, her zaman ki konuşkanlığından, yeni öneriler ya da haberler anlatma canlılığından eser yoktu. Gün boyu böyle idi. Talebelere de söz atması, ikaz edici sözler söylemesi dökülmüyordu ağzından. Diğer arkadaşlar da fark etmişler ki, bir ara rahatsız olup olmadığı sorduk, hatta bir arkadaş sevk alıp doktora bir görünseniz, dediğinde “ bir ağırlık var ama geçer. İdare ediyorum, her halde biraz üşütmüşüm” demişti.

Zamanı silah gibi kullanıp cehaleti yetim bırakmak âlimin önlenemez yükselen hedefidir.

Salı akşamları haftalık sohbetlerimiz olurdu. Hem günün yorgunluğunu atmak, hem de geçen haftayı beraber değerlendirmek, bilgi ve haberleri paylaşmak amacıyla.

Her hafta bir arkadaşın evine misafir olurduk. Bir saat kadar da tefsir dersi yapardık.

Özellikle Şuara suresinin haftalar süren tefsirini yaparken Şefik Hoca, sözü alınca farklı bir halet-i rûhiyeye bürünerek,

gözlerini bazen kapatır, bazen bir noktaya kilitler bir kitaptan okur gibi gönülden yorumlarını yapardı. Hedeflediği açıklamayı yapıncaya kadar da sözünün kesilmesini istemezdi. Konuşmasının insicamının bozulduğunu söylerdi. Zamanla bu yönünü öğrendik. Biz arkadaşları bu yönünü bildiğimiz için sabırla açıklamalarını dinlerdik, büyük bir zaruret olmadıkça araya girmedik. Konuşması sırasında konu dışı söylenenleri de duymamazlıktan gelir, tepkisini yüz hatları ve gözleri ile ifade eder, konuşmasına devam ederdi.

Sohbetin soru cevap bölümünde isteyen ekleme yapar, anlamadığını daha iyi özümsemek için sorusunu sorardı. Bir fikir teatisi içinde geçerdi muhabbetimiz. İkrâm faslı ile günlük değerlendirmeler ve haberler paylaşıldı.

Salı akşamı sohbetlerini kaçırmamak için çok zaman uzak diye Kambağ'daki evine gitmez, okulda akşamlar, sohbete hazırlık yapardı.

Bizim neslimizde abi-kardeş iletişimi çok kuvvetli ve saygın idi. Orta ve lise okul yıllarında devlet yatılısı olarak okuduğumuz için, eğitim ve öğretimde “abi” anlayışı öğretmenden önde gelirdi. Bir üst sınıf her zaman abidir, bilgisi ve saygınlığı vardır. Hayatta bize lazım olacak bilgilerin ve davranışların inceliklerini gece-gündüz hep beraber olduğumuz ağabeylerden öğrendik. Buna karşılık saygımızı da eksik etmedik.

Eğimde disiplin anlayışı her şeyden önce gelirdi. Eğitim ve öğretimde öncelik disiplin idi.

Gündüz sınıfta beraber oturduğumuz sıra arkadaşımız etüt zamanı öğretmen kürsüsüne oturduğunda onun ikazlarına anın-

da uyum sağladık. Bu eğitim anlayışı ile yetişen bizler de sohbetlerimiz de bizden iki üç yaş büyük olanlarımızı üstümüz kabul eder, ananevi ve ahlakı anlayışla reis hükmüne koyardık. Şefik Bey olsun, Raşit Bey olsun sohbetlerimizde hep “abi” makamına oturturduk. Büyüklerimizin olduğu yerde bilsek de bize öncelikle dinlemek düşerdi. Sohbet toplantılarımızda ve diğer zamanlarda Şefik Bey de bu sorumluluğunu bilir, görevi yüklenir. Herkesten çok ön hazırlık yapardı. Güzel idare ederdi.

Aradan on yılı aşkın bir zaman geçtiği için özünsenen, benimsenen bilgilerin dışında söz olarak söylenecek söz bulmak zor oluyor.

Ben ondan bir de dünya hesabını düzgün tutmayı öğrendim. Aylık gelir ve giderini muhakkak yazardı. Kalınca olan cüzdanındaki notlardan görmüştüm. Alacakların ve vereceklerin listesi olur. Gerektiğinde hemen ilavelerini yapardı. “İlim için, eğitim için yorduğumuz kafamızı bir de alacak- verecek için yormayalım. Yazan unutmaz. Haklar ve vazifeler unutulmamalı” derdi.

Tarihi ve edebi ağırlığı olan yerleri ziyaret etmeyi severdi ve isteyenleri gezdirirdi.

Yapraklı yolunda Sazcağız köyünün hemen üst tarafında Şeyh İsmail Rumi hazretlerinin yaptırdığı tekke vardır. Bir Cumartesi günü otobüsle ziyarete gittik. Ahşap bir yapı. Kucaklama direği ve çile odaları. Bütün bunları O tanıttı bizlere. Defalarca oradan geçtiğim halde içine girip görmek, özelliğini öğrenmek Şefik Abi'nin düzenlediği geziye nasip olmuştu. Şeyh İsmail Rûmî bu bölgede yaşamış, halkı aydınlatmak için buraya bir tekke yaptırmış, inşaatında bizzat kendisi çalışmış ama halk zamanında kıymetini bilememiş, ne zaman ki İstanbul'a hicret edip oraya yerleşince büyük bir mürşidi zayı ettiklerini anlamış-

lar, fakat iş işten geçmiş. İşte o günden bu tarafa bu tekke ziyaret edilir, cuma ve bayram namazları burada kılınır.

Akyazı köyündeki Benli Muhittin'i de ziyaret etmiştik. Yavsi Muhittin de denilen Şeyh Benli Muhitin'in, Ebussuud Mehmet Efendinin babası olduğu söylenir. Osmanlıya yıllarca şeyhü'l-islamlik hizmeti veren Ebussuud Efendinin de bu diyardan geçip gittiğini bu ziyaretle öğrendik.

*Ateş demekle dil yanar mı? / Söz, yazı değil yaşamak
yanmak lazım. Yanmak lazım.*

Tarihimizin, özellikle Osmanlı tarihinde hükümdar olanların maddi uğraşları yönünde gönül savaşları, manevi aşk ve rıza uğraşları vardır. Nedense bunları anlatmak farklı yorumlanıyor. Geriye bakış olarak isimlendiriliyor. Halbuki tarih, kurulu bir yay gibidir. Oku ne kadar geri çekebilirsek o kadar sert ve düzgün gider hedefe ve uzaklara.. Tarihimizi bilmek önümüzü aydınlatmaktır. Hedefi on ikiden vurmaktır..

İstanbul gezilerimiz oldu Rahmetli Şefik hocamızla.. “İstanbul'u ziyaret Eyüp Sultandan başlar” sözü gereği , sabah namazına Eyüp Sultana düşerdik otobüslerle.. Sonra Edirnekapı'daki Mehmet Akif Ersoy'un kabrini ziyaret ederdik. Sonra da Sultan Ahmet, Ayasofya, Yerebatan Sarnıcı, Kapalı Çarşı, Beylerbeyi, Dolmabahçe sarayları gezilirdi.

Üstadın bir anlayışı da şu idi. O hep önden gider diğerlerininse dağılmadan arkasından gelmelerini isterdi. Bu nizamaya uymayanların canını fena yakardı lafla..

O önde yürüyecek, geziye katılanlar topluca onu takip edecek. Hayrı ve Hakk'ı tebliğin bir anlamıydı bu. Kırkinci müs-

lûman Hattap oğlu Ömer'in şahadetiyle, İslam'a girişiyle kırk müslümanın Erkam'ın evinden Kâbe'ye ibadet için yürüyüşü gibi...

Dini ve sosyal yapı ile ilgili konularda da böyle idi. Tavizsiz ve sert konuşurdu. Aklın ve fikrin kaymasına fırsat vermezdi.

Örneğin; İslam'ın ana kaynaklarını okumadan, tedrisini yapmadan kendi bireysel düşünceleri içinde "İslam dini mantık dini değil mi?" diyenlere "Mantık dinidir ama mantıktan doğmamıştır. İslam vahiy dinidir. Vahyi esas almamız Kur'an'ı Hadisle-rin yardımı ile anlamamız gerekir," düşüncesini serdederde.

"İnsanı vaktinden önce yıpratın şey tembelliktir." Hz. Ali

İlim için, okul için, talebe için davet edildiğinde hiç üşenmezdi. Tembellik göstermezdi. Bir şeye karar verilince hemen yerine getirilmesini kendini verircesine arzu ederdi. Tembellik yapanlara, söz verip de yerine getirmeyenlere son derece kı-zardı.

O Perşembe akşamı yani Cuma akşamı çocukları ile birlikte akşam yemeğinden sonra yatsı namazını eda ederken, küçük oğlu Şavkı'yı imamete geçirmiş, arkasından istirahataya çekilmiş ve Hakk'a yürümüş.

Bu hak davete icabet; İmam-ı Gazalinin ölümünü hatırlattı bana; "1058 yılında İran'ın Meşhed şehrinin Gazali köyünde doğan, 1111 yılında vefat eden İmam-ı Gazali, Bağdat Niza-miye medresesinde, Şam'da, Nişabur'da müderrislik yapmış, onca eser kaleme almış, aklı koparacak derecede çekmiş ve son iki yılında gönlünü bütünüyle Allah'a yönelmiş, öleceği zaman abdestini almış, namazını kılmış, yüzünü kibleye dönmüş, sağ

tarafına yatmış, ebedi istirahatına çekilmiş, vefat etmiş. Şu şiir de başucunda bulunmuş;

*Sakın sanmayınız ki, ölüm, hep yok olmaktır..
O gerçek bir hayattır ve yüce bir maksattır.*

*Sanmayın ölüm; azap, şiddet, elem çekmektir.
O sadece bir evden , başka bir eve geçmektir.*

*Bana rahmet okuyun, rahmet olunasınız,
Biz gittik, biliniz ki, sırada siz varsınız.*

*Son sözüm olsun size “Aleyküm selam” dostlar,
Allah selamet versin, diyecek başka ne var!*

O Cuma günü bütün bunları hissettik ve bunları yaşadık.
Ruhun şad olsun Abi!

ŞEFİK ÂŞIKOĞLU'NU ANLAMAK

Dr. İBRAHİM AKYOL

Milletler, büyük evlatlarıyla nefes alıp verirler. Şehirler yetiş-tirdikleri şahsiyetleriyle medeniyet ve kültürlerini ikame ederler, yaşatırlar. İnsanı hayatın merkezine koymayan hiçbir inancın, medeniyetin ve kültürün yaşaması, varlığını devam ettirmesi mümkün değildir.

Çankırı, tarihin bilinmeyen dönemlerinden itibaren birçok medeniyeti kucağında barındırmış bir şehirdir. Türklerin 1075-1081 yılları arasında fethettiği bu şehir, o zamandan beri Müs-lüman-Türk yurdudur. Türkler, fethettikleri memleketleri, inanç ve kültürleriyle mayalamışlar, büyük ârifler ve âlimler vasıtasıyla oralarda yüksek bir medeniyet ikâme etmişlerdir. Çankırı'nın bu inanç ve kültürle mayalanmasında Emir Karatekin (11. yy.) Hacı Murad-ı Veli (12. yy.) Şeyh Ali el-Bekâ (12. yy.) Şeyh Bahaed-din (13.yy.) Cemaleddin Ferruh (13. yy.) Şeyh Hamza Sultan (15. yy.) gibi onlarca âlim, ârif ve gönül sultanlarının katkısı ol-muştur. Bu silsilenin 20. yüzyılın son çeyreğindeki temsilcisi ise merhum Şefik Âşikoğlu'dur.(1949-1997)

Şefik Âşikoğlu her şeyden önce bir ilim adamı idi. Eğitim ve öğretim hayatına köyünde başlamış, daha sonra İstanbul'da çalışan babasının yanına giderek eğitim ve öğretimine devam etmiştir. Onun en çok etkilendiği ilmî olarak kendini yetiştirdiği dönem İstanbul İmam Hatip Lisesi yıllarındaki öğrencilik dö-ne midir. Burada İslamî ilimleri okul ile beraber özel hocalardan da tahsil ettiği anlaşılmaktadır. Şefik Âşikoğlu, İmam Hatip Lise-si'ni bitirdikten sonra, Erzurum'a giderek Yüksek İslam Enstitü-sü'ne kaydolmuş ve bu okuldan 1974 yılından mezun olmuştur.

Şefik Âşikoğlu için beşikten mezara kadar öğrenme süreci

devam etmiştir. O, ilmin her şeyden daha üstün ve faziletli olduğunu, daima okumayı ve insanın kendini geliştirmesi gerektiğini hem söylemiş hem de uygulamış bir kişidir. Özellikle hayatının son yıllarında Çankırı'da görev yapan ilahiyatçı öğretmenleri bir araya getirerek onlarla haftalık sohbetler yapmakta, bu sohbetleri bir ilim ve fikir meclisine dönüştürmekte idi. Bu sohbetlerde Celaleyn tefsirinden okunur, konuları izahta sadece bir tefsir ile yetinilmez, muhakkak başka tefsirlere ve kaynaklara da müracaat edilirdi. Böylece sohbeete iştirak edenler, tek bir bakış açısı yerine birçok kaynaktan beslenerek geniş bir bakış açısına sahip olurlardı. Âşikoğlu Hoca, bilginin kaynağı olarak Kur'an'ı ve Sünnet'i kabul eder, aklın ise bu iki kaynağa uygun olmasıyla değer kazanacağını söylerdi.

O ilmin ve ilim adamının bir değeri ve vakârı olması gerektiğini hep savunmuştur. İlim adamına hürmetin onun şahsından öte ilime hürmet olduğunu, ilmin kudsîyetine ve yüceliğine hürmet etmek gerektiğini hep ifade etmiştir.

Şefik Âşikoğlu aynı zamanda bir mutasavvıf idi. Onun tasavvula tanışması öğrencilik yıllarına dayanmaktadır. İlğazlı Hacı Baba diye bilinen merhum Nakşibendi şeyhi Ahmet Abduşoğlu'nu (ö.1975) talebelik yıllarında tanıdığını ve sohbetlerinde bulunduğunu söyler, hatta o zâttan çeşitli hatıralar da anlatırdı. Bir keresinde, Şefik Hoca'nın da bulunduğu bir mecliste İlğazlı Hacı Baba'ya "uygulamış olduğu sistemin tasavvuf olmadığını" söylediklerinde o da "şeriat olmadan tasavvuf olmayacağını, günümüz insanının şeriatı bilmeden tasavvufa girmek istediğini, bunun da yanlış olduğunu, kendisine gelenlere önce şeriatın temel kurallarını öğrettiğini" ifade etmiş, bu ifade Şefik Âşikoğlu'nu etkilemiş ve hayatı boyunca tasavvuf konusunda şeriata sıkı sıkıya bağlı kalmıştır.

İstanbul'da talebelik yıllarında muhtelif meşayihî ziyaret ettiğini, onların sohbetlerine katıldığını biliyoruz.

Şefik Âşikoğlu'nun asıl tasavvufî kimliğini bulduğu yer, Adıyaman-Menzil'de ikamet eden son dönem Nakşibendî şeyhlerinden merhum Muhammed Raşit Erol'dur. (1930-1993) Muhammet Raşit Efendi'ye (KS) intisabı 1976'da Adıyaman'da öğretmenlik yaptığı yıllara dayanır. Muhammet Raşit Efendi'nin vefatından sonra yolunu Şeyh Abdulkaki ile devam ettirmiştir. 1990'lı yıllarda Şefik Âşikoğlu'na vekillik verilmek istenmiş, ilk zamanlar bu görevin ağırlığını düşünerek imtina etmiştir. Ancak zamanla görevden kaçılmayacağı bilinciyle vekillik görevini kabul eder. Bu vazifesini ömrünün sonuna kadar büyük bir itina ile ifâ etmiştir. Böylece Anadolu'yu mayalayan büyük âriflerin de hayrî'l-halefi olmuştur.

Şefik Âşikoğlu, kendisinin de mensubu olduğu nakşibendî kavramını şöyle tanımlamaktadır: “Kalpte zikir yoluyla, tefekkür ile, ilahî sevgiyi, uyanıklığı nakşa çalışan ve Şeyh Bahaeddin Nakşibend hazretlerinin kurduğu ve en ziyade gizli zikre dayanan tarikata mensup olan kişidir.”¹ Nakşibendîliğin önemli prensiplerinden olan özellikle zikr-i hafî (gizli zikir), halvet der encümen (halk içinde Hakk ile beraber olmak), yâd dost (daima Allah ile olmak) vukûf-ı kalbî (kalbe Allah'tan başka bir şeyin gelmemesi) prensiplerine vurgu yapardı. Şefik Hoca'nın konuyla ilgili şu tesbiti dikkat çekicidir: “Şâh-ı Nakşibend hazretleri bir tarikata bağlanmanın ve kerametlerin yalnız başına bir şey ifade etmeyeceğini, aslolanın şeriat olduğunu beyanla özel giyimler ve kurumlar üzerinde de durmamış, tekkede çile vesaire gibi alışılmış tarikat tarzlarını da terk ile ‘halk içinde Hakk ile olma’ temelini esas kabul etmiştir.”²

1 Şefik Âşikoğlu, “Şâh-ı Nakşibend” Diriliş Güllü, Çankırı-1998, s.120.

2 Şefik Âşikoğlu, a.g.m., s.120.

Şefik Hoca, sofilerin eğitimini her şeyden önemli tutardı. Dergâh âdâb ve erkanına riâyet eder, sofilerin de buna uyması için azamî gayret gösterirdi. Nakşibendiliğin önemli zikirlerinden olan hatm-i hâcegânlara muhakkak katılır, ders verirken de Kur'an ve Sünnet'e titizlikle riayet ederdi. Bu konuda yolunun büyüklerinin emir ve nasihatlarına hem uyar hem de cemaatine uygulattırdı. Bu durumu Şâh-ı Nakşibend adlı yazısında şöyle dile getiriyor: "Şâh-ı Nakşibend (KS) tarikatında semâ ve halveti kabul etmiştir. Yaşanan şer'î bir dış görünüm ve kalbi zikir üzerine tarikatını oturtmuştur. Müridi toplumsal hayattan uzaklaştırmamış, üstelik toplumun bütün katmanlarının içinde etkin bir şekilde bulunmalarını, dini hayattan asla taviz vermemelerini temel kabul etmiş, tarikatın ancak yaşanan şeriatla, şeriatın ancak yaşandığı ölçüde olabileceğini özellikle belirtmiştir. Bütün nakşî müritleri de tavizsiz bir şeriat yaşayışını ve sünnî inancı savunmuşlar, ehl-i sünnet itikadına ters olan hiçbir anlayışı tarikata sokmamışlardır."³

Şefik Âşikoğlu, tasavvufun üç merhalesini ceviz metaforuyla izah etmektedir: Birinci mertebe, hazırlık mertebesi olup cevizin en dışındaki yeşil kabuk gibidir. Bunu "*terk*" kavramıyla isimlendirir. İkinci mertebe ise "*vecd ve istiğrak*" halidir ki bu da cevizin içindeki sert kabuktur. Üçüncü mertebe, "*huzur*" halidir ki bu da cevizin içindeki asıl meyvedir. İstenilen öz de budur.⁴

Şefik Âşikoğlu'nun en önemli özelliklerinden birisi de onun eğitimci yönüdür. Kendi anlattığı hatıralarından öğrendiğimize göre, tâ ilkökul yıllarında öğretmenlerine imrenmiş, ve öğretmen olmaya karar vermiştir. Yalnız onun öğretmenliği sınıf ve okullarla sınırlı değildir. O hayatın her alanında örnek alınması

³ Şefik Âşikoğlu, a.g.m., s.120.

⁴ Şefik Âşikoğlu, "Mevlânâ" a.g.e., s. 124.

gereken bir öğretmen olarak yaşamaya çalışmıştır. Evinde çocuklarının öğretmeni, sokakta mahalle çocuklarının şeker dağıtan amcası, dergâhta müntesiplerinin mürşidi, dernek ve vakıflarda dinleyicilerinin sohbetçisi, okullarda talebelerinin öğretmeni idi. O, yüzyıl sonrasını düşünenlerin muhakkak eğitime önem vermesini özellikle isterdi.

Birçok kişi Şefik Âşıkoğlu'nu aksiyoner kişiliği ile tanımıştır. O tâ ortaokul yıllarından itibaren talebe cemiyetlerinde görev almıştır. Özellikle İstanbul'da öğrenci iken Milli Türk Talebe Birliği'nin ortaöğretim komisyon başkanlığını üstlenmiş ve bu çerçevede şu anda ülkemizin çok çeşitli kademelerinde görev yapan onlarca kişi ile birlikte çalışmalar yapmışlardır. Onun 1980 öncesi üyesi bulunduğu bir başka cemiyet de "Komünizm ile Mücadele Derneği"dir.

Öğretmenlik ve idarecilik yaptığı dönemlerde okullardaki sosyal ve kültürel faaliyetleri organize etmiş ya da bu tür faaliyetlere destek vermiştir. Özellikle İstiklal Marşı, Çanakkale Şehitleri gibi millî ve manevî değerlerin anlatıldığı gün ve gecelere ayrı bir önem vermiş, talebelerinin bu bilinç ve şuurla yetişmesi için çok büyük gayretler sarfetmiştir. Bu aksiyoner hayatı, Kurşunlu İmam Hatip Lisesi müdürü iken soruşturma geçirmesine sebep olmuş ve Uzunköprü'ye sürgüne gönderilmiştir.

Şefik Âşıkoğlu aynı zamanda bir edebiyatçıdır. Kendisi Büyük Doğu, Diriliş, Edebiyat ve Maveria ekolüne mensup bir sanatçıdır. Bazı denemeleri, incelemeleri, şiirleri, hikâyeye ve hatıraları bulunmaktadır. Ancak bunlar büyük bir yekün teşkil etmemektedir. Bu çalışmalar incelendiğinde, Şefik Âşıkoğlu'nun Necip Fazıl, Sezai Karakoç, Erdem Bayezit, Rasim Özdenören, Cahit Zarifoğlu, Arif Nihat Asya gibi İslami ve Milli şair ve mütefekkirlerin izleri açıkça görülmektedir.

Onun şiir ve yazılarının dokusunu dinve tasavvuf oluşturur. Münâcâtında Allah'ın Esmâü'l-Hüsna'sı ile O'na yakarmakta, Hz. Peygamber'i vesile edinmektedir. Bu münâcât türünün güzel bir örneğidir.

*Allah'im Rahman, Rahimsin, Vücûd, Kıdem, Bekâ sensin,
Sensin Hakîm, Kadîm, Mukîm, Alîm, Halîm, Azîm sensin.*

...

*Yer izninle karar kıldı, gök direksiz mekân kurdu,
Ol dedin mevcudât oldu, yoktan yaratanım sensin.*

...

*Muhammed'im, Muhammed'im, âlemlere rahmet oldun,
Şefaatine muhtacım, mahşerde senedim sensin.*

*Şefik tevessül eyledi, senden ümidin kesmedi,
Lütfun gözetliyor hadi, dareynde penâhım sensin.*

Şiirinde de zaman zaman yeni imgeleri yakalamıştır. Er gazelinde Ilgaz dağı ulu bir dervişe benzetilmiştir.

*Zannetme ki sade sen oralarda askersin,
Benim bildiğim sensen her an her yerde ersin.*

...

*Ilgaz bir dağ mıdır ne? Bir ulu derviş midir?
Düşerse yolun tabii, sen de anlar görersin.*

Şefik Âşikoğlu, iyi bir edîp olmaktan öte mirasını paylaştığı mutasavvıf şahsiyetler gibi yaşadıklarını ve hissettiklerini, edebiyatın imkanlarını kullanarak şiirle ve diğer edebî türlerle ifade etmeye çalışmıştır.

Ruhâniyetini hürmetle selamlıyoruz.

O'na Yazılan Şiirler

ŞEFİK ÂŞIKOĞLU'NA TARİH

Prof. Dr. MUSTAFA KARA¹

Şefkatli kardeşimiz Allah'a âşık idi,

İşine, mesleğine, güzele âşık idi,

Yedi fedâi çıkıp ona tarih düşürdü,

“ŞEFİK ÂŞIKOĞLU” da gerçekten âşık idi.

(شفيق عاشقاً و غلو)

2004 - 7 = 1997

¹ Bursa-Uludağ Üniversitesi, İlahiyat Fakültesi öğretim üyesi

İŞIK ADAM

MUZAFFER AKDOĞAN

Yalan ve yavan bir ömrün öbekleştığı
Tatsız ve ıssız bir ilkbahar gecesinde
Gönlümde derin üzüntüler eşliğinde
Sana yazdım bu kısa şiiri, ey Nâci!

O şarka hasret bir neşide
O, maveraya hasret bir mefkure
O, vuslata hasret bir hayat
Onu anlamaksa ayrı bir sanat.

O gün. Işık Adam yorgun ve durgun
Geçmişin muhasebesi var yüzü solgun
Belli ki göç var Diyâr-ı Bekâ'ya
Bitiyor sonu gelmez sanılan rüya

Gecede hicran var
Gönüller yaralı
Sinede heyelan var
Hisler duyarlı
Semaların kapıları sessizce açıldı
Uzun bir kış gecesi Hakk'a kanatlandı

Zaman durmalı, olmamalı bu seyir
Çünkü O'na muhtaç bu sefih devir
Beyhude, mukadderat, kim engel olabilir
Var Rab katına, rahmet ile cennetine gir.

KAYBETTİKTEN SONRA

HAMİDE HALİLOĞLU

*Geçtiğin yollar güller gibi kokuyor
Seçtiğin yollar Hakk'a gidiyor
Yetiştirdiklerin seni arıyor
Mübarek sözlerin kulaklarımda çınlıyor
Neden sanki kaybetmeden duymadım kokunu
Neden sen yaşarken seçemedim yolunu
Sen yetiştirdin ama duymadım sesini
Ey benim sevgili Hocam, nerelerdesin*

*Yemin ederim özledim, özledik sesini
Dinlerken duymadık, o güzel sesini
Neden bir şeyin sonradan anlaşılır kıymeti
Hocam biz senden memnun idik, sen ne diyorsun
Yoksa yüzümüz kara mı çıktı diyorsun
Sözlerini işitemem, ama razı ol bizden
Geçiriyor bizleri, vicdan azabı bizden*

*Hocam gözlerindeki ışıltılı manayı
Şimdi çözüyorum inan çözememiştim
Ama inan bize verdiği bu bayrağı
Hiç böylesine çok sevmemiştim
Söylediğin sözlerdeki sırlı yapıyı
Sen hayatta iken sezememiştim*

Ardından mahzun
Gözü yaşlı yavrular bıraktın
İyi bil ki şimdi onlar seni daha iyi anlıyor
Önceden seni görünce kaçır iken adeta
Şimdi yaşlı gözlerle seni arıyor

Sen müsterih ol, biz sevgili yavruların
Elimizden geldiğince devam ettireceğiz
Sen mübarek günlerde sevgiline kavuştun
Biz de inşaallah o günlere ereceğiz.

BİR AVUÇ TEBESSÜM

MEHMET ÜLGÜNAR

Şefik Bey'e

Ağır aksalı çıkıyorsun,
Zamanın merdivenlerini,
Sırtımda ağırlaşan hırkam,
Yetim vebali gibi...

Dizlerim taşımıyor ar tık beni
Bense, inkılabın yükünü özlüyorum.
Şöyle bir omuzlasam, diyorum
Seyit Çavuş misali gülleyi
Hangi ufka fırlatayım,
Elimdeki kalemimi...

Kalemler kılıçlaşmazsa
İnkılap olmaz, dönmez yiğitler
Muştı bayrağı çekilmez burçlara
Ağıt yakar gelinlik kızlar.

Bilgi, benim ülkem, vatanım.
İlim,
Geceleri altında kuştüyü yatak.
Cahillik,
İhtiyar dünyanın çirkini
Yiğitlikse, can vermeyi öğrenmek

Benimse
Hedefim ummana dalmak,
Yol vermiyor köprüsüz çaylar,
Derelerin coşkusu,
Yeşil çimenleri boğan karın eriyişinden
Gün doğacak
Gül doğacak...
Benim vatanımda güller açacak
Ona azık yaptım vücudumu,
Ben ölmedim,
Diriliş muştusuna kandil oldum.
Cansız vücudumun üstümle
Gül-ü rânâlar, menekşeler.
Özlemle bülbüller ötecek!
Yoksa verir miydim cesedimi
Kara toprağa
Bir ümit ışığı görmesem.
Sevgi selinin çağladığını
Diriliş ruhunun sancaklaştığını
Ansızın gider miydim ben!...
Hak davete icabet hakkım,
Bu dünyanın kanunu bu,
Güllerden, dikenlerden henüz bıkmadım
Onlar benim ruhum, onlar benim canım
Bana çok görmeyin bir avuç tebessümü.

O'na Yazılan Mektuplar

NURİ PAKDİL'den

Sayın Şefik Âşıkoglu,
Diyâr-ı Feth'e hoşgeldiniz!

Sayın Kardeşim,

Değişiklikte (özellikle ilçe ve il düzeyinde) her zaman gönül açıcı yanlar vardır. Ulu Önderimiz yedinci yüzyılın başlarında, gezinin insanı ferahlatacağını buyurmuştur. Mekan değişikliği de gezinin en güzel türlerinden biridir.

Bu bağlamda, bu yeni yerinizi, gerçekten yürekten kutluyorum. Deneyler kanıtlamıştır ki, siz Edebiyat'ın sadık bir dostu oldunuz. İzniniz olursa bunun için de sizi yürekten kutlarım.

Yer değiştirerek sevgili yurdumuzu görmek de kuşkusuz imrenilecek bir şeydir. Tüm bu yer değiştirmeleri, ah bir de hicret bağlamında algılayabilseydik.

Yeryüzünde (hangi alaçla olursa olsun) vuku buldurulmuş her türlü cihan şümül çalışmalar ve hareketler, -bilincinde ister olun-sun ister olunmasın- kökeninde hicret bilgeliğini içerir.

Sayın Arif Ay, Sayın Ebuzer Murtaza, Sayın Yusuf Nili, Sayın Malik Ubade ve Sayın İdris Hamza (şu anda Edebiyat'ın yönetim evinde bulunan bir değerli dostumuz Sayın Şahin Akdağ) yani şu anda hepimiz tek yürek olarak Kutsal Ramazan'ı kutluyoruz. Hayırlı haberlerinizi bekleriz. 24.05.1983

Nuri PAKDİL

YUNUS DEVELİ'den

Pek muhterem efendim,
Ben öyle sizin gibi güzel satırlar da bilmiyorum yazacak.
Nasıl katlanıyoruz bu yaşama ki
Siz orada Ilgaz dağlarına söylerken
Ben burada her gece içime kustuğum caddelerde yürüyorum
İlenç her yerde aynı efendim
Ne ki burada kavşaklarda ışıklar var yanıp sönen
Burada da insanlar var öyle yalnız ve sessiz ağlayan
Ah... Sanki yüreğim ağır geliyor taşıyamıyorum
Mesafeler batıyor gözüme ve sizleri seviyorum
Ve korkuyorum yazmışsınız ya
“kelimelere sığınmak istemiyorum”
Ama tüm rüyalarımı ayak altımda tutuyorum emin ol
İşte bir de böyle tıpkı sizin gibi yazıyorum ki
“seni özlüyorum iki gözüm”
Alıp oturtuyorum karşıma kimi devingen kimi dost
Kimi ağabey, kimi sanatçı yönün geliyor gözüme
Ve bir kere daha bakıp geriye seviniyorum
Kaderimin kurşunlu'da örüp sakladığı anılara

Hani derdin ya dört inanmış adam
Kolkola o caddede yürümek bile
Azgın bir kini çatlatırdı adımlarımız
Çocuksu bulmayacağını bilsem yazardım
Bir kucaklaştık çok şeyler var anlatacağım buralardan diye
Örneğin ramazanın biri idi iftarda Hüseyin Demir vardı
Ve sahur yemeğinden sonra yolcu ettim onları
Artık Ankara'da olacaklar bundan böyle
Ve tıpkı ben de öyle
“Halilim bir onulmaz yürek yarasıdır içimde”
Ama sonunda bakıp biraz gülümsüyorum
Bizim de çocuklarımız büyüyor diye
Hepsinin elinden tutup bir bir göstereceğim cinayetleri
İm koyacağım kalplerine şimdiden birer birer
Pek memnun ettin beni ve inan kaç kez okudum o dizeleri
Sevdim sevdim sevdim
En derin muhabbetle efendim

01.05.1987 Yunus DEVELİ

HATİCE YERLİ'den

Bu mektup yazdığım tüm mektuplardan çok farklı. Çünkü öncikleri yazarken cevabının geleceğini bilirdim. Şu an öylesine doluyum ki yıllarca, yüzyıllarca beklesem de cevapsız kalacak, hatta size ulaşamayacak bu boynu bükük mektubum. O sabahı hatırlıyorum 26 Aralık 1977... Cuma sabahı okula gitmeye karar vermiştim. Evde oturuyordum, telefon öylesine acı acı çaldı ki oturduğum yerden kalkıp telefona bakmak bile istemedim. Fakat ne çare; avizeyi elime alır almaz Hamide'yi sesinden tanımıştım; “Hatice, Şefik Hocamız vefat etti. Cenazesi okula gelecek, hemen gel” diyordu. “Sus” diye bağırarak, güneşi balyoz yapıp dünyanın ortasına ortasına vurmak, her yanını ateşe vermek geçti içimden. Ben böylesine yanarken ne fark ederdi ki dünyanın yandığı, eridiği... Herşeyi yıkan dünyanın maskesini iyice düşüren bu olaydan sonra sanki evde değildim. Boşlukta. Karabasanlarla dolu dipsiz bir kuyuda bir ışık demeti arıyordum. Ayakta binlerce kez ölüyor ölüyordum. Ve toparlanıp yola düşüyorum. Daha birgün önce okuldaydınız. Hiç düşünmemiştik öleceğinizi. Ne kadar garip değil mi? Bir gün öleceğimizi bildiğimiz halde hiç düşünmüyoruz ölümü. Bu düşünceler içinde geliyorum okula. Nasıl ve nerelerden geçtiğimi bilmeden. Yollar çok kalabalıkmış. Hiçbir şeyin farkında değilim. Yalnız yorgunum. Haf-talardır yol yürümüş gibi yorgun. Sessiz sessiz ağlıyorum ama nafile. O her zaman bir ayağınız önde dikildiğiniz yere, bu sefer boylu boyunca uzanmışsınız.

O halinizde bile bizlere yavrularım diyen sesinizi duyar gibi oluyorum. Ağladım ağladım. Sadece gözlerim değil, içimde kan ağlıyordu. Mahvolduğumu hissediyorum. Zaman geçti ve siz aramızdan ayrılalı aylar oldu. Nasıl ayrıldık, sizi nasıl gönderdik hâlâ aklım almıyor. Sanki uzun bir yolculuğa çıktınız ve süpriz bir tarihte döneceksiniz. İşte gelmeyecek o günü bekliyoruz. Hasret gidermek için. Sizi gömdüler bugün. Toprak bir bedenle daha nikahlandı. Birkaç gün önce birkaç şiirinizi ele geçirdim. Gözyaşlarımla yazdım kalbime. Nasıl unuturum o dizeleri. Nasıl unuturum acınızı. Yine üzölmeyin hocam, bir tohum gibi ekildiniz toprağa. Hangi tohum ekildi de büyümedi ki. O her mezarın başucundaki ağaçlarda tohumdan bitme değil mi? Ve siz de o yeşil ağaçlardan birinin gölgesine defnettiler. O gün ah o gün her ayın 26'sında mahvoluyorum. Artık güneş, sızsiz batıp sızsiz doğuyor. Gelmenizi bekliyorum. Birgün mutlaka geleceğinizi bile bile. Siz daha sevinçli olmalısınız. Gelmemizi bekliyorsunuz. Birgün mutlaka geleceğinizi bile bile. Hayat kısa, zaman dar. Siz kapalı bir mücevher kutusu gibi saklayacağız içimizde. Kilitli düşünce olacak, düşündükçe açılıp saçılacaksınız gözlerimin önünde. Acılarımızın kalbimizde oluşturduğu deltada bilin ki sizinle olan anılarımız gömölü. Ve fatihalarla bitiriyorum mektubumu. Hiç olmazsa onlar ulaşır benden size.

Öğrenciniz Hatice YERLİ

DOSTLARINDAN

Sayın Şefik Âşıkoglu,
Ağabeyimiz.

Makinanın başında Kamil Aydoğan var. Sn. Yunus Develi sağ baştaki o sizin zamanınızdan (güzel zamanınızdan) kalma koltuklarda cigara tütürüyor. Sn. Halil Kıymaz, karşıda, kendi makamında, makinanın tıkırtılarına bakıyor. (Dinliyor değil)

Ulusal Et Yeme Gününün (deyim Sn. Develi'nin) üçüncüsündeyiz.

Şu anda, bizim için en büyük zulüm, aramızda olmamanız. Konuşamıyoruz. Saygıyla.

19.09.1983
Kamil Aydoğan
Yunus Develi
Halil Kıymaz

O'nun Yazıları

MEKTUP I

Sevgili Kardeşim Yunus,
Allah'ın selamı üzerinize olsun
Resulün şefaati de,
Hak rızası dilerim hepiniz için,
Gerçek kulluk çizgisi ve şartı dilerim,
Mübarek olsun bayramınız ve kurbanınız
Mübarek olsun ibadetleriniz, ibadet yerine geçen uğraşlarınız,
Tuba ağacına dönüşsün fidanlarınız,
Zihin ve gönül işleriniz
Rabbim bizlere
Kurban idraki
Kurban ahlakı
Kurban sabrı ve tavrı
Kurban teslimiyeti lutfeylesin.
İnandıklarımız adına bir kurban olabilsek
Birbirimize bir kurban olabilsek, bir kurban olabilsek
Size sevgilerim-iz- var aziz kardeşim
Saygılarım var engin dostluk ve kardeşlik duygularım var.
Sizi ve yeryüzündeki bütün bir kurban kuşağını kucaklarım.

Şefik ÂŞIKOĞLU

MEKTUP II

Bismillahirrahmanirrahim
Azizim Yunus Bey
Merhaba
Kelimelere sığınmak istemiyorum
Her kelime anlamının bir hırsızı gibi
İlgaz dağları bulutlu da bulutlu
Efkarımız bulutlarla ortak neki onlar ağlamasını biliyor
Fikirlerim romatizmal bir hal aldı
Çocuklar Çankırı'da ben İlgaz'da veya tam tersi
Ayrılık bir nasip midir bir tat mıdır
Yalnızken Allah'a o kadar yakınım ki
MAVERA
İlişkimi kesmedim
Kimi şiirlerden hâlâ zevk alabiliyorum
RİSALELER
Çıkmış ama alamadım
Zaman zaman soylu fakirlik diye düşünüyorum
Ey soylu yokluk!
“Yok bir vardır / geçit vermez / dar mı dardır”

Bugün bütün paramı lokantaya verdim
Bir çorba yarım döner
Şimdi üzerimde beş kuruş yok o kadar rahatım ki
Seni özlüyorum iki gözüm
Gönlüm seni özlüyor
Halil'im bir onulmaz yürek yarasıdır içimde ve Kamil ve Sen
Ve senaryonun geri kalan kısmı,
Neresini nasıl yaşasam bu hayatın
Erenler himmet edip parçalarımı bana veriniz.
Geçmiş anılarımın bohçası delik deşik
Sana ne sunabilirim iki gözüm
Bir tekke hurması, derviş ekmeği
Kalem kağıt iki katık işte
Yarın Ramazan
Çölde rahmet yağışını seyrettin mi hiç?
Ramazan çölleşmiş yüreklere inen diriliş rahmeti.
/Develi ailesine saygılarımızı sunuyoruz
Binler selam ve dualar ediyoruz
Azizim Yunus Bey/

28.04.1987
Şefik ÂŞIKOĞLU

MEKTUP III

Figen,
Allah için seni seviyorum.
Sana dua ediyorum,
Seni özliyorum.
Ümitleniyorum.
İçinde bir volkan gibi
Sönmez, İslam'ın nuru parlamaktadır.
İstanbul'u anlamak, geçmişi ve geleceği anlamaktır.
İstanbul, Mekke, Medine, Bağdat ve Şam kardeşirler.
Kardeşlerin ortak sarayları vardır, benzer görünimleri
Eyyüp vardır, Sultanlar vardır, Yedi tepe'de yedi padişah
Sümbül Efendi, Merkez Efendi, Efendiler, nice efendiler vardır.
Bir Sultan ahirete gider, bir sultan gelir cihana gülümser
Bilirim seni
Ah seni
Figen...

29.11.1993
Şefik ÂŞIKOĞLU

MEKTUP IV

17 Receb 1414

Sevgili Figen

Tüm zamanını müslümanlar adına yaşamayı dilerim.

İlgin ve bilgin dahilinde sorumlusun olaylardan.

Avuç avuç yeryüzüne dağıtacağın dualarıdır.

Ümit varolsun İstanbul= yeryüzü=insanlık.

Gerçekten inanan Sümeyyeler vardır,

Gönüllerimizden geçen 'Rabbimizin bildikleridir

Ümitlerimizin kaynağı da O'dur zamanın damarlarında.

Bizim dualarımız sizi, sizin dualarınız bizi yaşatır.

Mektuplarımız kurtuluş dilekçelerimizdir.

Bütün zamanlar ve mekanlar Allah'ındır.

Şeytana verilen izin sürelidir.

Bitmek üzere olduğunu seninleyen yürekler vardır.

Kimilerinin suskunluğu ölümdür, kimilerinin hayat

Senin suskunluğun dostlarının dirilişidir.

Bütün peygamberler ve ulu bilginler halk insanlarıdır

Düşünmek=tefekkür-i rabita= var olmak budur

Yalnız değil miyiz=değiliz=değiller

Sevmeliyim bütün insanların ruhaniyetlerini

Senin o güzel + "elent" yüzlü+ ruhunla beraber

İçin içine sığmıyor kimi günler, ne kadar da canlısın

Ruhunda bir cümbüş bir berzah düğünü var.

Kimi zaman keder ve elem dostlarının ortak çilesi

İkiz insanlar değil, ikiye bölünmüş insanlar

Ortak acı ve keder tüm yeryüzünde.

Ve sevgili Figen

Merhaba

Güzel yavrum

Merhaba.

Şefik Âşıkoğlu

MEKTUP V

Pek Aziz Kardeşim Halil Bey,
Mektuplarınızla mütehasıs ve bahtiyar oluyorum. Eminim ki dualarınız da bir öyle beni donatmaktadır. Size dareyn saadetler dilerim gönülden.

Aziz Kardeşim,

Başımıza gelenlere karşı tevekkül ne güzel bir ameldir. Rabbimizin rızası da umulur ki bu tevekküldedir. Bir koşuyadır kaptırmışız kendimizi, her gün bir evvelkine göre fark yapmak mecburiyetindeyiz. Elbette düşüp kalmak kaderdendir. Yarın kimin ne kazanacağını ancak Rabbimiz bilir. Biz de O'nun kullarıyız ve O'na güvenip dayanıyoruz. O bizim velimiz ve vekilimizdir. Elhamdülillah.

Binaenaleyh sizi de şikayet edebilirler, nice şer görünenler vardır ki hakikatte hayırdır. “Lâ te'sef innallâhe maanâ” Uzunköprü'nün altı yıllık tarihinde elli öğrenci görünmemiş, bu yıl elli öğrenci aldık. Fazlasını da geçen yıl orada yaptığımız gibi kaydırma usulü ile değerlendirdik. Ama çok çalıştık ve semeresini de gördük.

İnşaallah beklenen adam iyi birisidir. Bahsettiğin kadarıyla anlaşılabileceğimiz bir güle benziyor. Kendi gül bahçenize dikiniz. Gül suyu ve gül şarabı ile besleyiniz. Gül bıçaklarıyla yontup yontup adam ediniz. Amin.

Kamil Aydoğan, Yunus Develi, Cemal Gökdağ ve siz.

Dört inanmış adam, biri bir gün
Bir daktilonun başına geçip
Kelimeleri kurban edercesine yazıverdi,
Kelimeleri gül gül demetleyip,
Dört düğümle düğümleyip,
Gönderiverdiler.

Şerha şerha yarılmış bir bağra,
Yürek yanıklarının sardığı bir sırada
Bahara döndürüverdiler,
Dört inanmış adam
Dört inanmış
Dört adam,
ADAM.

İstikbale yönelik üç gül ellerinizden öperler, iki büyükler çantalı.
Osman Özcan iyi bir çocuktur burada İngilizce öğretmeni
lisede. Kamil bilir. Saygın ve saygıdeğer. Ona bir kitap ve
kırtasiye dükkânı açtırdı, yönetiyor. Yönetiyoruz. Mutluyuz.
Edebiyat yayınlarından yayın evine ilk çırpıda beş takım kitap
ödemeli istedik. Dergi her sayı 10 adet ödemeli istedik. Ne
güzel dimi Halil'im. Maver'a'nın özel sayısından 15 adet sattık.
Çoğunu öğrencilerime. Yeni sayıların dağıtımını da yeni
kitapevine...

Mektubum dördünüze de okuna,
Mektubum dördünüze,
Mektubum,
Bum, bum, bum...

05.10.1983
Şefik Âşıkoğlu

DİRİLİŞ GÜLÜ

*“Muhterem Sezai Karakoç Bey’in
-GÜLMUŞTUSU-
isimli kitabı üzerine bir denemedir.”*

I

Gül edebiyatımızda yer etmiş kelimelerden biridir. Neki görürünür anlamda bir güzellik ve aşk sembolü olmaktan öte gide memiştir. Bazı istisnalar dışında gül metafizik anlamda kullanılmış değildir. Çoğunluk İran ve Arap edebiyatında, Türk- Divan edebiyatında çeşitli sembollerde oldukça çok kullanılmıştır.

Hafız-ı Şiraz'ının bir gazelinde “Bir bülbül gördüm, gül yaprağını gagasında tutmuştu. Hazin hazin ötüyordu. Ayn-ı visalde. Yani gül yaprağı gaganda iken feryat etmene sebep ne, diye sordum. Maşukun cilvesi bize böyle yaptırıyor cevabını verdi.” denilmektedir. Şeyh Galib mecazi anlamda gül kelimesini sık sık kullananlardan biridir. Meşhur gazelinde:

“Erişip bahara bülbül” yenilendi sohbet-i gül

Yine neubet-i tahammül dil-i bîkarâre düştü,” demektedir. Divanın başka bir yerinde de:

“Yokmuş bir aha ey gül-i rânâ tahammülün,

Bağrın ne yaktın âteş-i hasretle bülbülün.

Yek-renkdir zebân-ı hakikatte hüsn ü aşk,

Bangi hezâr şûlesidir âteş-i gülün” demektedir.

Niyazi Mısri divanında da Gül’e metafizik anlamlar verir. Meşhur Esselâ gazelinde:

“Kendini odlara atan şol halilullah gibi,

Can ü dilden bülbülü gülzar-ı aşka esselâ” demektedir.

Yine bir başka gazelinde de:

“Şarab-ı aşk ile sekran olup herbirisi mestan,

Visalin gülüne hayran olan heyler gülistanı” demektedir.

Mesnevî-i Şerif’de Mevlana:

“Çünkü gül reft ü gülistan şud harâb,

Buy-i gül ra ezki cûyim ez gül âb”

(Gül bitip de gül bahçesi harap olunca, gül kokusunu nereden arayıp bulalım? Gül suyundan...) demektedir. ŞEMS’i güle, Çelebi Hüsameddin’i de gül suyuna benzetiyor.

İran ve Divan edebiyatına inat Sezai Karakoç bülbül kelimesini anmamaktadır. Bülbül, kuşlardan biridir, okadar.

Sezai Bey’in şiirde konu ve fikir bakımından devamı olduğunu sandığım merhum üstad Necip Fazıl ise muhteşem şiirlerinde gül kelimesine çok az yer vermiştir. Toplam on kere gül kelimesi geçmemektedir şiirlerinde. Onun her şiirinde çile, gurbet, ölüm, hasret ve ızdırap iç içedir. Çağdaş bir mesnevidir Çile şiir kitabı. Her şiirde bir ayrılık kokusu sinmiştir. Çile ve ızdırabın temeli buradadır. Rahmetli üstadın “ESSELAM” isimli şiir kitabı yeni edebiyat içinde bir mevlit ise, Çile de öyle bir mesnevidir.

Mevlana’nın oğlu Sultan Veled’in Maarifi mesnevinin özü olduğu gibi, DİRİLİŞ de BÜYÜK DOĞU’ nun özüdür. Maarifte giriş konusu ameldir. Dirilişte amelin yapımcısı İNSAN.

“Bir insanı al onu çöz çöz çocuk olsun” demektedir. Anne ve çocuk toplumun yeniden kurulmasıdır.

Merhum Üstad Çile şiir kitabının Hafakan bölümünde 1972 tarihli Bela şiirinde gül kelimesini lügatına almayışını bir nevi açıklamaktadır. “Çiçeklik bana ateş / Bana pınar Kerbela.” demektedir.

Gül kelimesi 1923 tarihli Gurbet şiiriyle üstadın şiirine girmekte:

*“Gül büyütenlere mahsus hevesle
Renk renk dertlerimi gözümde besle
Yalnız annem gibi o ılık sesle
İçimde dövünüp ağlama gurbet.”*

1930 tarihli Mansur şiirinde:

*“Bağrımı delmeye taş yetmez dedin
Halden anlayanın bir gülü yeter”* demekte ve vefatından altı yıl evvel yazdığı 1977 tarihli Çile'nin ALLAH bölümünde bir noktalamada ilahi aşkı ateşin gül bahçesi olarak tanımlamaktadır.

II

Gül kelimesi önüne aldığı eklerle sanat ve edebiyat dünyamızı güllerle süslemiş bir kelimedir. Güldeste, gülistan, gülizar-gül yanaklı, gülnari, gülşen-i vefa, gülzar gibi Türk mûsikisinde mürekkeb makamlar vardır.

Kur'an-ı Kerim'de aşirlerin yerini göstermek üzere sayfa başlarına süsleme ile yapılmış gül şekillerine de “Aşir Gülü” derler. Cüz başlarını gösterenlerine “cüz gülü”, secdeleri gösteren gül süslemelerine de “secde gülü” denir. Sanat dünyamızda ve tezyinatta gül kelimesine bağlı daha pek çok terkipler vardır. Ağzlık gülü, gülâbdân, gülbahar, gülbenk, gülçe, gülistan, gülkonca, gülpencere, gülmıh, gülmezoğlu işi, gül oya bunlardanır.

Gül, tasavvufta Kadiri tarikatı nişanesi olarak da kullanılmıştır. Kadiri tarikatı alameti olarak yeni müntesib bir müride güllü bir başlık giydirilirdi. Bu başlıkların: Bağdat gülü, havuzlu gül, kafesli gül, kız gülü gibi şekilleri itibariyle isimler alan çeşitleri vardı.

Gül, Rufai tarikatı tabirlerindendir. Ateşte kızdırıp zikir arasında keramet gösterir gibi yaladıkları demirin adıdır.

Yeniçerilerce tertiplenmiş birtakım dualar vardır ki, bunların tümüne de gülbank denirdi. Gülbankın çeşitleri vardır. Hatta çeşitli zamanlar için hususi gülbanklar tertiplenmiştir. Hatim gülbanki, seyahat gülbanki, aşure gülbanki gibi... Mesela zifaf gülbanki: *“Geceler hayrola, hayırlar fethola, şerler defola, derviş... biraderin izdivacı mübarek, beyinlerinde hüsnü mübaşeret ve zindeganı müyesser ve neticei-hasene hasıl ola. Dem-i Hazreti Mevlana hu diyelim huuuu”*

Bektaşî nefeslerinde güldestesi denilen bir tabir vardır. Hz. Ali (ra) vefat edeceği zaman Selman'dan(ra) bir deste gül istemiş, onu eline aldıktan sonra vefat etmiştir. Bu haberi Bektaşîler çeşitli şekillerde yorumlayarak nefes ederler.

Yeniçeriler zamanında üzerine çıkılan gülbank çekilen taş da gülbank taşı denirdi. Yahudilerin Hz. Musa'nın (AS) Tur'dan dönüşünü simgeleyen bir gül bayramları vardır.

Gül kelimesini hayatımızda daha pek çok şekillerde buluruz. Bunlardan birkaç misal verirse:

Gülbang-ı Muhammed: Ezan

Gül-i gülzar	: Gülbahçesinin gülü.
Gül-i ra'na	: Dışı sarı içi kırmızı renkte
Gül-i ruh-sâr	: Güle benzeyen yanak, gül yanak.
Gül sad-berk	: Katmerli bir çeşit iri gül.
Gülbeden	: Bedeni gül gibi latif ve nazik.
Gül-be şeker	: Bir çeşit gül tatlısı.
Gül-bister	: Gülden yatak.
Gül-bûse	: Gül öpüşlü, öpmesi gül hissini veren.

Gül-i zar-ı gonce fem : Ağzı goncaya benzeyen, gül yanaklı güzel.

Bütün bunlardan sonra şunu açık kalblilikle söyleyebilirim ki; görüleceği üzere enine boyuna alabileceği bütün anlamlarıyla Sezai Karakoç'un şiirlerine sembol olmuştur, gül. Limon denince ağzınızın eksidiği gibi; gül deyince de kendinizi kokuların sardığını hissediverirsiniz. Aynen öyle de Sezai Karakoç'un şiirlerinin zevkine bir dalındı mı insan kendini gülistanda buluvermektedir. O 'gülyetiştirmiyorsan ölüm seni çeker' demekte ve okurunu binbir anlamların içine koyuvermektedir. Sezai Karakoç'un eserleri bir GÜL RIZKI'dır. Herkes nasibi kadar alır. Şahsen ben itiraf edeyim ki; bu yazıların müsveddesini hazırladığım zaman güle döneyazdım. Gördüğüm herkese gül diye seslenmek, her nesnenin adını gül koymak istiyorum.

III

Sezai Karakoç 1933 Ergani doğumludur. Diyarbakır'ın eski bir yerleşim ilçesidir Ergani. Örf ve adetlerin son derece korunduğu, halkın ananevi bir hayat yaşadığı bu küçük ilçe bilhassa Karakoç'un çocukluğu ve ilk gençlik yıllarında tam etkin rol oynamıştır. Üstad Necib Fazıl merhuma şehir; ahşap konakları, kaldırımları, otel odaları, iskele, sokak, boş odaları ile bir maddi kaos gibi görünür ve bir özlem içinde ta gençlik yıllarında taşrayı arar, şehirden kaçıp kurtulmak isterken Allah'ı anıp zikretmek için şehir dışını özlerken, Karakoç Allah'ın anılıp zikredildiği taşradan şehre gelmekte ve onu da zeytin dalları, bulgur, tarhana, üzüm kurusu, tarla ve saban en görünür biçimiyle taşra sarmaktadır. Bugün İstanbul'da yaşadığını bildiğim Sezai Karakoç, Necip Fazıl merhumun kaçtığı kente düşmüştür. Urfa'nın ortasına

düşen İbrahim gibi. Gül gibi. Bu ulu kentte Hızır'ı aramış ve onu bulmuştur. 1967 de diriliş ocaklaşmış ve ilk olarak Hızır ile Kırk Saat'i neşretmiştir. Ardından 1968 Taha'nın Kitabı ve Kıyamet Aşısı. 1969 Mağara ve Işık ile Gül Muştusu. Bu eserlerin ardarda gelişi Sezai Karakoç'un iç olgunluğunun, yüceliğinin ilhami bir nur kaynağından beslendiğinin en açık delilidir. Babamın küçüklüğümde ikidebir "Süleymaniye'de kırk gün aralıksız sabah namazını kılanın yanına birinde muhakkak Hızır dururmuş, Fatih camiinde her safta enaz ontane ermiş bulunurmuş" dediğini hiç unutamam.

Diriliş eri Hızır soluğuyla dirilmiştir. Kırk gün, kırk geceye bedel, kırklarla beraber, yaşının kırka yaklaştığı zamanlarda Hızır ile Kırk Saat.... Kehf suresinde anlatılan Hz. Musa ve Hızır kıssasının aydınlığı altında Taha'nın Kitabı ölmüş de yeniden dirilmiş ve mahşer yerine hesaba gidiyormuş gibi bir hayat anlayışı içinde Taha'yı diriltten şey, Kıyamet Aşısı'dır. Bütün Peygamberler ümmetlerini kıyametle diri tutmaya çalışmışlardır. Hz. Yusuf kıyamet aşısı ile mağarada ışık saçmış, devlete ermiştir. Bunu çok iyi bilen Sezai Karakoç, Mağara ve Işık kitabını; Yusuf suresinin bu destanlık lirik kitabesini yazmıştır. Yusuf ne kadar güzeldir. Gül de öyle güzeldir. Yusuf'un ışığı Gül Muştusudur.

Taha çile idi. Sabırla destanlaştı. "Hamdolsun" diyerek bitiyor, "Körfeze" varılmış, "Sesler" duyulmuş, "Şahdamar" ele geçmişti. Taha'ya hamdetmek düşüyordu... Bütün bunlar Gül içindi. Gülün mevsimi için. Üç mevsim beklemeliydi bir bahar için. Sanki Kur'an'da geçen üç olayı, Hz. Musa'nın Hz. Hızır'la olan ortak zamanlarını anlatıyordu. Her olay bir mevsimdi. Her olay yeni bir sabır başlangıcıydı. Her mevsim sabırla. Gerçek şuki; Taha kendisi ileri gitmedi. Yerini hamedederek Gül'e bıraktı,

doğrusu demedi. Dayanamadı. Bayıldı. Taha, Hz. Musa'nın yerine geçerken Gül, Muhammed Aleyhisselam olacaktı. Oldu da. Taha Sidre'de kalacak, haline hamd edecek, Gül ileri gidecek ve dualara amin diyecekti. Öyle oldu.

Karakoç'un binler birleştiriciliğinden birkaçına böyle yaklaşıyor, Taha'nın Kitabı'nın "Hamdolsun", Gül Muştusu'nun da "Amin" diye bitişini öyle yorumluyoruz. Gül ateşe dayanıklılığını kanıtlamıştır. Renginin öfkeli eş alevleri gibi oluşu bundan mıdır ne?. Nemrud'un ateşi, ortasında güllük gülistanlık bir pınarbaşısına mani olamadı...

IV

Sezai Karakoç hakkında genel bir değerlendirmeye gitmek istersek, onun temel kaynaklarının Kur'an, Hadis, tasavvuf, sevgi, ızdırap, topyekün İSLAM, Anadolu ve milli kültür olduğunu görürüz. Diğer bir deyimle Kur'an, onun manifestosudur.

1952 basımlı "Cinnet Mustatili"nde Merhum Üstad Ankara garında kendisini karşılamaya gelen bir grup genç içinde bir simayı hemen tanır. Bu kendi deyimiyle sevgili talebesi Sezai Karakoçtur. Siyasal Bilgileri 1954'de bitirince ilk defa 1956'da iki sayılık Şiir Sanatı dergisini çıkaran Karakoç, ileriki zamanlarda Büyük Doğularda daima baş köşeye oturtulmuştur. Üstadın Anadolu insanını bir dağın etrafındaki kurşunlar gibi ördüğünü bilen Karakoç, "Ağacağız kente bir gün" diyerek ona karşılık veriyordu. "Kendimi bir avuç buğday gibi /öfkeyle direnerek ve güvenerek/ Savurabilirim/ Savurabilirim ben yeryüzü harmanı" deyişleri ne kadar doğrudur. Anadolu'nun kırkı aşkın vilayetini gezdiğimde gördüm ki her kentte ve kasabada şahsen Sezai Karakoç'u tanımayan diriliş gülleri kente ağmıştır.

Sezai Karakoç'un meslek anlayışında; edebiyat ve iş birbirini yok eden iki cehennemdir. Merhum Üstad, 1923 tarihli Köroğlu şiiriyle "çile" kelimesini hayatına almış. 1939 Çile isimli şiiriyle onaltı sene sonra onun destanını yazmıştı. Çile böylece Karakoç'un da mirası oldu. Düşünmek ve düşündürmek, şairin kendisinden memnun olması, eserini sevmesi, ülkenin örf ve adetini, ananesini, dinini, tarihini, harsını bilmesi, bunlara sahip olması gerekir. Edebiyatçı mesleğinde yıkıcı değil yapıcı olacaktır. Edebiyatçı, edebiyat bilgisine sahip olmalıdır. Hem klasik, hem çağdaş, İslam'ı, dünya ve Türk edebiyatını bilmelidir. Karakoç, modalaşmış akımlara katılan kimseleri edebiyatçı olarak kabul etmez. Kimilerince pek kıymetli Orhan Veli birinci yeni diyerek peşine birtakım kimseler takarken; 1950 den sonra da ikinci yeni diye fikir ve usluhta edebiyat bir arayış içindeyken, hiç birine benzemeyen ve fakat hepsinin üstünde Sezai Karakoç ortaya çıkıverdi. Uslupda ikinci yeniden sayanlar fikirde bir yere sokamadılar. Zaten kendisi bir yere girmeyi, bir modanın içinde akıp gitmeyi edebiyat anlayışına sokmuyordu. Peşin fikirlerin adamı da değildi. Kendi toprağına bağlı bir şairdi.

İslam'ın tebliğcisi Diriliş erinde aradığı temel vasıflar da; sağlam bir iman, samimi bir ihlas, ilim, nezaket ve edebiyattı. Takdim ettiği, yontup yontup adam etmek, ana etmek istediği insan bu idi.

Cahit Sıtkı, Otuzbeş Yaş şiiriyle hayatı ikiye bölüp insanı zaman karşısında felce uğrattırken, Haşim'in fiziki batış ve tükeniş karşısında takdim ettiği bunaltıya, Yahya Kemal, meçhul bir mutluluk diyarı takdimiyle insanın ölümüne bakmış; fakat Sezai Karakoç öldürülen insanlarımızı diriltmenin kavgasını vererek edebiyat alanına çıkmıştır. Bugün Diriliş'ten ve Karakoç'tan ha-

beri olan mutlu gençlik hakikaten ne kadar diridir.

Şurası bir gerçektir ki; şekil, uslub ve akım ne olursa olsun Cumhuriyet döneminde edebiyatçılar fikirlerine göre ayrılmışlardır. Kapitalist köçekçinin çamparacısı şeklinde solcu edebiyat, milliyetçi edebiyat, bağımsızlar, bunalımlar edebiyatı ve İslamcı Edebiyat.

1965'lerde idi. Fatih camiinin kuzeydoğusunda ki köşe halk evi olarak çalışmaktaydı. Orta son talebesi idim. Oraya da uğrardım. Bir şiir açık oturumunda yine orada idim. Asım Bezirci, Metin Eloğlu gibi solun militan şairleri vardı kürsüde. Şimdi ismini hatırlamadığım bir bayan şair de oturumu yöneten başkandı. Yanımda oturan birisi ikide bir büyük şairden şiir isteriz diye ayağa kalkıyor, kürsüdekiler de söz veriyorlar, fakat bir türlü okumuyorlardı. Bence büyük şair Necip Fazıl'dı. Heyecanlanıyordum. Bu sefer seninki tekrar ayağa kalkarak, büyük şairden Nazım Hikmet'ten şiir stiyoruz diye feryadı bastı. İrkildim. Söz döndü dolaştı ikinci yeni tartışılıyordu, şimdi bilmiyorum hangisi "Sezai Karakoç her ne kadar bizim uslubumuzla yazsa da İslamcı olduğu için onu ikinci yeniden saymıyoruz" diye sözü uzatıyor ve alkışlanıyordu. Benim gibi gençler arasında ben de bu ismi devamlı tekrarlayarak ister istemez alkışlıyordum. Unutamam.

İslamcı edebiyatın içinde ana Büyük Doğu'dur. Mağfur Üstad gençlik diye diye vefat etti. Emekleri boşa gitmiş değildir. İkinci grup, Karakoç'un DİRİLİŞ grubu, üçüncü grup da Üstad Nuri Pakdil'in EDEBİYAT grubudur. On sene evel bu böyle idi, hâlâ da bu böyledir. Necip Fazıl'ın rahmetli oluşuyla Büyük Doğu; nesil, nesep ve miras bakımından iki oğula kaldı. Büyük oğul DİRİLİŞ, küçük oğul EDEBİYAT. Üstad Pakdil de kendine has bir uslub içinde, yapıcı bir edebiyat örneği vererek

EDEBİYAT dergisini çıkarmaya devam idiyor. Dergi yayımladığı eserlerle, yetiştirdiği kalemlerle on seneyi aşkındır bir okuldur.

Sezai Karakoç, edebiyatta mutaassıp değil, muhafazakar ve inceleyici bir anlayış içindedir. Özel uslubu içinde Üstad Pakdil de aynı anlayış içinde yazıyor. Sezai Karakoç insana geçmişini getirerek ona bir bengisu gibi altın çağlarını sunarak diriltmeye çalışırken, Pakdil insanı içinde bulunduğu şartlara kendini buldurmaya çalışmaktadır. Soruşturmadır sürekli gündemde olan. Ortak konu insanın konumudur. Dirilişidir gaye.

Asıl konumuz olan “GÜL MUŞTUSU” kitabına girmeden, bir başlangıç olsun isteğiyle bu kadar yazmış iken hemen belirtmeliyim ki Sezai Karakoç’un kendine has sembolleri vardır. Bunların başında Gül gelir. Dağ, bengisu, Taha diğer sembollerindendir. Gül, dağ, bengisu ve Taha, İslam’ın ruhudurlar. Bu anlayış içinde Gül Muştusu kitabına girmelidir. Okuyucuya bedavacılık yoktur. Onu düşünmeye, tefekküre alıştırır. Aslında Karakoç; şiir ve düz yazılarıyla bir bütündür. Hepsi iç içedir. Kuran-ı Kerim, onun baş kaynağı olduğu gibi, eserlerine de Kur’an biçimi girmiştir. Bir surede anlatılana uzun veya kısa diğer surelerde de değinilir. Diriliş eserleri de böyledir. Şiir olsun, düzyazı olsun, kelimeler, deyimler, sembollerle uzun veya kısa birinde anlatılana diğerlerinde de değinilir. Bu okuyanların tattığı güzel bir taddedir. Bu özellik Kur’an’dan kaynaklanan dini külliyatlarda da bulunur. Karakoç’un edebiyata kazandırdığı terimler vardır. Güneş vakti, zulüm ehramı, beton merhametsizliği, sabır uygarlığı, su uygarlığı, gül uygarlığı, politik filört, inkar kulesi, ölümsüz çamaşırlar, çiban tohumu, kubbe mayası, gök eri (NAMAZ), hicret eri (DERVİŞ), hicret düğünü (TASAVVUF) bunların başlıcalarıdır. Anlık heyecan yoktur diriliş erinde. Hz. Adem’le başlayan nur

oluğu içinden akıp gelmektedir.

1934 tarihli “Ne ileri Ne geri” şiirinde “Yeni baştan dirilsem” diye feryat ederken Merhum Necip Fazıl;1933 doğumlu bir yaşına girmiş Sezai Karakoç’ta sanki dirilmişti. Karakoç idealini DİRİLİŞ kelimesiyle müşahhaslaştırırken bu şuurun farkındaydı. Kendisi bu dirilişin destanı gül kahramanlı Gül Muştusu’nu yazdı. Evet, Gül Muştusu bir diriliş destanıdır.

Hemen hemen bütün şiirlerinde ölüm canlı bir temadır merhum Necip Fazıl’da. Daha sonra doğrusu insanda dirilişin kaynağı olacak ölüm şuurı. Bu şuur tasavvuftaki- tefekkür-i mevt-fikrinden geçmiş değildir. Onun tasavvufi düşünce hayatından evvelki şiirlerinde de aynı tema vardır. Topyekün bir imparatorluğun yıkılışını üç katlı konaklarda bizzat yaşamış, sürekli tabiata kaçıcı ve mücerret bir ölüm teması işlemiş, Avrupa tahsil hayatında Paris’te topyekün insanlığın ölümünü görmüş ve şiirlerinde varış noktası olarak, teselli kaynağı olarak tabiat yerine ALLAH’ı bulmuştur. Ve Çile ismiyle noktalanın şiir kitabında ilk bölüm ALLAH ile başlar. Hayatının bütününün özeti gibi bu bölümün sonlarında 1977 tarihli aşk noktalamasında “Rabbim, Rabbim bu işin bildim neymiş Türkçesi / Senin aşkın ateştir, ateşin Gül bahçesi” diyerek 80 yıllık koca hayatı özetleyivermiş. Ve çok az kullandığı gül kelimesini burada yerine oturtuvermiştir.

Sezai Karakoç ise ölüm temalarına karşı Diriliş’i ortaya koymuş ve bütün nesir ve şiirlerinde diriliş temasını işlemiştir. Geçmiş zamanlardaki ölüm-kalımlardan misaller vererek topyekün insanlığın ve uygarlığının dirilişini yazmıştır. Diriliş bir okul olmuştur.

“Gül Muştusu bu okulun doğuş destanıdır.

Gül Muştusu Peygamber muştusudur.”

GÜL MUŞTUSU

I

Gül Muştusu 14 bölümden oluşmaktadır. Her bölümüyle bir hicri asrı imgelemektedir. Onbeşinci hicri asra dualarla girilmekte, eser dualarla bitmektedir. Yeni asır GÜL asrı olacaktır.

“Bahar dediğin de ne”

İlk bölüm bu cümle ile başlamaktadır. Soru insanı içinde bulunduğu tabiat mevsimleriyle bir soruşturmaya sevk etmektedir. Okuyucuyu, insanı; bir takım hayaller ve dünya sevgisini artırıcı mevsim olan baharla hesaplaşmaya davet eder. İnsan bunu aşmalıdır. Fiziki bahara kanmamalı, ruh mevsimlerinin baharını bulmalıdır. Gül baharın simgesidir. Ama fiziki baharın. İnsan güle/şeyhe yaklaşan bir mürid gibi yaklaşmalı ve onu ruhuna açtırmalıdır. İnsan her gördüğü nesnede Allah’a giden bir yol bulmalı değil midir? İşte gülde bu yol mevsimle beraber en belirgin şekilde vardır. Gülün aslında varlık sebebi bu olsa gerektir. Bunu en iyi şekilde çocuklar anlayacaktır. İlerinin büyükleri çocuklar. Sahte mevsimlerin sahte güllerini bir torpido gibi batırarak çapasını vaktin toprağına vurarak.

“Kadın dediğin de ne”

İkinci karşılama budur, yetişen bir çocuk için. Halledilmesi gereken engel insan için. Kaybolup giden gençlik sesleridir kadın. Gerçi ayakları toprakla tozlanmış, yoğrulmuş kadınlarımız da vardır bizim ama onlara sözümüz yok, çocuk bir ana kucağında büyür. En gülbüz çocukları yetiştirdiği için Anadolu adını almıştır toprağıımız. Kentli genelde birdir. Köylü de genelde bir. Aslında kentli ve köylü de bir imajdır. Kadın da genelde birdir. Ama insan baharı sarsarak kadına indiğinde kendisini daha bir

farklı hissedecektir.

Gülün mustusunu alan; en güçlü fırtınalardan geçtiğini, en görkemli dağların başındaki karların eridiğini görerek gülün açışını anlayan çocuk, gönül güllerini de bu şekilde açtıracak ve kendisi bir gül gibi açacaktır. Bu tefekkür silsilesi onu fizik ötesine, ilahi kaynağa gül lambasına erdirecektir.

“At dediğin de ne ”

Birinci bölüm böylece son sorusunu sormaktadır. Bahar, kadın ve at. Birinci bölüm merhum üstadın geçirdiği üç ruh döneminin birer işaretidir. O bunlara şiirlerini, vakitlerini, kitaplarını adarken; Sezai Karakoç bütün bunları birer engel görerek “nedir bunlar?” diye soruvermektedir. Bu üç engel aşıldıktan sonra gülün doğumu başlayacaktır. Ancak böyle bir bütünlükle batı kapıları kırılabilir. Bahar, kadın ve at ayrı ayrı birer güle dönüşecektir.

II

“Genç ölmüşlerdir dedelerim

İlgim yok benim bu erken ağarmış saçlarla”

Eski çocuk dediği dedeleri genç ölmüşlerdir. Gülün mevsimini hazırlamak için. Bu savaş asrının ilk dönemlerinde yaşamışlardır. Onların mezarları bahar gülleri olarak anılmaktadır. Kent toplumu saran sosyo-kültürel bir bütün olarak ele alınmaktadır. Bu kentte Gül kimilerine göre eskilerde kalmış bir düş, bir hayaldir, üstelik kara bir düş olarak anılmakta, öcü olarak gösterilmektedir. Gerçekte ise “kerpiç taşıyarak gölgesini kısaltan” bir eabil kuşudur Gül. Ebrehe ve ordusuna karşı savaşmış Tanrı kuşları. Toplum gerçekte eabil esintisinden arta kalmış, yüzü kurumuş bir bağın çalı çırpısına dönmüş vaziyettedir. Şimdilerde

toplum; dişsizlikten ve ihtiyarlıktan yüzleri buruşmuş yaşlı kadınlar korusu gibidir. Osmanlının yıkıma direniş savaşlarının acılarını içine sindirmiş, bir cihan savaşını göz yaşlarıyla tülbentlerde damıtmış kadınlar gül kadınlarıdır. Kadın toplumun simgesidir. Merhum Üstad da toplumu üçkatlı ahşap konakta kadın simgesiyle anlatmaktadır. Toplumun içinde bu kesimin suskunluğu aslında bir bahar türküsüdür. Gülün gelişinin bir bahar müjdesi olduğu gibi. Karların erimesi doğacak güle ninnidir. Ağaçlarda yeni başlayan uğuldamarlar doğacak gülün haberinin fısıldaşılmasıdır. Gül büyümeye başlamıştır, çünkü kar ve kış, dolu ve fırtına aslında güle ana olacak toprağa örtüdürler. İhtiyar kadınların dualarının hasadıdır bu. Çocukların elleri savaştan dönmeyen babalarının elleriyle, kırağı ve çiğın altından beraber çıkacaklardır. Çocuk büyümektedir. Ama ne ki ahir zamandır. Evvelkiler muştulu sözler söylemişlerdir bu zaman için. Alinyazısıyla, döğmeli güller devşirerek kaderin muştulu seslerini gözlemektedir çocuk. Yeni asır neler getirecektir. Yeni zamanlarda kader neler gösterecektir. Bir şeyler olacağını bilmektedir. Bu değışikliğin belirtilerini köyde-kentte, çarşıda pazarda fark etmektedir. Tüm dünyayı bu değışiklik saracaktır. Kudüs'te ışıklı ve kutlu din topraklarını toza-dumana ve kana boyayan yahudiye hesap sorulacaktır. Bir şeyler olacaktır. Yeryüzü bunu biliyor. Ama ilerde. Henüz vakit vardır.

Fakat bahar gelmiş Gülü zorlamada. Erenlerin, evliyaların dualarında, kalemle kitapla Gülün özü dövülmede, bu yeni insanlık dirilişinin erleri yetiştirilmektedir. Bahar gelmiş gül ister istemez açacaktır.

Hem Sezai Karakoç sormaktadır: Cihan savaşlarıyla yıkıl-

miş ve kana boyanmış bir geçmiş zamanla; şimdilerde beton ve demir sesleriyle onarılmış bir dünya arasında ne fark var? İnsanın konumu bakımından değişen nedir? Mersedese binen insan, eşeğe binen insandan daha mı mutlu? Dört mevsim muz yiyen, dört mevsimde bir kere muz yiyen insandan daha mı çok tabii zevk alıyor? Herşeyini açan kız torun, heryerini kapayan nenesinden erdem bakımından daha mı farklı? Dünyayı kana bulayanlar, bu ihtiyar dünyayı tekrar kana bulamak için inşa ettiriyorlar, yalan mı- Eski zamanlarda yıkıntıların üzerine yeniler yapılabiliyordu. Allah korusun şimdi bir cihan savaşında meydana gelecek yıkıntıyı ancak kıyamet temizleyecektir. Ama kıyamet gelmeden Gül gelecektir. Gülün gelmesinin muştusu, gülün geldiğinin muştusudur. Gül büyümektedir.

“İtirafım şu ki: Gül Muştusu’nu okumak, tüm diriliş külliyatını okumak ve onda fena olmak lazım. Anlatmaya başladı mı insan, sözü Karakoç’tan aldı mı yavanlaşıyor. Yazmaya çalıştığım hissettiklerimin zekat nisbetidir.”

III

Gül bilinçlenen çocuktur. Her damlasında çocuklar için bir hayat neşesi yüklü, kerpiç damlardan akan, bekleyişin, birikişin gül suyu; en sert kerpiçleri eriterek, niçin öldükleri unutulmuş dedelerinin üzerlerindeki tozları silkerek diriltmektedir. Topye-kün bir dirilişi müjdelemektedir.

“Sızıyor saçaklardan kiremit kanı”

Büyük kentlerin üzerine küçük kasaba ve köylerden renk akıyor. Tüm ülke üzerinde yıllarca, o ülkeyi her türlü felakete karşı, doluya ve kara karşı korumuş kiremitler, artık kendi renklerini vereceklerdir eve. Bu suyun her damlasında şimşek

ve yıldırım yüklüdür. Her diriliş eri bir yıldırım her diriliş işçisi bir şimşektir.

“Arılar arılar içeceğiniz su bu su”

Yeni nesli, arayış içinde olan nesli arılara benzeterek; ancak bu diriliş suyunu içerlerse, diriliş peteğini ve balını yapabileceklerini Gül'ün zorlu bir doğuş neticesi, doğduğunu belirterek uyarıyor. Saçaklardan kiremit kanı sızmaya başlamıştır. Bundan habersiz olanı, habersiz olmanın veya öyle görünmenin zevkini tadanları ise şöylece silkeler:

*“Ve en yüksek ağaçların
tepe locaları leyleklere ayrılmıştır
güneyli ama yine de Romalı senatörler
çöküş Romasının kaygısız senatörleri
Ölüm pelerinini giymişler de gelmişler
Boyuna törendedirler
Sezar'ın gömülme töreninde
Bütün bunlar olacak ama ilerde”*

Sezar topyekün küfrün simgesidir. Gerçek budur. Şair devamla:

*“Benim bütünleyeceğim yerde
Ölüm dirilişle
Kerpice kattığım gülle duamla
Kır ortasına saldıgım mezarımla
Tabutla değiştireceğim tabiatı”*

Bu tabut zannedilmesin ki müşahhas bir tabuttur. Bu ölü getirilen tabut değil, ölümlere diriliş bengisuyu getirilen tabuttur. Kur'an'da geçen, Hazreti Musa'ya verilen sekinet tabutu. Gönülleri diriltten tabut. Bu imajlar içinde düşünülmelidir.

*“yaratılışa dönüşümdür baharla
ilk yaratılışı*

gül saçarım düşmanıma bile”

Bu şekilde girilir dördüncü bölüme. Bütün bölümler birbirine bağılıdır. Üçüncü bölümde baharın gelmekte olduğunu, geldiğini müjdeliyordu. İnsana bütün düşmanlıklar, kinler, garazlar, renkler, şekillerden önce; ilk yaratılışı, ruhlar alemini kendisine hatırlattığını, o alemdeki sevgi bütünlüğünü, kulluk bütünlüğünü anımsıyor baharla. Aynı duygular içinde düşmanıma bile gül saçarım diyerek İslam'ın engin sevgi anlayışını belirtiyor. “Taş bile çiçeklenir baharda/Müjdelediği baharın yüceliğini belirtiyor” bu bölümde.

Bu belirtmelerden sonra kendi yöresine doğru uzanmakta ve pek güzel tasvirleriyle insanı adeta o baharın içine sokuvermektedir şair. Gülleri, gül bahçeleri ile gül baharı şeklinde kasa-basında baharın gelişine uzanıyor. En güzel şekilde geliş böyle anlatılır. Örfü adetleri, yöresel kültürü içinde baharın geliş ne kadar canlıdır. Bahar sohbetleri. Ve bu güzel bahar sohbetlerine, yeşillikler üstü, yeşillikler altı gül fidanları arasında semaver bir mürşid gibi çıkarır. Anlatım ve tasvir doruk noktasına ulaşır:

“Ve bahçelere taşman semaverler

buğularıyla birbirlerine selam verirler”

Bu yüce tasvir ve bahar havası içindesiniz. Eşya ile sulh halindesiniz. Ortalıkta hayat boyu özlemini çektiğiniz sessizlik. En temiz havayı almanın verdiği zevk içinde ciğerleriniz coşkun. Deli- dolu bahar sohbetleri. Soğan kabuğu ile kırmızıya boyanarak haşlanmış yumurtalar, elleriniz ekmeğe, gönülleriniz Allah'a uzanıyor. Semaverin derviş ortaya çıkıyor:

“Bir aşk gibi sarar çay zamanı”

Artık buradan sonrasını kitaptan okumak lazım. Okuyup okuyup dirilmek lazım. Bütün bunlar şairin sürekli zamanlarda

muştularıdır. Bugün olmuş, yarın olmuş değildir konu. Duyabilmek, bütün bunları düşleyebilmek genç-ihthiyar hissedebilmektir gaye. Baharı ve Gül'ü.

*“Sizi buluyorum bir kere daha içimde
yaşlıysam da gençsem de
bir ölüm gibigurbetleşmiş biriysem de ülkemde
taşları düşlerimde bir kılıç gibi ikiye böldüğümde
yerine gelmemiş adaklarımla
kurban gibi boynunu uzatan kelimelerimle
taşları ikiye böldüğümde
insanı ölmeden içine gömdükleri
hayalden ırak
akşam taşlarını”*

V

“Dicle ile Fırat arasında”

Beşinci bölüm böyle başlamaktadır. Dicle ile Fırat arasında Ergani. Şairin doğduğu kasaba vardır. Sarı güller; kırmızı güller vardır.

Bahar yağmurları böyle böyle güllere gebedir. Kuzuların doğması, güllerin açması aynı ritmik heyecan içinde yaşanır Dicle, Fırat arasında. Gül her tarafı kaplar. Nişanlarda gül şerbeti içilir. Hastalara gül şurubundan ilaç yapılır. Gül ile başladı sayarlar yılı. Evlere bir muştı, bir Hızır fısıltısı gibidir gül.

*“Baharın salavatı güller
yeryüzüne gelerek sabahları
yataklara dökülerek
aşk ezanını okurlar gençlere”*

Dicle ile Fırat arasında: ipekten sedirlerinde Kur'an okunan,

açık pencerelerinden içeri gül kokuları dolan, güneşin beyaz köpüklerinde yanmış bir şehir. Bir ülke... Ölüm kıyısına gelmiş bahar beklemekte... Gül ağacından tabut yapıp içine giren ülke... Sanki gökyüzü deniz, samanyolu onun köpükleri. Gelip gelip bağlarına bahçelerine çarpmaktadır. Bu seyir ve dalgınlıktan, girdikleri gül tabutları içinde akıllarını kaybedenler çoğalmaktadır, işte Dicle ile Fırat arasında bir gülün ölümle ilgisini, gülle ölüm arasındaki sim arar gibi, bir gülün hesabını sorar gibi şiddetli kan davalarının ülkesi.../Göksünü vakte geren yoksul ülke/.

Her şeyden önce bu ülke gülleriyle zengindir. Zenginliği çobanların kavallarında, çocukların türkülerinde, iğde kokularında, üzüm asmalarında, güllerdedir. Gül açılır, gül kapanır gönüllerinde bu ülke insanların. Yaşlısıyla, genciyle gül taşırlar dünyanın her tarafına. O güzel ülkede, o ideal ülkenin hasretini İstanbul'da denizle gidermektedir şair. Denizse gelip gelip her çarpışında kıyıya, bembeyaz güller açmaktadır dudaklarında. Çölün geceleri develeri, ana rahminde bir çocuk gibi içine aldığı neyse, ben de öyle saklarım o ülkeyi anılarımda, ölümü bile oralarda isterim diyerek bölüm tamamlanmaktadır.

Sezai Karakoç'un doğup büyüdüğü Dicle Fırat arasının ne güzel anlatımı. Bu ülkenin bütün çocuklarına okutulmalı bu şiir. Ilgaz Anadolu'nun nasıl yüce bir dağı ise, Dicle ve Fırat'ta Anadolu'nun iki ana damarıdır. Dicle ve Fırat arası iki omuz arası gibidir insanın. Medeniyetlerin, vahyin. Evet bu ülke:

"Ölüm kıyısında bahar bekleyen

*gül ağacından tabut yapıp içine giren ülke"*dir şimdilerde.

VI

GÜLÜN DOĞUMU VE YİĞİTLİĞİ

*“Toprağın çağırmasına ulaşan yağmur
tohumların diriliş çağrısına”*

Bu ülkenin toprağı yağmuru çağırmaktadır. Tohumlan diriliş'in rahmeti beklemektedir. Çocukları unuttukları yağmur oyunlarının hazırlığında, bunun telaşı içindedirler. Dağlarsa yeni badanalanmış duman ve sislerle. Keklikten keklige seke seke, öte öte beklenen bahar müjdelenmektedir

Güneş, yağmur, rüzgar, koyunlar ve kuzular, arı, kuş, kelebek ve pervaneler, bir düşün çilesi içindeler. Tabiat genç ve yalın bir anne gibi. Ağaç, su, gök ve taş doğuracaktır.

*“açılacak doğum ehramları
akrep bile emzirilecek kara taşın memesinden
emzirilecek yemiştirilecek kanlı fırtına
kudret devşirilecek meşe sesinden ve yapraklarından”*

Beklenen bahar gelecektir. Ülke ölüm kıyısından geri dönecektir. Gül doğmuştur. Çocuğun doğumu, yiğitliği kutlanmaktadır.

Fırat'la Dicle: çocukta inanç

Ülkeye bahar gelmiştir/ Karacadağ siyah dağ akrep dağının taşı tutuşmuştur./Dicle ile Fırat arasına bahar gelmiştir. Doğu ve batı, kış ve bahar ateşleri ayrılmışlardır. Kar erimekte, Dicle'nin ovaya dönük gözleri büyümektedir. Kısır, çatlak, verimli ama susuzluktan kuru topraklar donmaktadır. Çocuklara bir şafak yiyeceği hazırlamak için şeftali ve dut el ele çalışmaktadır. Bağdan, iğde çiçeklerinden ve gülden önce, kadife tüylü çağlalarla mayhoş baharı tadıyoruz. Açılan her bahar yeniden geleceğine insanın bir misalidir. Dedenin ölümü mutlu olmuştur. Karakoç

bu fiziki tasvir içinde okuyucuyu metafizik dünyalara çekmekte ve inançla eşyaya döndürmektedir. Eşyayı inançla ayarlamamanın ve insanın dirilişinin çilesini vermektedir. Dirilişi anlatmaktadır. Uzağıp gider bu anlatımlar. Bütün bunlar güllerin açılmasına bir başlangıçtır. Çocukların bir şenlik peşinde akıp gittiği gibi, İbrahim Ethem'in bir geyik peşinde avlandığı gibi insanı, onun kelimeleri peşinden sürükler. Okuyucu en sonunda salavatlarla gül derip, gül dağıtıp, gül satmaya başlar. Güle dönüşürler. Gül gül açarak inancın baharını getirirler. Taş yerine gül atmak için. Yıkarmak, yıkatmak ve ıslatmak için su yerine gül suyu, kitaplar arasında silah yerine gül taşımak, pencerelerden içeri bomba yerine gül atmak için. Herbiri birer diriliş gülü oluverir.

VII

*“gül ölmeden önce gerek
odanın havasını değiştirsın
içilmeden duran loş suya yansısın diye dokundurmak için baharı
ölünün ellerinde
Ölüyü öteye en hafif çekişlerde
tekbirlerle salavatlarla
acımasız çekip götürsün diye
gül gerek bardaklarda
tabut için değil
insan için
insan ölmeden önce”*

Ne haşmetli bir anlatış ve ne güzel bir yaklaşım. Bugün ülkenin hemen hemen her yerinde, insan ölünce tabutuna gül suyu, zemzem suyu serperler. Gülden çelenkler koyarlar tabutların, mezarların üstüne kimi kesimlerde. Bunların ölü insana ne ya-

rarı var bilemem. İşte Karakoç insanı burda, böyle hüznünlü bir zamanında bir yanlış üzerine yakalayır. İnsan ölmeden önce tabut için değil, insan için gül gerek diye, ölü başında yakınına mı, yakını yanında ölü ruhuna mı seslenir. Gül imandır. Asıl olan bu değil midir? Maddi bir uygulamadan manevi bir gerçeğe ne güzel geçiş./Beton ölümler arasına sıkışmış/insanı bu ölümden gül kurtaracaktır.

*“gül gelecek/
kıyamet demek gülün geri gelişi demek/
gül peygamber mustusu peygamber sesi
/doğunun açılan alın yazısı
yırtılan kalbimin çile çiçeği”*

Beton ölümler arasına sıkışmış kentlere bir mutluluk haberi taşıyan gençtir gül. Gül İslam'ın ruhu imajıyla kullanılan bir kelimedir Karakoç'ta demiştim. İleriki bölümlerde gül çoğunluk bu anlama bürülüdür.

VIII

*“gül doğar ay gibi bir gecede
dünya toprağı boşuna direnmede”*

Yaz ve kış tasvirleri yapılarak baharın geleceğı anlatılmaktadır. Kış atlısı her ne yaparsa yapsın, onun karanlık kılıçları gül aydınlığı ile kırılacaktır. Bu gelen diriliştir. Baharın dirilişi. Dünya toprağı istese de istemese de gül doğacaktır./inkar kentinin harmanı savrulmuş yokluğa hiçliğe/.

*“gülyaprağından kubbe
gül fidanından çatı
gül kokusundan anne
gül şurubundan aşk sanatı ’*

Yeni bir uygarlık gibi/.

Yeni bir uygarlıktır bu mısralarda çizilen. Yeni uygarlığın sosyal mimarisidir. Bahar geldi gül açıldı. Güller açıldı. Diriliş gülleri kendi uygarlığını kuracaktır güllerle. GÜL UYGARLI-
GI'nı. İnka uygarlığı, maya büyüü. Tüm uygarlıkların en güzel yönlerinin birlikte dirilişi gül uygarlığı. Baharın gelmesi ve gülün açması, ağaçların meyveye durması anlatılarak, bütün bunların diriliş çağrısına ayarlanması ve dirilmesi için Allah'ın müsaadesi istenmektedir. O ol dediği zaman bütün bunlar olacaktır. Ölüle-
rin üstüne dikilen güller onları diriltmeye yetecektir. Bu bölümün sonlarına doğru Karakoç sahte dirilişe dikkati çekmektedir.

*“sıcak kentin serabı
ağdı ufuklardan üstümüze”*

diyerek, gül ülkesini de, kasaba ve köyü de, sahte, sömür-
cü, göz bağıcı batı medeniyetinin gül üstüne ağdığını anlatmakta ve bu aldanışı serap olarak belirtmektedir. Buldum dedikçe kay-
bedilen, yaklaştım dedikçe uzaklaşan, ama sürekli hasreti artan bir nesnenin araniş simgesidir serap, insan güle böyle muhtaçtır. İnsanlık gül uygarlığına. Ama batı bir serap ile kitleleri aldattığı gibi, birtakım kış atlıları ile gül ülkesinde bu ağı serpmektedir. Fakat gül dirilişi için yeterlidir. Serap aldatıcılığını gizleyemeye-
cektir. Kana kana gül şarapları içen diriliş erleri, erenleri:

*“seni içtik yılan ve akrep yaklaşmaz bize
güneş yakmaz ay büyülemez bizi
müneccimlerin yıldızları kaynaşsa da üstümüze
kara güne gölgemiz düşse bile
kan kıyamet kopsa da şehirde
ölmez adam can verse de*

*sonsuzluğa ayarlı bir sedirde
beklenen gül açılacak seherde
baharla gelen yemyeşil bir seherde” demektedirler.*

IX

Namaz gül şarabıdır. Sabahları o içilerek hayata başlanır. Namaz olduğu müddetçe de dirilişten ümit daima vardır. Namaz gül fidanını ilahi kaynaktan besleyen bir araçtır. Namaz mü'minin miracıdır. İnsan için ulaşılacak yüceliklerin işaretidir miraç. Çocuk gül şarabını oruç damıtımıyla içerek büyümektedir. Bu manalar içinde adeti olduğu üzere tasvire geçer Karakoç;

*“Çölde akan suyun
çocuk düşüyle sallanan hurmaların
kuşluk ve ikinci gölgelerinin
güvercin kadehlerinin şarabı”*

Çölde akan suda huu, rüzgarın hurma dallarına çarparak çıkardığı seste huu, kuşluk ve ikinci gölgelerinde, güvercinlerin kadehlerinde, yani zikirlerinde hu huular doludur. Hu Allah'dır, zikirdir, şarabıdır. Şaraba karşı bu şarap vardır gül erenleri için. Gün gelir; gül erenleri, savaşı, bilgin, anne hep beraber bir sisten, çanların alacakaranlığından, toprak karabasanından, mal hırsından, açlık yokluk korkusu ölüm kasabasından, kendi şaraplarını kendi göklerine, inanç ufuklarına saçarak, gül şarabının atları yerinden sıçratan coşkunluğu, sarhoşluğuyla gün doğusuna, sabah çağrısına yeni bir gün için diriliş pazarına çıkıverirler. Henüz çıkmadı, çıkmadı diye güneş adamının avuntuları kendinedir. Diriliş erini kınayamaz. Gül deyip de geçmeyin. Yeraltı madenlerinden daha ağır, gökyüzlü beşiklerinde sallanan, ak kundaklar içinde büyümüş bir umuttur. O, yüceliğindendir, bü-

yüklüğündendir ayağa henüz kalkamayışı. Gelişi bir diriliştir. Bir bahardır. Baharın gelişi içinse üç mevsim geçmelidir. Gül dalındaki fenerin yanması için mevsimler geçmiş bahar gelmiştir. Bir sabah uygun bir rüzgardır beklenen

*“bir destan bir çağ ister
destan şarabını yıllarca gül
bardaklarından yudumlamakla
ayağa kalkar bir insan”*

Bir sabah namazdan sonra bahçelerde gül açıldığını fark edivereceksiniz. Diriliş gülleri, erleri erenleri uyanmıştır. Güneş adamının kınamaya hakkı yoktur. Ashabı Kehf gibi uyanılmıştır. Güllerin açılma vakti kente girilecektir. Sıcak kentin serabı diriliş güllerinin üzerine ağılayacaktır. Gül uygarlığı, Su uygarlığı, Sabır uygarlığı, gül şarabının uygarlığı kurulacak, ölüyken dirilenler gibi şimdi kente ağacaklardır. ‘şimdi’ destanlaşmanın, bir çağın zaman birikimidir. Kent diriliş erleri ile kurtulacaktır. Bahar mevsimine erecektir. Gül uygarlığı içinde yaşanacaktır.

X

*“çeşmeleri yosun bağlamış
bir ülkedenim ben”*

Henüz ülke bu durumdadır. Neresidir bu ülke. Adını siz koyun. Sudanlı iseniz Sudan, Iraklı iseniz Irak, Türkiyeli iseniz Türkiye’dir burası. Tek tek hepsi veya bir bütün olarak tüm halkı müslüman olan ülkeler.

Çeşmeler, bir kültür ve medeniyet akıtan çeşmeler. Kurdu ve yosunlaştı şimdilerde. Gül uygarlığı su uygarlığı idi. Çeşme suyun ikram noktası. Ülkenin soylu kentlerinde suyu kesilmiş nice çeşmeler vardır. Rind tavırlı ama içi haşmetli.

“Şehid Haşan Paşa çeşmesi- Valide Hatun sebili” gibi. Suyunun akıtılmadığı, bakılmadığı şöyle dursun, bir de musluğuna tıpa takılmış, kazık çakılmıştır. Sanki bir şeyleri fısıldayivereceğinden korkulmaktadır.

Ülkemin toprakları nice isimler altında, kazı kazı üstüne kendi uygarlığımızdan çıkarılmak istenirken, aynı amaçlar için mi ne, çeşmeler, kervansaraylar, camiler, medreseler zamanın acımasızlığına bırakılmış.

Yüksek otellerin pencerelerinden turist bakışla gözler bu acıları nasıl duyarlar? Gezip görmediler ki Edimekapı’da yeni açılan yolun kenarında, mezarlıkla yol arasında sıkışmış ağzı tıkalı çeşmeyi. Edirne’de Üçşerefeli’nin dındaki sokakta ağzı kazıklı çeşmeleri. Edirne’den Van’a, Kars’tan Muğla’ya ülkemin her tarafı böyle değil mi?

“Aylıklı güller değil

Kasabamm gülleri”

Kasaba gülleri, diriliş erleri. Sisten değil aydınlıktan, sestem değil sükuttan, anne-baba teri, çocuk feryadından doğan kasaba gülleri. İşte onlar aylıklı güller gibi değildir. Kasaba bu ülkenin, Anadolu’nun, Orta doğunun, uygarlık dünyasının özüdür.

“Çeşmeleri yosun bağlamış

Bir ülkedenim ben”

Ben denizlerin derinliğine düşmemiş, tüyleri dökülmüş hadım ada eşeklerini bilmemiş, vapur çığırtkanlığıyla ürpermişim belki ama yağmurlardan İbrahim Aleyhisselam’a mahsus ateş hikmetini emmiş emmiş ve ezberlemişim. Eşkiya mezarlarını deşmiş deşilmiş mezarlardan gözükmüş,ölüm zindanına- cehenneme getiren dünya hayatına- diriliş ayazmasına, Yusuf’un hücrelerine-devlete giden yollara-kapılar açmışım. Babil’in dudak-

larından, Kudüs sarnıçlarından, asmalardan-asur bahçelerinden, Bağ-ı İrem'lerden düş olup düşmüş, Mısır'ın firavunlarla gelen umutsuzluk akşamlarına çalkantılar taşıyan bir gülüm. Zindanda bir gül. Yusuf çilesini gül de çekecektir.

*“Bahar gelmiş Yusuf
çok düş gördük
gül getirilmiş hapishaneye
çok düş yorumladım
ama henüz çıkamadık geniş
ve aydınlık yer yüzüne
bir gül getirilmiş
ama aşamadık duvarları
çıkamadık gül
bahar ülkesine”*

XI

“ah en çok bu tepe ışıklı”

Böyle başlıyor II. bölüm. Bu tepe hangi tepe? Çağın karanlığı içinde her tepayı tek tek inceliyoruz. Neticede toprağını al tutmuş olmasına rağmen en çok ışıklı tepe bu tepedir. Devlerin cüce, cücelerin dev görüldüğü karmaşık rüya sahnelerinin adıdır al. Kendimizin, insanımızın, uygarlığımızın olmayan her şeyin adıdır al. Ah! Aslında hepsi ışıklı olmalıydı. Öyleydi nurlu ışık aydınlatmıştı bu kutlu toprakları. Vahiy ışığı, Cebrail soluğu aydınlatmıştı bu güzel tepeleri...

Gün doğmadan önce her tepe sanki bir düğünün kına gecesi. Seher vaktinin teşbihlerle, zikirlerle ve ezanlarla süslenişi ne güzel bir benzetiş. Kına gecesi. Gerdekten bir gün evvelki gece. Bir düz yazısında şeytanın izninin süreli olduğunu ve bittiğini

anlatıyordu Karakoç. Şimdi gülü muradına erdiliyor. Öyle arzuluyor. Bu ışıklı tepe bir kına gecesi gibidir sabahları. Gül gerdeğe girmelidir. Ey vuslat..... Sebebe ey!

Bir imaj içinde kullandığı bir kelimeyi, tabiatda da en güzel şekliyle ama, gül insanının ulaşabileceği bir duyarlık ve estetik içinde şiirden bir resim gibi sergileyerek anlatıyor Sezai Karakoç. Rahmetli Necip Fazıl 1947 tarihli Muhasebe şiirinde:

*“Rahminde cemiyetin ben doğum sancısıyım
Mukaddes emanetin dönmez davacısıyım
Bekleyin görecektir duranlar yürüyen
Sabredin, gelecektir, solmaz pörsümez yeni
Karayel, bir kıvılcım, simsiyah oldu ocak
Gün doğmada anneler ne zaman doğuracak?”*

diye bu tepeyi hesaba çekiyordu. Sezai Karakoç:

*“Doğurduktan sonra
yatağına yıkılan bir kadın gibi bu tepe”*

diye doğumu, gülün doğumunu müjdeliyordu. Gül doğmuştu. Gül doğurmuştu, Gül baba olmuştu.

Bu tepenin aşağılarında karıncaların güne doğru yürüdüğü vadi. Sağa kendi bal düşüne dalmış arıların bir iş mezmuru okur gibi vızıldayışları.

Solda güneşin doğuşunu kutlamak için şehvet anıtı kesilmiş eşeklerin anırtıları. Ve ortada yürüyen göçebeler. Uygarlığın yumuşaklığıyla, bir tezgaha yürüyen yün olduğu gibi koyun sürüleri...

*“ah bunlar ne temiz çakıl taşları
sessiz çakıl taşları
kayıyorlar susuz bir akıntıda.”*

Keçiler, yol kıyılarında tütün yaprağı toplayan işçiler gibi, meşelerin yapraklarını yeni doğan güne gösterse ağızlarıyla koparıyorlar. İnekler, öküzler, atlar böğürtüleriyle, kışnemeleriyle ve çobanlar haykırışlarıyla ovayı bir sabah mahşerine çeviriyorlar. Böcekler, kelebekler ve çekirgeler, toz içinde rüzgarı canlandırıyorlar. Köpekler soluyan dilleriyle ateş katıyorlar bu yeni bad-ı sabaya, günün çağrısına...

“ve ovayla dağın ayrıldığı yerde kent”

Kent ki; kentin üst çizgisi gül çizgisidir. Aralarında dolaşan dilsiz ışıklar, kitabını kaybetmiş meczuplar, konusu unutulmuş ağıt. Fabrika dumanlarında yanmış bir bülbül, perisiz ve yankısız terk edilmiş bir çeşme ve gül tarhları yanmış bir tepe gibi...

Biz. Biz ki; doğsun doğmasın, gün aydınlatıyor yanını yöresini. Ve dağı gördüğümüzde, karpuz bölen sulara sıcak bir bıçak gibi yankımızı aldığımızda, peygamber makamlarında, -Urfa, Halilullah makamları- diz çöküp boyun eğdiğimizde, şamdanlardı kendimizi mum gibi yaktığımızda, Karacadağı yaktığımızda, çok eski çağlarda tapınılırcasına düzgün kesilmiş taşlarda ellerimizi bir güvercin gibi öteye doğru yürüttüğümüzde, Üzeyir Peygamberle birlikte eşeğimiz ve biz dirildiğimizde, Zülküfül gibi ikike-re fil olduğumuzda doğuma ve ölüme, Ashabı kehf gibi uyanır uyanmaz kente koştuğumuzda, ülkümüzü iğde ve gül bahçelerine saçtığımızda.

*“kerpiç damların içinden
yoksul kadınlar memesinden
sen çıkıp geleceksin ey oğul”*

Gül. Çünkü doğdun. Büyüdün, yiğitleştin. Yoruma girdin. Yusufun yorumuna. Zindan bitecektir.

XII

*“kuşlar dolmuş bahçemize
konmuş nişasta güneşe
domates suyu ipe dizili biber
tarhana ve bulgur
evin kışı yazda hazırlanır”*

Zannetmeyin ki, II. bölüm gibi çok ağır ve doğum sancılı bir bölümden sonra yazar köy anılarına dalıp gidiyor. Sezai Karakoç'un özelliğidir demiştım şiirlerinde en canlı bir tabiat resimleri yapmak. Onun şiirlerini o film karşısında buluveririsiniz. Ama tam görünür nesneye daldığınızda, yahut dalacağınız anda sizi yakalayiverir, eşyadan kurtarır, ressam ve rejisör ile karşılaştı-
verir. Yapanın, gösterenin kim olduğunu soruverir. İşte Sezai Karakoç budur. Onun farklılığı da buradadır. Bu bölümün girişi de böyledir.

“Evin kışı yazda hazırlanır” der de dudaklarınıza ve zihninize bir tecessüs koyuverir. Şiirlerinde noktalama yapmamıştır. Hazırcılığı sevmediğini girişte belirtmişim. Okuyucu noktalamayı kendisi yapmalıdır. Bu hazmi son gayretidir. Otuzdokuzunun çilesi yazarda, biri de okuyucuda olmasın mı? Nokta yok virgül yok diyenleri hatırlıyorum.

Artık köy hayatına dalıp gittiniz. Şiir sizi nerelere götürmez ki; dut, kiraz ve vişne derken:

“Bütün bunlar kadınların sanatı” deyiverir. Bu kadınlar yazda evin kışını hazırladılar. Haşmetli ve kudretli zamanlarımızda uygarlığımızın yıkılmasını hazırladılar. Artık gül türküleri söylüyorlar. Sanki İsa aleyhisselam Şam'da bir bulut gibi inmiş, Mehdi Bağdat'tan bir rüzgar gibi esivermiş gibi gül türküleri.

Kadınlar gül türküleri ile kış sıkıştırırdursunlar, erkekler inerken çarşılara, doğudan ve batıdan gelen haberlere , ölçmek, biçmek ve tartmak için, katır, eşek ve deve sırtında taşınan dünya ve ahiret azıklarına ve büyük kahvelerin aynalarında boy göstermek için sert marşına kentin, çay içerler gül suyu damıtılmış.

Çay içerler ki sohbet başlasın. Askere gidenler, dönenler, eski savaşlar, anılar, skandallar, ayetler, hadisler derken:

*“gazetelerin el kirleten teri
mürekkebtdeki latin teri
ve latin hilesi
Avrupa öfkesi”*

ve devam eder şiiir. Sizi çarşının içine doğru, çarşı denen çıkmazın içine doğru bir çarşı tablosu çizerek alır gider. Bırakamazsınız. Öğle olur, ezanlar okunur, camilere yürüyüş başlar. Bir silah sesi bir kan davası kusmuğu, devrilen bir insan. Ve tam burada Karakoç göreve çağırır seni,

“akan kana gül ekle”

görevin budur. Kana kan eklemek değildir. Ölüm değil diriliştir gaye. Bir insanı öldürmek bütün insanlığı öldürmek gibidir. Evvel türkü söyleyen kadınlar şimdi ağıt okumaya başlarlar.

*“yıkıldı dağlar yıkıldı
evimin üstüne yüreğim”*

ağıt diriliş erlerinin akan kana gül eklediklerinin muştusuyla biter.

*“gül açmış diyorlar gül açmış
dağlarda bahçelerde
herkes gül toplamaya gitmiş
sen niye gitmedin gelinim keşke sende gideydin
O hiç ölmemiş gibi gelinim”*

XIII

Ağıtları umutla bitiren haber gül muştusudur.

“sen beni gönderdin

gülün muştusunu vermek için

İsa'nın doğumunu yaz gibi

Yahya'nın sesini kış gibi

Zekerianm ürpertisini

insanlara

bir bahar aşısı gibi taşımak için

gülün muştusunu vermek için

sen beni gönderdin”

Şiir sona doğru yaklaşmaktadır. Bir bölüm vardır bitmesi-ne. Gönderen ALLAH'dır. İlerde; *“Sen gönderdin Rabbim sen gönderdin”* diye bunu kendisi açıklamaktadır. Beni dediği kendisi, Sezai Karakoç'tur. Sadece açıkça bir şükür vardır Allah'a. Hazreti Ömer vari açıkça bir şükür. Bir ara sahabe topluluğuna, ben sizin üstünüzüm, demişti. Ardından da enaniyetle söylemiyorum, doğru değil mi Allah beni size halife kıldı. Ben de açıkça şükürümü ifade ediyorum, buyurdular. Sezai Karakoç da diriliş okulunun kurucusu olarak ben demekle açık şükür ifadesi içindedir.

Böyle dediğine bakılmasın; orda gönderilen ben oniki bölümdür, anlatılan güldür. Sen veya ben, o veya bu; diriliş erleri, erenleridir. İnanç eri, diriliş işçileridir. Her biri gülün birer muştusudur.

Yine merhum üstada bakıyoruz. 1969 tarihli müjde şiirini: *“Müjdeler olsun size doğdu batmayan güneş”* diye bitiriyor. Gül muştusunu vererek bitiriyor. Sezai Karakoç o yıllarda gül müjdelerini yüklü olarak, diriliş eserleriyle alana çıkıyor.

Gül, Muhammed Aleyhisselam oluverir zaman zaman.

*“Kur'an meşalesini
dikmek için karanlık dağlara
ışık saçmak için dört yana
zeytine yağ
incire bal vermek için
gülün muştusunu ermek için
dağlara taşlara
kuşlara balıklara mercana
insana
beni sen gönderdin”*

insanı fıtratına ulaştırmak ve imansız gönüllere nur için kendisinin gönderildiğini imajlarla anlatarak, bir kış gecesi kasabadan uğurlanışına geçiyor. Sizi içinde bulunduğunuz tabiat şartlarından koparmadan diri tutmanın kavgasını vermektedir. İndiği şehirde ne bulmuştur? Topyekün maddeyi altın imajıyla yargılar.

*“hey altın hey altın
yerin insana yılan bakışı
firavun büyüü
samirinin bir bağ örümceği gibi
gönül yemişlerini paslandıran salgısı
hey kokudan mahrum
candan mahrum altın
Tanrım, altına karşı
altının ufukları tutmuş”*

Şeytanın altınına karşı Allah'ın altını. Gül altını. Kitapta sadece bu Tanrım kelimesinden sonra bir virgül konulmuştur, noktalama işareti olarak. Mananın yanlış anlaşılması için en ince konuda en hassas titizlik. Konulması adet olan binler işarete bedel bir işaret. Bu hassasiyet ölçüleri içinde yazılmış bir şiir kitabı Gül Muştusu.

Ben böyle bir kaleye tırmanmanın cesaretini gösterdim. Cesaretimdeki ihlas hatalarımın affına kefarete olur umarım. Her şeyi gönderen Allah'dır. Bu anlam içinde şiir akıp gidiyor ve Sezai Karakoç:

“ben
milattan önceki ben
milat yıllarının beni
hicret yıllarının
en muştulu kölesi
ben“

diyerek evvelki izahlarımıza açıklık getirmektedir.

*“ayın muştusunu vermek için
beni sen gönderdin Rabbim”*

Kitabımızın en lirik ve en diri bölümüdür on üçüncü bölüm. Gök yüzünde ay, yeryüzünde gül...Gençliğin iman dolu muharebesini, ve bu iman ve vecd halini, ve şiirinden ötürü şükrüne devam ederek gider şiir. Meşhur seyyahlardan; ibni Batuta, Evliya Çelebi, Xnefon gibilerine seslenir:

*“yazın yeniden insanın macerasını
insan kasının çılgın kahkahasını
duy yeraltındaki yerin ta kendisi olan adam”*

XIV

Gülün dirilişini, inanç insanının yeni hayat macerasını, diriliş erinin ay muştusuna doğru akan hız türküsünü anlattıktan sonra şiir sona yaklaşmıştır. Gül doğmuş, büyümüş, yiğitleşmiş ve hayatın içine girmiştir. Destan gül destanı dualarla bitecektir. Gül dualarıyla. Ondördüncü bölüm kitabın dua, bitiş bölümüdür. Herşey aslına dönsün, tertemiz ve yeniden başlasın hayat arzusundadır. Herşey toprak olsun yeni insan doğsun için, diriliş insanı doğsun için diye dualar devam eder. Birinci kısımda Allah'a

yalvarılmakta, ikinci kısımda duaların kabulü için Peygamberimizin şefaati istenmektedir. Ona seslenilir: “Ah yetiş çocukluğunda çobanlık eden” diye yürek yanıkları içinde çağrılarını sürdürür. Ashab-ı Kehf gibi mağaranın ışıması için, yetiş mağaranın ışıması için, diye onu uluyarak çağrısına devam eder. Hicretin başlangıcını, kafirlerin gözlerine toprak saçışını, mirâcî, sidre-i münteha'yı hatırlayarak;

“yetiş kabaran yeni toprağa

Kur'an tohumunu ekmek için”

diyerek 15. hicri asra rahmet çağırışlarında bulunur ve şiirini de bunun için 14 bölümde tamamlar. 15. hicri asrın destan çağı, gül çağı olacağını müjdeler. Sezai Karakoç bu eserle yeni hicri asrı karşılamış, bu asrın destanını bu şiirle yazmıştır. Gül Muştusu 15. hicri asrın diriliş destanıdır. Kitap dualarla biter.

“yetiş ayağının tozu olduğum peygamber

yetiş her zaman diri olan varlığıyla

yetiş yak lambamızı

yetiş aydınlat karanlığımızı

yetiş yeşillendir çöllerimizi

yetiş dirilt insanımızı

seni sevenin ismiyle yetiş bize

yetiştir bize

günahlarımızı kül edecek ateş harmanını

...

gül diksinler diye yeni topraklarına

insanın ta gönlüne

yetiştir erenlerini

Allahım

amin.”

(yüzbinler amin)

ÂKİF'E DAİR

Geçen yüzyılın sonlarında, büyük devletimizin altın topraklarını bölmek için batılıların biraraya getirdikleri birçok şart, tarihi-kültürel birikime ve sürtüşmelerle iyice yıpratmaktadır iç yapımızı.

Tanzimat, ufak bir kaydırış ve yön değiştirişle, bir iç yenilenme olmaktan çıkmış ve dışa dönüşmeye, “benliği yitirmeye ve kültür ve medeniyet değişimi”ne yol vermiştir. Kalp, ciğer, mide ve barsakların dışarıda; deri tırnak ve ayakların içerde olması gibi garip bir iç-dış değişimine uğrar Türk toplumu.

Böylece en çok dış tesirlerden korunması gereken en hassas ve mahrem bölgeler alabildiğine Batı'ya açık, mutlaka Batı'ya temas halinde olması gereken çevre bölgeleri iyice içe dönük ve kapanık bir hale gelmiş ve bu yıkıcı, çökertici gidiş birinci dünya savaşına kadar gelişe gelişe gitmiştir. Tam ilgiyi kesmek, tam teslim olmak gibidir. Ama arada bir ülkenin direnişi, altın günler, kısa süren çiçek açmalar, nihayet bir saltanatlık süren bir “dirilişçilik” denemesi bu gelişmeyi yer yer durdurmuş, geriletmiş veya hafifletmiştir.

Köy köy, şehir şehir Osmanlının çekilişi, Rumeli'nde bir medeniyetin yıkılışı, saadet dolu evlerin kan gölüne dönüşü, köy öğretmeni kadınların kraliçeliğe ve dağ eşkıyası çetelerin krallık ve devlet adamlığına özenişi, Rus baskısının boğuntudan boğuntuya sürükleyişi, Batı hilesinin İstanbul'da kazan kaynatışı.... Ve daha neler nelerle sosyal yapının umutsuzluktan sünger gibi delik deşik olduğu o yıllarda, imparatorluğun gözbebeği İstanbul'un kalp noktasında bir çocuk doğdu: Mehmet Akif.

Baba soyu Rumelili, ana soyu Buharalı. Doğum yeri Fatih.

Yani tam bir Doğu İslamcılığının bir sentezi bir çocuk. Çağ güç, çetin bir çağ. Bir batış çağı. Akif daima toprağa bağlı ve toprağın ta derinliklerine işlemiş, yapraklı ve çiçekli, dallı ve budaklı gövdesiyle göğü tutmuş bir ağaç gibi.

Fatih semti İstanbul'un içinde ikinci bir İstanbul'dur. Yüzde yüz Fatih şehridir. Fatih Camii, İslam-Türk kültürünün bu ölmez abidesinin çevresinde halka halka Fatih medreseleri ve semti en saf Müslüman Türk heyecanının ördüğü bir toplumdur. Devletin yürek halkı, yürek köşesi burasıydı.

Sultan Azizin tahttan indirilip öldürüldüğü yılda Akif 4 yaşındadır. "Padişah damarlarını kesti" veya "Padişahın damarlarını kestiler" sözü etrafında çınlayıp dururken, Akif, masallardaki o sonsuz güçlü padişahın damarlarını kesen korkunç yüzlü, kırmızı gözlü zebanileri, gece karanlığında bir mezarlık kenarında, elde fener aileyle beraber geçerken görür gibi olmuş, kaç gece kabusla uyanmıştır.

Ama çocuk her vakit talihlidir. Bu sefer kulağına yeni bir padişahın ismini fısıldarlar, bu sefer yeni padişahın tahta çıkışından konuşurlar. Çok neşelidirler, çok meraklıdır. Ara sıra da endişelerini gizleyemezler. Bir iniş için ne kadar yas bir çıkış için ne kadar düğün. 93 harbi... "Rus" ve "Moskof" kelimesi onda her çocukta olduğu gibi, en vahşi, en barbar bir imaj olmuş, böyle böyle çocuk Akif büyümüş, yetişmiş, tarihin ve tabiatın güneşinde vücut ve ruh çömleğini pişirmiş ve çelikleşmiştir.

Devletin bu sarsılış günlerinde gelip, aldığı disiplinli bir terbiye ile ülkeyi içinden, sessiz ve risksiz bir şekilde yenilemek isteyen Sultan II. Abdulhamid, bir Bismark zeka ve planına sahipti, fakat pençesinden mahrumdu. Pençe aydınlar kadrosudur.

Batı'nın sistemli ve sürekli çalışmalarıyla babalar ve oğul-

ların arası açılmıştı. Ve öyle bir sistem kurulmuştu ki hep de açılacaktı. Sultan Hamid yaşlı kadroyla devleti yönetirken, genç kadroyu oyalayarak vakit kazanmak ve bu arada asıl kurtarıcı kadro olan yeni bir nesil yetiştirmek istiyordu. Onun için bütün gücünü maarife verdi. Sistemi düzelitti, mümkün olduğu kadar fazla mektep açtı. Üniversiteyi adeta yeniden kurdu. İşte okuma yaşına basan Akif kendini maarif içinde buldu.

İlk mektep, rüştiye ve idadi tahsilinden sonra mülkiye ve baytar mektebine girdi ve onu da birincilikle bitirdi.

Avrupa, Sultan Aziz'i devirtince hemen devletin çökmesini beklemişti, fakat bu olmamıştı. Aksine, devlet gittikçe kendine geliyor, güçleniyordu, sessiz, gürültüsüz, patırtısız, şatafatsız. Fakat gerçek bir maddi ve manevi kalkınma içindeydi. Avrupalılar, gittikçe kuvvetlenen ve yaralarını saran devletin, Sultan Hamit idaresinde, ileride çıkacak bir dünya savaşında harp dışı kalırsa, sömürge olmuş bütün İslam ülkelerini bundan en az elli yıl önce ve bin kere daha ucuza kurtaracağını ve Türk Devleti'nin bu avantajla, tarihin en kudretli devirlerinden birini açacağını biliyorlardı. Sultan II. Abdülhamid de bunu biliyordu.

Fakat ne yazık ki, dışarıdaki okul, içerdeki okulun birçok istidadını politikaya erken soktu ve bu, devletin temel felaketi oldu.

Akif 'in, Baytar Mektebi'nden sonra meslek hayatı başlar. Tabiatın ekolojisinden cemiyetin patolojisine geçmek artık bir mizaç ve zihin yapısı, bir ülkü meselesi, o günün havası içersinde bir gün meselesidir. Çağdaş İslam düşünürlerini okur. O devrin sanat ocağı olan dergilerde; Resimli Gazete, Servet-i Fünûn'da eserleri yayınlanır. Bir yandan mesleği için Anadolu'da dolaşır. Anadolu'yu kelimenin tam anlamıyla görür.

Karşımızda yavaş yavaş bir şair, bir ülkü adamı Akif beliriyor.

Bu olgunlaşmanın sonucu, edebiyat onda gelenekleşir ve asıl mesleğini aşar. Bir takım okullarda edebiyat öğretmenliği yapar.

1908 yılında bütün dünyayla beraber Akif'te bir sabah vakti haberi alır ve onun için yeni bir dünya başlar. Meşrutiyet ilan edilmiştir. Fakat Akif, tereddüt etmektedir. Yapıda köklü bir değişiklik şarttır. Ama bunu, bu İttihat ve Terakki kadrosu yapabilecek güç ve niyette midir? Güvenememektedir. 35 aşlarında olan Akif, Köprü'den Bab-ı Ali'ye doğru yürürken dalgın dalgın bunları bir çok sabah düşünmüştür.

Gençlik ateşiyle zaman zaman kendisinin de protestosuna katıldığı Sultan Hamid yavaş yavaş gidiyordu. Bu bir gerçektir. Ama ihtilalci kalemler tarafından son derece antipatik gösterilen çehresiyle Koca Devlet Adamı giderken, arkasından doldurulmaz bir boşluk bırakılmıyor muydu? Bir deli fişek subaydan başka bir şey olmayan ve memleketin bin cepheli meselesine hep aynı fikr-i sabitin içinden bakan romantik Enver mi; alaydan yetişme bir memur seviyesinden öteye gitmeyen Talat mı bu batışı önleyecektir?

Hizmetin tam zamanıydı. Kaçmanın faydası yoktu. Tersine, bu cemiyete girmeli ve onu değiştirmeliydi.

1908 devrimi, Namık Kemal ve arkadaşlarının fikirlerinin etkisiyle olmuştur şüphesiz. Fakat o fikirler için olmuştur denemez. Çünkü, Tanzimat düşünürlerinin istedikleri bir rejim değişikliğinden çok düzeltmeden ibaretti. Fakat yeni şartlar devleti ve Türk halkını var olmak veya olmamanın eşiğine getirmişti. Bu yeni hal tarzı için Tanzimat düşünceleri yetmiyordu. Tanzimatçılar düşüncede ve aksiyonda iyice aşılmıştı.

Yeni kadro, eski kadroyu devirmişler, fakat sonra ne yap-

caklarını şaşırmışlardı. Bu tereddüdü sezen düşünce alanında herkes, kendi fikirlerini bir doktrin olarak ileri sürmeye başladı. Bir görünüşüyle tam bir düşünce hürriyeti, bir görünüşüyle tam bir düşünce anarşisiydi. Fakat kısa bir dönem içinde fikirler berraklaştı ve demet demet toplandı. Ve aşağı yukarı üç ana düşünce belirdi:

1. Herşeyi tam bir batıya dönüşmede bulan batıcılar,
2. Türk ırkının ve varlığının şuuruna varmayı temel kurtuluş prensibi sayan Türkçüler,
3. Devletin ve milletin kurtuluşunu İslam'a tam anlamıyla sarılmakta bulan İslamcılar.

Mehmet Akif, İslamcı cereyanın tam ortasında buldu kendini, ilk elde Eşref Edip'le birlikte Sırat-ı Müstakim'i kurdular. Felaketimizin İslam'dan kopmaktan ileri geldiği, tekrar İslam'a dönmekle kurtulabileceğimiz tezini müdafaa ediyorlardı.

Ziya Gökalp'in önderliğini yaptığı Türkçülük git gide resmi tez halini alıyordu.

1908-1918 yılları arasında idareciler bu üç tez arasında durdular. Fakat daha çok dış tesirlerle, Batıcılık derinden derine işledi. Türkçülük parlak ve yaldızlı bir şekilde, daha sonra da Birinci Cihan Savaşı'nın devleti silip süpürmesiyle tatbikat ve siyaset alanından fikir dünyasına çekildi.

Mehmet Akif, İslam'dan kopmanın felaketlerini gösterdi. Sefaletimizin maddi tablosunu çizdi. Gittikçe resmileşmeye yüz tutan Batıcı fikirlerin yön tenkidini yaptı. İslamcılar, Batıcılara göre kendilerine biraz daha yakın gördükleri Türkçüleri anlamaya ve anlaşmazlıkları gidererek tek cephe olmaya davet etti. Fakat bu davet cevapsız kaldı.

O zamanın çağdaş İslam düşüncesini Mısır ve Hind ekolü

diyebileceğimiz iki ekol temsil ediyordu. Mısır ekolü (Ferid Vecdi, Reşit Rıza, M.Abduh...) daha çok akılcı ekoldü. Mısır'ın öbür İslam ülkelerinden önce batılılaşması, ona bu çerçeveyi vermişti. Hint ekolü ise; Batı zincirlerini kırma aşamasına dayanan tarihi ve tasavvufi bir karakter gösteriyordu. (M. İkbāl). Meşrutiyet, çeşitli tezlerin alternatifliği sözkonusu olunca , İslam tezi de en kısa sürede kendini kurmuş ve başta Mehmet Akif'in gözüyle, o zamana kadar eserlerini vermiş bulunan çağdaş İslam düşünürlerine bir bakış atmış ve yüzünü döndürmüştü. Akif bu dönemde bu yüzdendir ki İslam yazarlarından tercümeler yaptı.

Akif'in bu düşünürlerin tesiri altında kalışı mübalağa edilmiştir.

Türkiye'de yeni İslam Düşüncesi'nin doğuşuyla, öbür ülkelerde doğuşu apayrı şartlara bağlı olmuştur. Türkiye'de esas İslam Devleti kurulu bulunduğundan İslam, düşünce sistemi olmaktan çok davranışlarda ve kuruluşlarda yaşıyordu. Bunun için denilebilir ki, İslamcılar çekirdekten yetişme İslamcılardı. Dolayısıyla bu İslam mütefekkirlerinin tesiri, kendisinde İslam fikrini doğurmuyor, esasında var olan bu ülküyü geliştirmeye ve beslemeye yarıyordu.. Ve gaye de çağdaş İslam düşüncesiyle, Türk-İslam düşüncesi arasında bir köprü kurmak içindi. Yoksa, gerek Abdüh'un esas tezinin, gerek İkbāl'in tezinin esas kökenlerinin, Akif'in şiir ve düşüncelerinde hemen hemen izini bile bulmak mümkün olmaz. Aradaki benzerlik 20.yy. başlangıcındaki İslam düşüncesinin ortak tarafları ve genel çizgileridir.

Bizim tespit ettiğimiz ve üzerinde durduğumuz nokta, Akif'in fikir kaynağıdır. Anlamış oluyoruz ki, Akif'in fikir kaynağı bizzat toplum ve toplumda yaşayan düşüncedir.

Üst üste gelen felaketler, Balkan Savaşı, Cihan Harbi...

Safahat bir nev'i bu yıkıntıların safha safha anlatılışı, duyuruşu ve bu yıkıntıların şairde bıraktığı acı izlerin derlenişi, toplanişı ve tespit edilışıdır. Bu yüzden Safahat, bir bakıma Türk tarihinin en acıklı günlerinin yaşanmış bir destanı, yas yapraklarıdır.

1908-1918 yıllarına Akif bakımından “mütefekkir Akif” dönemi diyebiliriz. Batıcıların şairi olan Fikret’le Tarih-i Kadim meselesinde çatışır. Türkçülere “Süleymaniye Kürsüsünde” adlı şiiriyle gerçeği gösterir. Almanya ve Necid seyahatleriyle Batı’yu ve Doğu’yu daha iyi tanır. Kısacası fikir ve tenkitlerini gerek şiir ve gerekse yazı halinde asıl bu dönemde verir.

Fakat Savaş... Sessiz ve masum halk sivilken de asker gibi itaat ederek seferberliğe hazırlanır. Seferberlik bu halk dilinde, harpten daha fazla bir şeyi ifade etmiştir. Halk, bu savaşın devletin ölüm-kalım savaşı olduğunu sezmıştır.

Sonuç önemsenmeden, bu toprakların büyük günlerde şahit olduğu, aklın zaptedemeyeceği olaylar akar gider. Katkaskalar’da, Çanakkale’de kan, Müslüman Türk kanı, yere silinmez şehadet çizgisini çeker. Akif te bu günlerde her yurtsever gibi heyecandan heyecana, umuttan umuda, en beyaz renge, en yeşil duyguya, en kara kötümserlikten en ak iyimserliğe geçer durur. Sessiz fakat müthiş Türk meydandadır. Bunun destanını yine Akif yazacaktır:

*“Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın,
Gömelim gel seni, desem tarihe sığmazsın”*

Belki bir gömülme olayıdır, ama dünyanın en yiğitçe ölümünden sonra elbette. Hatta bir dirilişe gebe bir ölümle. Hayatlardan daha diri bir ölümle. Ateş gibi bir ölümle.

Safahat, birden Akif’le birlikte fikir ve tartışma safhasını ka-

pamış, şimşek dönemine girmiş, arasına Çanakkale Destanı gibi altın yaprakları atmıştır.

Dört yıl su gibi akar. Her cephede savaş. Anadolu çocukları bir tipiye tutulmuş gibi oradan oraya savrulurlar. Sonra herşey yavaş yavaş diner, İngiliz gemileri İstanbul önüne demirler. Fransız kumandanı ak bir atın üstünde İstanbul caddelerinden geçer. Türklüğün ve İslamlığın en kara günleri aşlar.

“Ağlar safahatımdaki hüsrân bile sessiz”

Bir doğum sancısından ölen analar gibi imparatorluk çökerken, doğan çocuk yaşadı. Ve ölü ananın memelerinden süt emerek gelişti. İstanbul papazkarası bulutlarla kaplı iken, Anadolu’da doğu ufuklarında büyüyen bir fecir beyazlığı halinde Milli Kurtuluş başladı.

Şair: “*Ey örtülere bürünmüş olan, kalk!*” ayetinin, peygamberden başlayarak kıyamete kadar gelecek bütün mü’minlere seslenişini duyarak Anadolu’ya koşar.

Şair-vaiz, Kastamonu’da Sebilür-Reşad idarehanesinden başlayarak cami cami, köy köy, çeşme çeşme, yol yol, yürek yürek Ankara Millet Meclisi’ne kadar bütün Anadolu’yu ruhça geliştiriyordu.

“Bülbül” ve “İstiklal Marşı” bu ölüm kalım günlerinin Safahat’a kattığı destan parçalarıdır.

O’nu rahmetle anıyoruz.

RAHMET YAĞMURU

Bu yıl da mübarek Ramazan ayını idrak ediyoruz elhamdülillah. Cümlemize ve ümmet-i Muhammede hayırlara vesile olsun inşaallah. Yeryüzü müslümanlığının kurtuluşuna, birlikteliğine, İslam'ın yeniden şahlanması, İslam medeniyetinin dirilişine, uygarlığımızın yeniden canlanmasına, 21. asrın topyekün İslam asrı olmasına vesile olsun inşaallah.

Sıcak bir çöl ortasında beklenmedik bir anda ince ince, çisil çisil yağmur yağmasına Araplar RAMAZAN derlermiş. Yanık gönüllere Cenab-ı Hakkın bir rahmet bahşettiği bu aya da bilinmez nice zaman Ramazan adını koydular. Araplar bu ayın kudsiyetini unutmuşlar veya kutsal ayları Zilkade, Zilhicce, Muharrem, Recep olarak dörde indirmişler.

Cenab-ı Hak bu mübarek ayda Kur'an-ı Kerim'i indirdiğinde Kadir gecesini bu aya nasip kılarak, oruç ibadetini de bu ayda emir buyurmuştur. Allah u Teala Bakara suresi 183. ve devamında şöyle buyurur: "Ey iman edenler, oruç sizden öncekilere farz kılındığı gibi size de sayılı günlerde farz kılındı. İçinizden hasta olan yolculukta bulunan tutamadığı günlerin sayısınca diğer günlerde tutar."

Eski milletler de oruçla emrolunmuştur. Dinler tarihi biliminden evvel, Kur'an-ı Kerim bir mucize olarak bunu haber vermektedir.

Eski Mısırlılar, Çinliler, Hintliler bütün bayram günlerinde oruç tutarlardı. Yunanlılar ve Romalılar da oruç vardır.

Brahmanlar hasta ve yaşlıları bile oruçtan affetmezlerdi.

Tibetteki Budistler 24 saat yemeden içmeden oruç tutarlar tükürüklerini bile yutmazlar, 24 saatte bir defa bir bardak çay içerlerdi. Nuh (a.s) bütün yıl, Davut (as) gün aşırı oruç tutarlardı. Hz. Musa 40 gün. Hz. İsa da ona uyarak 40 gün oruç tuttuğu kaydedilmektedir. Yahudilerde halen yılda 6 gün oruç tutarlar, zahidleri de sukut (konuşmama) orucu tutarlar.

Ramazan orucu müslümanlara hicri ikinci yılda farz kılındı. Efendimiz 9 Ramazan orucunun 4 yılını 29 gün 5 yılını da 30 gün olarak tutmuştur.

Hz. Selman-ı Farisi haber veriyor;

-Şaban ayının son günü idi. Efendimiz Hz. Muhammed bir hutbesinde şöyle buyurdu:

- Ey insanlar çok büyük ve mübarek bir ay yaklaşmaktadır. Gölgesi başımıza geldi. Bu ayda bin aydan hayırlı Kadir gecesi vardır. Allah bu mübarek ayın gündüzlerinde orucu farz, gecelerinde teravihi sünnet kılmıştır. Herkim bu ayda bir hayır işlerse diğer aylardaki farz sevabını alır. Bu ayda eda edilen bir farz sevabı diğer aylardaki 70 farz sevabına eşittir.

Bu ay sabır ayıdır. Tahammül ayıdır. Sabrın sonu ise cennettir. Bu ay yardımlaşma ayıdır. Müslümanların rızklarının arttığı aydır. Bu ayda bir mü'mini iftar ettiren bir kimsenin günahları bağışlanır. Cehennemden kurtulmasına vesile olur. İftar ettirdiği kimseye verilen sevap kadar sevaba nail olur.

-Ya Resulallah! Oruçlu kimseye iftar sofrasını temin edecek durumda değilsek, diye bir sahabi sordu.

-Cenab-ı Hak bir hurma tanesi, bir içim su, bir bardak süt ile iftar ettirene aynı sevabı verecektir, buyurdular.

Ramazan-ı şerifin evveli rahmet, ortası mağfiret, sonu cehennemden kurtuluştur. Bu ayda Kelime-i Şهادeti çok söyleyelim, çok tevbe edelim, Allah'tan cennet ve cemalini isteyelim. Herkim oruçluya bir yudum su verirse Allahu Teala ona havzından öyle bir su ihsan edecek ki, cennete girinceye kadar susuzluk çekmeyecektir. (Kaynak: Beyhaki - İbni Hibban - Ettergib 3/217)

Yeryüzü Müslümanlarının mazlum ve mahzun olduğu şu günlerde ebedi âlemlerin müjdesi ile mübarek Ramazan geliyor.

“Gündoğmuş, gün batmış ebed bizimdir”

İnşallah ebedi âlemde mü'minler cennette yaşarken; zalimler ve işbirlikçileri ebedi cehennemde kalacaklar, yaptıklarını binlerce misliyle ödeyeceklerdir.

ŞÂH-I NAKŞİBEND

Nakşibend lakabıyla bilinen ve kurduğu tarikata da sadece “Nakşi” denilen bu mübarek Allah dostu Nakşibendi hazretleri Hicri 718’de Miladi 1318’de Buhara’ya bağlı Kasr-ı Arifan adlı köyde dünyaya gelmişlerdir. Üç günlük bebek iken doğduğu köyde bulunan dedesinin mürşidi Muhammed Baba Semmasi hazretleri tarafından manevi evlat olarak kabul edilmiştir.

Semmasî Hazretleri yanında bulunan müridi Emir Külal Hazretlerini, Nakşibendî Hazretlerinin tasavvuf terbiyesine görevlendirmiştir. Bilahare Emir Külal Hazretlerinin halifesi olmuş ve onun vasiyetiyle Emir’in ahirete irtihalinde mürşid olarak görev başlamıştır.

“Pir-i Nakşibend” ifadesi ebced hesabıyla Hz. Bahaeddin’in doğum tarihini veren bir terkidir.

O devrin en büyük ilim merkezlerinden olan Buhara şehri, Nakşibendî Hazretlerini de tüm şeriat ilimlerinde icazetli alim olarak yetiştirmiştir.

Bu ilmi tahsilinin yanında henüz kernal derecesine gelmeden bile Emir Külal, onu çok beğendiği ve sevdiği için tekkenin abdest suyu işlerinden sorumluluk görevi vermiş ve kendisi bizat bu suyu taşıyarak hizmette kusur etmemiştir.

Şeriat ilimleriyle beraber tarikat âdâb ve erkanını da öğrendiği Emir Külâl Hazretlerinin tekkesinde gördüğü bir rüya üzerine kendisinin doğumundan yaklaşık 98 sene evvel vefat eden Abdülhalık-ı Gücdevani Hazretlerinin ruhaniyetine intisabla ÜVEYSÎ lakabını almış ve Hâce Abdülhalık’ın delâleti ve manevî irşadı üzere aleni zikirlerle katılmayı bırakmış ve kalbi zikir (zikr-i hâfî) üzere yetişmiş ve tarikatı kurmuştur.

Şah-ı Nakşibend hazretlerinin şeyhi Emir Külal, onun şeyhi Hoca Muhammed Baba Semmasî, onun şeyhi Azizan Hoca Ali Ramitenî, onun şeyhi Hoca Mahmud İncir Fağnevî, onun şeyhi Hoca Arif-i Rivgerî, onun şeyhi Hoca Abdülhalık-ı Gücdevanî, onun şeyhi Hoca Yusuf Hemedanî, onun şeyhi Ebu Ali Farimedî, onun şeyhi Şeyh Ebul Kasım, onun şeyhi Ebu Osman Mağribi, onun şeyhi Ebu Ali Kâtip, onun şeyhi Ebu Ali Rudbari, onun şeyhi Cüneyd-i Bağdadî. Netice olarak Hz. Ebubekir (R.A.) Efendimiz ile Fahr-i Kâinât, Resulü's Sekaleyn Hz. Ahmed u Mahmud u Muhammed Mustafa (S.A.V.) Efendimize ulaşır.

Hz. Nakşibend, ünlü hadisçi Hakim et-Tirmizi'nin manevi eğitimini görmesi de üveysilik ile ilgilidir.

Yukarıda saydığım silsile-i aliyyeyi oluşturan mübarek efendilerimizi mana aleminde Buhara'da mezarlıkta ziyaret anında müşahade etmiş ve işte bu sırada Hz. Gücdevanî kendisine “dinin emir ve yasaklarına uymasını ruhsatlara ilgi göstermemesini, azimetlere sadık kalmasını, Hz. Peygamber ve ashabının yolundan gitmesini” tavsiye etmiş ve bu olay Şah'ın cehrî zikirden hafî zikre yönelmesine yol açmıştır.

Şah-ı Nakşibendî'nin tekkede kendisini zikr-i hafîye vermesi sofiler arasında hoşnutsuzluklara sebep olmuş, fakat şeyhi Emir Külal'e olan muhabbeti eksilmemiş, Emir Hazretlerinin de iltifatı ziyadeleşmiştir. Hz. Emir müridlerine karşı Bahaeddin'i savunmuş, sofilerin tutumlarının yanlış olduğunu beyan etmişlerdir.

Mesvnevi'de işaretle methedilen Şah-ı Nakşibend'e lafza-i celali, yani Allah lafzının zikrini Hz. Mevlana Hacı Ali Ramitenî'ye, o da Emir Külal'e tenbihen buyurmuşlar ve Nakşibendî Hazretleri de bu hale gelince Emir Külal ona daha çok özen göstermiştir. Hz. Emir Külal, kendi doğduğu Sühari köyünde bir

camii yapımında tuğla taşımakta olan Bahaeddin'i yanına çağırarak sülûkunu tamamladığını, artık Türk ve Tacik bütün şeyhlerden faydalanabileceğini söylemiş ve onu serbest bırakmıştır.

Çevrenin pek çok meşayihinden feyzler alan Bahaeddin, Emir Külal'in diğer büyük müridi Mevlana Arif'e de yedi sene hizmet etmiş ve Emir'in irtihalinden sonra da tekkenin mürşidi olmuştur. İki kere hacca gitmiş olan Sultan Bahaeddin gidiş ve dönüşlerinde hep meşayih ile hemhal olmuştur.

Çağatay hanlarından Kazan Han'a 12 yıl rehberlik etmiş, Herat hükümdarı Muizzüddin Hüseyin'in davetlisi olarak Herat'a gittiğinde tasavvuf anlayışını ve tarikatının esaslarını hükümdara öğretmiş, Nakşibendî tarikatının bizzat devlet ve riyasetle iç içe oluşunu örneklemiştir.

Bir müddet de Merv şehrinde ikamet eden Şah-ı Nakşibend daha sonra tekrar Buhara'ya dönerek doğduğu köyde hizmetini sürdürmüş ve 74 yaşında olduğu halde 1390 tarihinde ebedi aleme irtihal eylemişlerdir.

Vefatından sonra, adı Kasr-ı Ârifan olan köyü, Bahaeddin adını almıştır. (Rabbim cümlemizi onun ve onun gibi Allah dostlarının manevî hizmet ve şefaatlerinden mahrum etmesin. Amin.)

Halk onu Buhara şehrinin manevi sahibi bilmiş, "Hace-i belâ- gerdan=yani, belaları def edici hâce" olarak anmış ve yapılan türbesi ve tekkesi bütün Orta Asya müslümanları için bir ilim ve maneviyat merkezi haline gelmiştir.

Gizli zikir kalpte bir iz bırakır ki, buna "nakş" denir. İşte Allah ismini kalbe nakşetmek, işlemek. Kalbi Allah zikrine bağlamak anlamına gelen Nakşibendilik tarikatı, bu ulu sultanın sağlığında başlayan itibarını günümüze kadar sürdürmüş, inşaallah

kıyamete kadar da sürdürecektir. Pek çok kola ayrılan ve pek çok güzel alim, her biri hoca müşidleriyle ümmet-i Muhammed'e hizmete devam edecek, nice erenler ve evliyalara yetişecektir.

Bugün bunların pek çoğu kendi ülkemizde de vardır ve sizler bu ulu Nakşî müşidlerini duyuyor, biliyorsunuz.

Nakşibend Hazretleri, sofi olmak isteyeneye işini sorar, eğer geçim kaynağı bir işi yoksa; "sen dervişliği istismar eder, geçim kaynağı yaparsın, önce kendine bir iş bul sonra sofi ol" der, çevirmiş.

Şah-ı Nakşibend (K.S.) tarikatında sema ve halveti kabul etmiştir. Yaşanan şer'i bir dış görünüm ve kalbi zikir üzerine tarikatını oturtmuştur. Müridi toplumsal hayattan uzaklaştırmamış, üstelik toplumun bütün katmanlarının içinde etkin bir şekilde bulunmalarını, dini hayattan asla taviz vermemelerini temel kabul etmiş, tarikatın ancak yaşanan şeriatla, şeriatın yaşandığı ölçüde olabileceğini özellikle belirtmiştir. Bütün nakşî müşidleri de tavizsiz bir şeriat yaşayışını ve sünnî inancı savunmuşlar ve Ehl-i Sünnet itikadına ters olan hiçbir anlayışı tarikata sokmamışlar ve sokmamaktadırlar. Allah'ın izniyle kıyamete kadar da inşaallah böyle gidecektir.

Şah-ı Nakşibend Hazretleri bir tarikata bağlanmanın ve kerametlerin yalnız başına bir şey ifade etmeyeceğini, aslolanın şeriat olduğunu beyanla özel giyimler ve kurumlar üzerinde de durmamış tekkede çile vesaire gibi alışılmış tarikat tarzlarını da terk ile, "halk içinde Hakk ile olma" temelini esas kabul etmiştir.

Nakşibendiye tarikatına "Tarık-ı Hâcegân" denmesi, yapılan hatmelere de "Hatme-i Hâcegan" denmesi hocalara ve şer'i ilimlere verilen önemden ve müşidlerin aynı zamanda birer şeriat alimi olmasından ileri gelir. Nitekim Efendimiz Muhammed

aleyhisselam'a da "Hace-i Kainat" denilir.

Şimdi, nakşibendî kelimesini tanımlamak istersek deriz ki: "Kalpte zikir yoluyla, tefekkür ile, ilahi sevgiyi, uyanıklığı nakşa çalışan ve Şeyh Bahaeddin Nakşibend Hazretleri'nin kurduğu ve en ziyade gizli zikre dayanan tarikata mensup olan kişidir."

Şah-ı Nakşibendî'den sonra silsilede gelen büyük müceddid müşidlerden İmam-ı Rabbanî Hazretleri ve Mevlana Halid-i Bağdadi Hazretleri gibi zatlar yeni tarikat kurucuları değil, Nakşibendî tarikatının muhtelif kollarını oluştururlar. Bu büyük müceddid müşidler vasıtasıyla Nakşibendilik evrensellik kazanmış ve tüm İslam alemine yayılmıştır.

Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin "Hayatnâme" isimli bir manzumesi ve "Delilü'l- Âşikin" ünvanlı, tasavvufa dair bir kitabı vardır. Ayrıyeten birde evradı vardır.

Şah-ı Nakşibend Hazretleri, tarikat-ı Nakşiye'nin esaslarını şu şekilde kurmuştur :

Huşderdem: Salikin her nefesini bilerek uyanık olmasıdır. Her nefes "Hû" ile girip çıkmaktadır. Uyanık olmak her nefesi zikir eder.

Nazar ber kadem: Gözü sağ ayağı üzerinde olacak. Sağa sola bakmayacak, önüne bakacak.

Sefer der vatan: Fena huyları terkle iyi huylara geçiş.

Halvet der encümen: Halk içinde Hak ile.

Yard Kerd: Hatırlamak. Müridin kalbini ve şeyhin kalbini.

Bâzkeş: İlahi ente maksudi ve rızake matlubi demektir.

Nigâh daşt: Gözü korumak ve kalbi masivadan korumaktır.

Yâd dost: Daima Allah ile olmak, kalbin Allah'ın anılması ile dolması.

Vukuf-ı Zamanî: Her anda halinden haberdar olmaktır.

Vukuf-ı Adedî: Zikirde adede riayettir.

Vukuf-ı Kalbî: Kalbe Allah'tan başka bir şeyin gelmemesidir. Bu onbir ıstılahın genişçe, neler olduğu ileride yapacağımız “Nakşibendilik” konulu sohbete kalacaktır.

Aziz kardeşlerim, elbette ümmet-i Muhammed'in içinde, herbiri bir Ben-i İsrail peygamberi velâyetinde nice müşidler, alimler, evliyalar vardır. Kıyamete kadar da inşaallah olmaya devam edecektir. Onların himmetleri hiç bir kesintiye uğramaz; hiç bir devrimle, ihtilalle, inkılapla sona erdirilemeyeceğini de zaman göstermiş. İnsanları gönüllerinden yakalayan Nakşi, Kadiri... vesair bütün bu ulu zatlara uzatın gönüllerinizi, gönül gönül dirilmek için... Vesselam !

MEVLÂNÂ

Mevlânâ Hazretleri, Belh şehrinde doğdu. O devrede Belh şehri büyük bir İslâmî kültür âleminin merkezlerinden idi. Bu kültür birikimini üç cephede toplarsak; ilk olarak “ŞERİAT” kültürü diyebiliriz. Yani dinî ve şer’î ilimler merkezi. Şeriat akla hitap eder ve akla istinad eder. Aslolanda budur. Kur’an ruhun derinliklerine ufak işaretler etmiş, geniş ve derin ruhlara tasavvufun kapısını aralamıştır. Ancak o kapıdan girmek için çok ihtiyatlı hareket lazımdır. Hele girdikten sonra sürekli dikkat.

Belh’in ikinci kültür cephesi de işte bu “Tasavvufî yönü”dür. Tarikat yolunda vecd ve istiğrak içinde olgunlaşan ruhtar, elde ettikleri manevî makamları, onların esrarını ya hiç faş etmezler, yahudda pek mahdut olgun ruhlara fısıldarlardı. Tasavvuf erbabı şeriatın zahiri hududunu İbn-i Arabî müstesna daima göz önünde tutmuşlardı. Şeriatın üstündeki sırrı zorlamamışlardır. Necmettin Kübra, Şihabeddin Sühreverdi, Senai ve Alaattin Attar (k.s.) Belh şehrinin sürekli anılan tasavvuf kültürünün simaları idiler.

Belh şehrinin üçüncü cephesi ise “şîir”dir. İslâmî İran edebiyatı Horasan havalisinde tekrar dirilmiş bilhassa Gazneliler devrinde çok değerli şairler yetişmiştir. Selçukiler devri ise altın çağı olmuştur.

İşte bu kültür ortamında yetişen MEVLANA eserlerini Farşı yazmıştır. O zamanları İslam caiması kavmiyet farklarını tanıııyordu. Doğrusu da budur. MEVLANA bu üç büyük; şeriat, tasavvuf ve şîir cephesini zekasında ve ruhunda birleştiren büyük bir şahsiyettir, evliyadır (k.s.).

Hazreti MEVLANA’nın tasavvuf ve şeriat kültürü en yüksek seviyede idi. Dini ve şeriat bilgisi ile iyi hazırlanmıştı. Onun bu

bilgisi büyük mürşid Seyyid Burhaneddin ile tasavvuf terbiyesine büründü. Onun elinde Mevlana dokuz sene hizmet gördü iyi bir zahid idi. İtidal ve muvazene öğrendi. Tarikat yolunda seyr-i sulûkta itidal ve muvazene çok önemlidir. Mevlana coşkun vecdini bu sayede telkin etmezdi. Nihayet onun hayatına Şems-i Tebrizî girdi. Şems ile şiir cephesi cihanı hayretler içinde bırakan bir yüksekliğe ulaştı.

ŞEMS: Mürşidi huzurunda seyr-i sülukunu tamamlamış, dünyayı dolaşmaya çıkmıştı. Gittiği yerlerde bazen ders okutur, bazen amele gibi çalışırdı. Fakat para almazdı alacağım olsun der, iş sahibinde biriktirir, sonra sessizce oradan ayrılırdı. Halep'te, Binman'da, Bağdat'ta derken yolu KONYA'ya düştü. Daha doğrusu yolu Konya'ya düşürüldü. Devlet Şah'ın haber verdiğine göre; büyük mürşid Rukneddin Seccâî Hazretleri Şems'e: "Senin Rum'a gitmen gerek, orada bir yanık vardır, onu ateşlemelisin" demişti. Şems Konya'da, bir katır üstünde Mevlana ve yanında talebeleri. Şems'in soruları ilim ve riyazet üzerine. Mevlana şaşırdı. Cevapları yetersiz. Şems cevapladı:

"İlim kez to to ra nebistâned

Cehl ez en ilm bih koved bisyâr"

"Seni senden almayan ilimden cehil çok daha iyidir." ve yanık, ateşe verilmiş oldu. Daha doğrusu Mevlana matlubuna kavuştu, sanki iki derya birbirine karıştı.

Mevlana şiir ve tefekkürün zirvesine yükselmiş bir şahsiyettir. Kendi zamanına gelinceye kadar üç asır, adım adım inkişaf eden İslam tasavvufu onun devrinde kemaline erişti. Miladi 1111'de Gazali, 1240'da İbn-i Arabi ve 1273'te Mevlana aynı silsileyi sürdüren büyük mutasavvıflardır.

"Lisanlar ayrı olsa da anlamlar birdir^J" diyen Mevlana, zahiri

bilgileri ruhunda yakarak; “Hamdım, piştım, yandım”, kelimeleri ile hayatının tarihini özetlemiştir.

Birçoklarının hayran olduğu sanatkar tarafı onun dış görünüşüdür. Oysaki bu sanat, tasavvufî tabirle gıllu-gışdır. Kabuktaki parlıtından ibarettir ki o belirttiğimiz gibi büyük bir mürşit, mu-tasavvıfıdır. Tasavvufta sanat ise dervişin elindeki değnek gibidir.

Kısaca değinirsek; tasavvufun üç merhalesi vardır: Birincisi; hazırlık safhası. Bu safhanın seyri tek kelimeyle TERK halidir. Bu basamakta duran dervişin gözünde evladın, çamura atılan altından, ilminde sahte bir mankeni andıran şöhretle, devletten farkı yoktur. İkinci safhada vecd ile istiğrak başlar. Bu safhada varlığa ait bütün vehimlerle çilelerden boşalan ruha hakikat dolacaktır. Vecd ruhta baş dönmesi halini andırır. Vecd denen bu baş dönmesi ruhu mutlak alemine yükseltir. Büyük huzura doğru gidilen bu seyir hali tehlikeli ve fırtınalıdır. Üçüncü merhale ise; huzur safhasıdır. Vecdin fırtınaları huzura ermekle sükun bulur. Huzurda fırtına durur aşk devam eder. Aşkın devam etmesi içinde vecdin sürekli iticiliği gerekir. Vecd aşk içinde kendisini kaybeder. Huzur doyulmayan bir sevdâ, göze muhtaç olmayan bir görmedir. Huzur ALLAH'IN HUZURU'dur. Anlaşılmaz içsel keşifler halidir. O mahrem mıntıkaya başkası giremediği gibi, iki dosttan başkası da orada olup biteni bilemez.

Tasavvuf bir cevize benzetilir. Dıştaki soyulup atılan acı kabuklar hazırlık devresi, içteki katı kabuk vecd deresi, asıl meyve olan huzur ise içteki meyve olan cevizin kendisidir. Bahtiyarlar meyveye erenlerdir. Bedbahlarda meyveyi yemek için cevizi bütünülle ağzında evirenlerdir.

İşte Mevlana'nın sanatsal yönü onun vecd ve aşkının feryatlarıdır. Daldığı huzur denizinin derinliklerini görmemize imkan

yoktur. Suyun üzerine ne vurdu ise onu görüyoruz. Biz Hazreti Mevlana'nın aşkını değil, aşkının dile gelen ifadesini elde ettik. O bir ruh, bir nurdur ki avucumuzda evirip çevirmemiz mümkün değildir.

Huzur denizine yalnız o daldı. Bize ise vecd ve aşkının fırtınasından çıkan sesler kaldı. Şiir kaldı. Ne yazık ki o sesleri MEVLANA sanıyoruz.

Sizleri, topraktan yaratılan insanı göklere yükselten, Tur dağın parçalayan aşkın, Mevlana aşkının deryasına çağırıyorum. Muhammed Aleyhisselamın gül bahçesinin bir gülü olan Mevlananın kokularına çağırıyorum.

Sizi İslam'a çağırıyoruz.

NEYİ ANLATMAK

*“İnsanlar ediniz yokluğa veda
Var olmaya sebep, Aleme Rahmet
Son Peygamber doğdu ismi MUHAMMED .a.
Doğmuştu öksüzüm haber doğruydu
Şehadetparmağı göğşe doğruydu.”*

Yer yüzünde anlatılması gereken tek şey varsa, mutlaka bir şey anlatmak gerekiyorsa o da İslam'dır. Özene özene yaratılan insanı, özene özene hazırlanmış sonsuzluk bestesine ayarlamağa çalışmak kadar kutsal ne olabilir? O'nu anlatacağız. Yeryüzünde bir kişi de kalsak onu anlatacağız. Dilimiz dönmese, elimiz ermeseymiş, Eyüp (as.) gibi dertten derde girsek de, nefsimizi karşımıza alıp yine onu anlatacağız, İslam'ı anlatacağız. Allah'ı anlatacağız.

İlk insanla açılan ilk ağız ALLAH dedi. Adem Allah dedi kâinat boşluğuna ilk ses olarak. Bir gün gökyüzündeki sesleri kelimelere dökecek alet bulunursa Allah lafzı dolduracaktır her yeri.

Firavunlar, Nemrutlar ulu peygamberin anlattıklarıyla perişan oldular. Nuh peygamber hem gemisinin çivisini çakıyor, hem Allah'ı, İslam'ı anlatıyordu. Sabır mayasını katıyordu gemisine. Tahtaların arasına. Sabır oldu savaş oldu, zafer oldu. Tüm böyle oldu peygamberlerin uğraşları. Onlara Cebrail soluğu Allah'ı anlatmıştı, İslam'ı anlatmıştı.

Zaman epeyi geçmiş, mekan küf bağlamıştı. İsa İslam'ı anlatalı çok olmamıştı amma insanlık yozlaşmıştı. Gün geldi dünyanın sancısı tuttu. Milletler küfür hapı yuttu, insanlık Allah'ı İslam'ı unuttu. Herkes kendisine bir yol tuttu. Allah'a giden yolu

krallar, İslam'a giden yolu papazlar kuruttu. Geriye tek şey kalmıştı insanlık için. Adı Ahmet'ti. Muhammed'di, umuttu.

Evet yeryüzünde anlatılması gereken üçüncüsü olmayan ikinciye geldik. O da ümit Peygamber, Allah'ın sevgilisi Efendimizin hayatı. Bu ikisinin haricinde anlatmaya değer birşey bulmuyorum.

Ama anlatmak. Nasıl anlatmak Allahım. Peygamberini anlatmak. Bir peygamber anlatmak. Son peygamberi anlatmak. Hz. Muhammed Mustafa'yı (AS) anlatmak. O bir insandı. O bir geygamberdi. O bir yetimdi. O Mekkelî idi. Kureyş'tendi. Babasının adı Abdullah'tı. Anasının Amine. 571'de doğdu, 632'te vefat etti. Bu mu onu anlatmak. Son peygamberi, insanlığın son ve tek umudunu anlatmak bu mu? Hayır bin kere hayır. Onu bu şekilde okumak, hayatını böylece yazmak, Onu anlatmak değil bilakis Onu anlatmamak, mahkum etmek, unutturmaktır. Gavurlar da ansiklopedilerinde böyle yazar. Onu müslümanca anlatmak lazım. Anlatmak için anlamak lazım.

Efendim, peygamberim, şefaathim. Rabbimin yanında hesap verirken kulağımı sesine çevirdiğim. Bu da benim ümmetinden diyeceğini umduğum ümit Peygamberi Sultanım benim. Seni, sana ve getirdiklerine susamış şu genç kitleye anlatacağım. Anlatmak için yazıyorum. İslam'ı anlatmaktaki hatalarımdan Allah'a, seni anlatmaktaki hatalarımdan da sana boynum bükük. Kulum dese Rabbim, ümmetimin desen sen. Yüz binlerce defa feda olayım. Kurban olayım İsmail gibi, İsmail'in koçu gibi. Ama anlatmaya yeltenmeme tebessüm et ya Resulullah!

Efendim Peygamberim, insanlık muhtaçdı sana: Aralarında ki kini, garazı yıkmak için, siyahı beyaza öptürmen için, sınıf farkını erdem farkına çevirmen için, rütbe farkını, ırk farkını kulluk

farkıyla değiştirmen için. İnsanlığı insanlığa kardeş yapman için. Kadını reklamlaştırmaktan kurtarman, satılan mal olmaktan ıkarman için.

Ah Efendim! İnsanlık sana muhtaçtı, Allah'ı buldurman için. şeytan çekilmeli, hak adalet gelincik gibi süslenmeli, toplum bir bahar bahçesine dönüşmeliydi. Öksüz, seni ana-baba bilmeliydi. Fakir senin getirdiğinle ezilmemeli idi. Ter akınca verilmeli idi emeğin karşılığı. Emekçiler, işçiler, tüm bedensel çalışanlar, ilelerinde Allah korkusu olan patronları beklemekteydiler. İnsanlığın zengin tabakası senden kanaat, insanlık ve erdem öğreneceklerdi.

Ah Efendim! Peygamberim! Çöl insanı sıkıyordu. Tadı yoktu ekmeğin, aşın. Mekke'de bir durgunluk vardı, insanlar karaya vurmuşlardı. Allah'ı unutmuşlar, birbirlerine kul olmuşlardı. Tapmak için yaptıkları helvadan tanrılarını yerlerdi acıkınca. Hoş o tanrı zannedilen taşlar da onların hayatını yememişler miydi. Oh olsundu. Yıkmalıydı bütün alanlardaki putları. Yıkılasicalar nasıl da sağlam yapılmışlardı. Hem o bekçileri de vardı. Ebu Lehepler, Ebu Cehiller. Evler taştı. Sokaklar taş. Yürekler taş. Tanrılar taş.

Ah, Efendim! Peygamberim! Dünyanın yanık buğday tenli insanları sana nasıl muhtaçtı.

“Taş taş değil, bağrındır taş senin

Nereni nasıl yak sın söyle bu ateş senin

Kazmayı dağlara değil kalplere vur ey Ferhat

Niindir kıldığın bunca taş senin”

Taş sadece çölde mi hakimdi? Hayır. Beyaz yüzlü insanlar ülkesinde de taşyürekler hükmederdi, insanlığa. Kimi ateşin önünde raks eder, kimi insanlığı önünde raksettirirdi.

Çağ ona muhtaçtı. Küfür çağı, karanlık çağ, Cehennem çağı, inkar çağı, Sapıklık çağı ona muhtaçtı. Eski çağ, yeni çağ, ne çağıysa çağ, zaman ona muhtaçtı. Güneş çağı gelmeliydi. İnsanın onur çağı gelmeliydi, inancın cennet çağı, İslam'ın altın çağı gelmeliydi.

Ve geldi. Kim geldi? O geldi. Alametleri belirdi, imansızlar delirdi. Burçlar hep devrildi. Yanan bir ateş ölü , kurudu Save gölü. Titredi zaman, mekan, ay güldü güneş güldü. Yıldızlar hep oynadı. Hristiyan, Yahudi bu işe durup şaşı. Şeytan nereye kaçtı?

*“Ogüne kadar zaman
Sarılan bir makara
Sonra çözülen iplik...
Üç buçuk divane.
Bir şey oluyor nedir?
Topraktan tüten davet?
Göklerin kinayesi?
Mekke'de bir hanedir,
Orada gaye, evet
Mekke'de bir hane
Mekke bir puthane
Allah'ı düşünen
Mekke'de bir hane
Mekke'de bir hane
Doğuran Amine
Doğan ilk ve sondur
Gayelerin gayesi
Mekke'de bir hane
Gerisi bahane*

...

*Var olmaya sebeb, aleme rahmet
Son peygamber doğdu, ismi Muhammed...
Doğmuştu öksüzüm, haber doğruydu:
Şehadet parmağı göğre doğruydu”*

Hoş geldin ya Resulallah! Hoş getirdin. Hoşnut ettin. Binlerce salat ve selam sana...

Seni yetim zannettiler, babası yok garip zannettiler, fakir bir ailenin fakir bir çocuğu zannettiler. Amine'nin yetimi dediler, bilmediler ki Sen kimsin...Kimileri seni bilemez kıyamete kadar...Kimileri bilir. Yetim biziz, öksüz biziz, garip biziz efendim. Getirdiğinden habersiz olan yetim, senden habersiz olan öksüz, her ikisinden de mahrum olan ölüdür.

Sonra seni süt anaya verdiler. Hayır. Süt anayı, Halime'yi, o temiz insanı sana verdiler. Çöl senin sonsuzluk duygunu geliştirdi. Bulutlar şereflendi seni gölgelemekle. Ah ne olaydı da seni gölgeleyen bulut yağmur olup yağarken ben de ıslansaydım.

Seni güzel konuşma öğrensin diye köye vermediler. Şehirli kafirler içinin nurla donanmasını görüp kötülüğe kalkmasın diye seni köye verdiler.

İnsanlar bilemediler kurtuluşun kendilerine nasıl ulaşacağını. İçlerinden bir Gül yetişiyordu. Farkına varamadılar. Mekkeliler devrilen putları dike dursunlar, putlar kökünden yıkılmıştı artık. Put zihniyeti yıkılacaktı.

Peygamberimiz içinde yaşadığı sosyal hayatın bütün inceliklerini bilerek yetişiyordu. Çobanlık etti, davar güdüyor zannettiler. İnsanlığı gütmesini öğreniyordu. Ticaretle uğraştı bir zamanlar...Namuslu, emin tüccar diyorlardı o zamanlar.

Ve gün geldi: Bu en büyük erliğe en büyük kadın hediye edildi. Adına kütükde Hatice denildi. Onu mağaraya gidip gel-

dikçe umursamadılar. Mağara fikir yumağı. Onu Cebrail'in gelişine hazırlıyordu. Ve rüyalar gerçek oldu. Hz. Muhammed, peygamber oldu. Sormayın nasıl oldu? Zaman döndü dolaştı, Ömer bu işe şaştı. Ebu Bekir yanaştı. Sıddık, müslüman oldu, Faruk, müslüman oldu.

“Sonsuzluğun soluğu...

Gösteren ok, kulluğu...

inkarı iman oldu

Kuran esrar oluğu...

Ömer Müslüman oldu.”

Ve gün geldi dostlarım, “Hicret’i yazdı kader. Sormayın nasıl oldu. İşte olanlar oldu.

“Mekke ‘yle Medine arası yollar,

Çizik çizik,, hasret yarası yollar.

Vardığı her nokta yine başlangıç,

Gitgide Allah’a varası yollar.

Mekke ‘yle Medine arası yollar...

...

Ayakta Medine müslümanları,

İslam’ın “yardım” kahramanları...

Resuller Resulu uğrunda feda,

Malları, canları, hanümanları...

Ayakta, Medine Müslümanları”

Medine yerindedir. Medineli yerinde. Korkunç bir bekleyiş var, derinde mi derinde. Derken güneş bu sefer, güneyden doğdu güneş. Gelen Resulullah’dı. Medineliden çıkan sadece yanık “ah”dı. Duymak lazım bu ahı. Bu yürek yanığını. Sarmalı içinizi. ...Öyle değil mi dostlar. Ve Bedir oldu bir gün:

*“İsmi kocaman Bedir, anlı ve kanlı Bedir,
Bedir, Allah cenginde eşsiz muharebedir.
At kışner, ok vızıldar, tekbir sedası gürler.
Çözlerini yumanlar o sahneyi görürler.”*

Uhud oldu, Hendek oldu. Olanlar oldu bir gün:

“O gitti ve hayat, bir kemik, bir deri kaldı.

...

*Elinde alamet, izinde selamet,
Tek isim...Muhammed...
Ne bir harf, ne kelâm,
Esselâm, esselâm”*

TÜRKİYE'DE DİNÎ EĞİTİM VE İMAM-HATİP LİSELERİ

Değerli dinleyicilerim,

Müesseseler vardır, belli bir süre yaşarlar. Gaye ve görevlerini gerçekleştirdikten sonra varlıklarına son verirler. Ama müesseseler vardır, gaye ve görevleri itibarıyla yüce oldukları için devamlı ve uzun ömürlüdür. İşte İmam-Hatip Liseleri bu nitelikte müesseselerdir.

Çünkü, imam-hatiplik peygamber mesleğidir. Bu okullar hayırlı hizmetleriyle büyük milletimizin, ilgi, itibar ve teveccühüne mazhar olmuştur. Milletimizle adeta bütünleşmiştir.

Şunu önemle belirteyim ki, halen ülkemizde ciddi bir kavram kargaşası vardır. Toplumda ki bazı kesimlerin iyi dediğine, bazıları kötü; kötü dediğine de iyi diyebilmektedir. İşte böylesi bir ortamda hayırlı hizmetlerde bulunmak son derece değerlidir.

İnsan iki unsurdan, madde ve ruhtan yaratılmıştır. Maddeyle büyür, gelişir, hareket eder; ruhu ile sever, ister, nefret eder. İnsan vücudu yemek, içmek ve diğer ihtiyacı olan şeyleri ister; ruhu da huzura kavuşmak için ihtiyacı olan manevî gıdalarla derece derece beslenmek ister.

İnsanda bu beden ve ruh, madde ve mana, tam bir uyum içinde yaratılmıştır. Akıl ve kalb birlik içinde olmalıdır. Manasız beden çeşitli şehvetlere düşerek kaybederse, maddesi ruhda aynı şekilde zarardadır. Maddi hayatın gelişmesi yeterli olmadı. İnsan tabiatının dengesi bozuldu. Bunu gören bütün büyükler, bir kez daha belirttiler ki; bugün çağımız insanı, dünden daha çok, manevi eğitim ve kültüre muhtaçtır.

ATATÜRK, Reisicumhur seçildiği zaman, meclisteki ilk hitabında, kendisine verilen bu ulvî vazifeyi ifâ edebilmek için,

“Allah’ın inayetiyle, şahsıma tevcih buyurduğunuz ve buyuracağınız vezâîfi, hüsn-i îfâya muvaffak olabileceğimi ümit ederim” diyerek; cumhuriyeti kurmada ve geliştirmede en büyük dayanağının ALLAH olduğunu belirtiyor.

15 Temmuz 1921’de Milli Eğitim Kongresinde yaptığı konuşmada da; “Yapımızla hiç de ilgisi olmayan, yabancı fikirlerden, doğudan ve batıdan gelecek bütün tesirlerden tamamen uzak, millî seciye ve tarihimize uygun bir kültür kastediyorum” buyurmuş, aynı görüşü 13 Mart 1924’te B.M. Meclisindeki konuşmasında yine dile getirmiştir. Bu konuşmadan birgün sonra, 14 Mart 1924’de Saruhan milletvekili Vasıf Çınar ve 58 arkadaşının verdiği kanun taslağıyla, Şer’iyye ve Evkaf yani-Şeriat ve Vakıflar Bakanlığı’nın kaldırılması ve hilafet makamının ilgası teklif edilmiş; Kastamonu milletvekili Halid Bey’in bazı usul itirazlarına rağmen teklif aynı gün mecliste görüşülerek kararlaştırılmıştır. Bunun neticesi olarak Şer’iyye vekaletine veya özel vakıflara bağlı olan dinî okullar ve medreseler, Milli Eğitim Bakanlığı’na bağlanmış ve eğitimde birlik amaçlanmıştır. Buna Tevhid-i Terdisat Kanunu diyoruz.

Bu noktadan hareketle; bilindiği gibi, Türkiye’de din eğitimi ve öğretiminin dayanağı Mart 1924 tarihli ve 430 sayılı Tevhid-i Terdisat Kanunu’nun 4. maddesidir. Bu kanunun gereği olarak ilköğretim programlarına 1924 yılında din eğitimi desleri konulmuştur.

Bu ders, ilkokulların 3.4.5. sınıflarında haftada birer saat olarak öğretmenleri tarafından okutulmaktadır. Her nedense 1930 yılı programında yalnızca 5. sınıf öğrencilerine, o da velileri isterse; haftada yarım saat verilen bir ders haline gelmiştir. 1930 yılından sonra da tamamen kaldırılmıştır.

Yine 1924 yılında, bir ilahiyat fakültesiyle, ilkokula dayalı ve dört yıl süreli olmak üzere 29 yerde İmam-Hatip mektepleri açılmış; 1925 ve 1926 yıllarında yapılan ilavelerle bu sayı 34'e çıkmıştır.

Ancak: "ilgisizlik ve halkın isteksizliği" gibi resmi bahanelerle bu sayının yıldan yıla düştüğü ve 1930'da bir İmam-Hatip mektebine indiği görülmüştür. Son İmam-Hatip mektebi olan; İstanbul Çemberlitaş İmam-Hatip mektebi de ilahiyat fakültesi gibi, yine halkın ilgisizliği nedeniyle 1932 yılında kapatılmıştır.

İşte bu tarihten itibaren, nice şehit kanlarıyla, dul, öksüz, yetim dualarıyla kurulan Cumhuriyetin ilk 10 yılı içinde, bütün okullardan kaldırılan din öğretimi, din okullarının kapatılmasıyla da din eğitimi, 1948'e kadar; tabir yerinde ise tam bir fetret dönemine girmiştir. Ne acıdır ki, Osmanlı okullarında az çok dini eğitim de almış olan, Cumhuriyet döneminin bu ilk aydın ve bürokratları her türlü, dini duygu, ifade, eylem ve erdem anlayışından kendilerini mahrum etmişlerdir.

Nihayet 1946'da başlayan çok partili hayatın neticesi, halkta dini eğitim isteği belirince; 1948'de 7 yerde 10 ay süreli, imam-hatiplik kursları açıldı. 1 Şubat 1949'da Ankara Üniversitesi'ne bağlı İlahiyat Fakültesi kuruldu.

4 Kasım 1950'den itibaren de, ilkokulların programına din dersi alındı. Bu da velinin isteğine bağlı kılındı. 1953'de Öğretmen okullarının 1. ve 2. sınıflarına, 1956'da, ortaokulların 1. ve 2. sınıflarına, 1966'da liselerin 1.2. sınıflarına seçmeli olarak isteğe bağlı din dersleri konuldu. 1968'de ufak bazı program değişikliğiyle yenilenen bu eğitim; 12Eylül 1980 askeri harekâtından sonra ciddi bir şekilde ele alınmış ve 1982-1983 yılından itibaren zorunlu hale getirilmiştir.

Osmanlı okullarında yetişmiş, bürokrat kökenli olmayan lider Atatürk; meclisi dualarla açıyor, Balıkesir Zagnos Paşa Camii'nde çıkıyor hutbe okuyor, Meclisteki çalışmalarında Allah'a sığınıyor ama, dini eğitimdeki fetret döneminin faturasını ona çıkaranların çocukları, şimdi de kahraman komutanlarımızın bu hareketini Atatürkçülüğe aykırı buluyorlar; Atatürk, dinimiz en son ve en mükemmel bir dindir derken, Kuran Kurslarına, İmam-Hatip Liselerine karşı olmayı Atatürkçülük adına yapıyorlar. Buna "kör kör parmağım gözüne" derler. Atatürk'ü cumhurreisliğinin son yıllarında fildişi kulesini yağcılıkla hapseden gafillerin çocukları, babalarından miras kalan İslam düşmanlığına yine onu alet ediyorlar.

Şimdi 1980 öncesine uzanalım. Ülkedeki anarşi ortamına gençliğin düşüş sebepleri araştırıldığında; Milli Güvenlik Konseyi'ne sunulan raporda, bunun din eğitiminin yeterince verilmediği ve din eğitimin mecburi olmadığından kaynaklandığı belirtilmiş ve 29 Mart 1982 tarih ve 2109 sayılı tebliğler dergisinde yayımlanarak din dersi mecburi kılınmıştır. Bilindiği üzere 1982 anayasasının, Din ve Laiklikle ilgili 24. maddesinin bir fıkrasıyla din dersi, zorunlu dersler arasında hukuken oturtulmuştur.

Diyanet İşleri Başkanlığınca 4. beş yıllık kalkınma planına 1976 yılında hazırlanan raporun 39. sahifesinde şöyle denilmektedir: "İlkokullardaki din eğitimi ve ahlak bilgisi bu haliyle son derece yetersizdir. Dinimizin ve milli ahlakımızın, topyekün milli ve manevi değerlerimizin çocuklarımıza küçük yaştan itibaren öğretilmesi, günümüzde bir zorunluluk haline gelmiştir."

12 Eylül'den hemen sonra 16 Ekim 1980 gün ve 127456 sayılı bakanlık oluru ile kurulan; Ana İlkeler Çalışma Grubunun hazırladığı raporun ilköğretimde din eğitimi ile ilgili görüşü şöyledir:

“Ülkemizde din eğitimi ve öğretimi bir bütünlük içinde ve kişinin hayat boyu süren manevi gelişimi göz önünde bulundurulacak şekilde ele alınmamıştır. Okullarımızda din eğitimi, ilkököl 4. sınıftan itibaren liselerimizin son sınıfına kadar okutulmaktadır. Halbuki modern batı ülkelerinde din eğitimi, anaokullarından itibaren başlamakta ve eğitim programlarında yeterli ağırlıkta yerini almaktadır.” (sh.4)

İşte bu tür bilimsel ve araştırmaya dayalı tesbitler neticesinde 1982 anayasasına din eğitimi mecburi olarak alınmıştır. Sadece bu hizmet bile o dönemin yöneticilerinin halkımızın nazarında yücelmesine yetmiştir.

1739 sayılı, Milli Eğitim Temel Kanununun 12. maddesinde; “Din Kültürü ve Ahlak öğretimi ilkökullar ve orta okullar ile, lise ve dengi okullarda okutulan zorunlu dersler arasında yer alır.” şeklinde düzeltilmiştir. Yine aynı Milli E. Temel Kanunu’nun 24. maddesinde de, “ilköğretim okulları beş yıllık I. kademe ve 3 yıllık ikinci kademe ortaokullardan meydana gelir” denildiği halde; Anayasanın ve 1739 sayılı bu kanunun tamamen uygulanmadığı, ilkökulların 1. ve 2. sınıflarına din dersinin konulmadığı görülmektedir. Halbuki bu bilimsel olarak çocuk psikolojisine aykırıdır. Prof. Dr. Arthur T. Jersild, “Çocuk Psikolojisi” adlı eserinin 3. cildinde “Çocuğun bilinç hayatı 2 yaşında başlar ve 4 yaşından itibaren boş bir plak gibidir, ne verilirse almaktadır. Dolayısıyla din eğitiminin de bu yaşlarda başlaması gerektiğini haber vermektedir.” Batıda daha ana okullarında din eğitiminin başlamasının sebebi bu olsa gerekir. Bu eksikliklerinin giderilmesini yöneticilerimizden bekleriz.

Ancak şunu özellikle belirtmeliyiz ki 12 Eylül öncesi bütün olumsuz gençlik hareketlerinin içinde İmam-Hatipliler yer almamış

ve bu yöneticilerin dikkatinden kaçmamıştır. Bu nedenle İmam-Hatip okullarının değeri bir kat daha artmıştır.

1948'de açılan İmam-Hatip kursları ihtiyacı karşılamada yetersiz ılınca; 1951-1952 eğitim ve öğretim yılında 7 yerde 7 imam hatip okulu açılmıştır. Bu okulların sayısı 1960'da 19'a, 1970'de 72'ye ve 1980'de 374'e, 1992'de de 389'a çıkmıştır. Şu anda Edirne'den Hakkari'ye, Muğla'dan Kars'a yurdumuzun dört bucağında bu ilim ve irfan yuvalarının sayısı 576'ya ulaşmıştır.

Meslek liseleri arasında, en fazla verimlilik oranı, İmam-Hatiplerdedir. Prof. Dr. Mahmud Adem'in araştırmasına göre; Endüstri M. Liselerinde, %57, Teknik Liselerde %60, Ticaret Liselerinde %43, Kız Meslek Liselerinde %23, İmam Hatip Liselerinde ise %97'dir. Bu sonuç bizim açımızdan çok sevindiricidir.

Bakanlığımız, İmam Hatip Liselerinin amaçlarını şöyle belirlemiştir: İmamlık, Hatiplik ve Kuran Kursu Yöneticiliği gibi dini hizmetlerin yerine getirilmesi ile görevli, en az lise seviyesinde genel ve mesleki eğitim görmüş elemanlar yetiştirmektir. Bu elemanlar; Anayasa nizamına bağlı, Türk Milli Eğitiminin amaçlarını benimsemiş, milliyetçi, uyanık, dinini yaşayan birer aydın, ilmi görüşe açık, eğitimli, çalışkan, yurdun her yerinde seve seve hizmete hazır, örnek, hümanist, sağlam karakterli birer meslek adamıdır.

İmam-Hatiplerde eğitim; ALLAH sevgisi, hoşgörü, hak sevelik ve saygı, dini ve dünyevî görevlere bağlılık prensiplerinde yürütülür. Öğrencilerin müsbet zihniyet kazanmaları esastır. Bu esaslar doğrultusunda eğitim ve öğretime devam etmekte olan İmam-Hatipler toplumun ana unsurudur. Çünkü bu toplum %98 itibariyle müslümandır ve İmam-Hatipler her yönüyle bunu

ispat etmişlerdir. Bundan ötürü ki artan bir taleple İmam Hatip okullarının sayısı artmaktadır. Dini görev almasını düşünmeden ve talep etmeden, halkımız sırf İslam'ı eğitimi arzu ettiği için çocuklarını bu okullara kaydırmaktadır.

Evet bazı kimseler hoşlanmasa da, halkımız daha çok İmam-Hatip istemektedir. Evet, ben İmam Hatip Lisesi mezunuyum. 1949'da Ilgaz'da doğdum. Doğum tarihimde toplanan, Ağustos 1949 tarihli, 4. Milli Eğitim Şurası'na bakıyorum, Türkiye'de bir tek İmam-Hatip Lisesi yok. İlk, orta ve liselerde din dersi yok. Öğretmen Okulu ders dağıtım çizelgesine bakıyorum: Bazı dersler şöyle: Yakın Yurt İncelemesi, lise 3, Cimnastik 2-2-1, Resim 1-1-1-, İş Dersi 2-1- 1-, Müzik 2-2-1-, vs. Bugün artık lisede bu dersler yok. Resmi hiç bir belgede İslam kelimesi yok. Kelime olarak bile Allah geçmiyor. Bilinçli olarak Allah'ın adını anmıyorlar.

Habuki yukarıda verdiğimiz genel girişte görüldü ki; ne Atatürk bunu istedi ne de onu Atatürk yapan millet. Yine Atatürk: "Din lüzumlu bir müessesedir. Dinsiz milletlerin devamına imkan yoktur." (Kılıç Ali, Atatürk'ün Hususiyetleri, s. 116) "Din vardır ve lazımdır. Temeli sağlam bir dinimiz var. Malzemesi iyi, fakat bina uzun asırlar ihmale uğramış" (A. İlbay, Yakınlarından Hatıralar, s. 102) "Bilhassa bizim dinimiz için, herkesin elinde bir miyar-ölçü- vardır. Bu ölçü ile hangi şeyin dine muvafık olup olmadığını, kolayca takdir edebilirsiniz. Hangi şey ki; akla, mantığa, menfaat-i ammeye muvafıktır, biliniz ki o bizim dinimize de muvafıktır. Bir şey akıl ve mantığa, milletin menfaatine muvafıkça, İslam'ın menfaatine muvafıkça kimseye sormayın, o şey dinidir. Eğer bizim dinimiz, aklın, mantığın uygun olduğu bir din olmasaydı, ekmel olmazdı, ahir din olmazdı." diyor. (Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri II. s. 127)

Evet bugün işte bu anlayış ve doğrultuda, İmam-Hatip nesli, eğitime devam etmektedir. Önceleri lise mezunu bile sayılmazken; üniversitelere alınmazken, bugün bu engeller aşılmıştır.

İlk defa 1971'de Erzurum Üniversitesinde Edebiyat ve İslam'ı İlimler Fakültelerinin kapısı İmam Hatiplilere açıldı. Bugün İmam Hatiplilere kapalı üniversite kapısı yoktur.

Nasıl olsun ki; gerek güreş gibi spor faaliyetlerinde, gerekse bilgi yarışmalarında, her türlü sosyal faaliyetlerde, kendisini isbat etmiştir. 1994 yılı öğrenci yerleştirme fen birincisi, İmam-Hatiplidir.

Kimse korkmasın, inançlı insanlardan kimseye zarar gelmez. Allah'ı bilen, ahirete inanan insan, ya hayır söz söyler, ya hayırlı iş yapar. Mazlumun da, zalimin karşısında olur.

*“Zulmü alkışlayamam, zalimi asla sevemem,
Gelenin keyfi için, geçmişe kalkıp sövemem,*

...

*Adam, aldırında geç git, diyemem; aldırırım,
Çiğnerim, çiğnenirim, Hakk'ı tutar kaldırırım”* ruhunu taşır.

Artık imam Hatip Liseleri halkımızın takdirini kazanmış ve milletimize mal olmuş müesseselerdir. Bu okullarımız , anarşi ve terör dönemlerinde eğitim ve öğretimlerini sükunet içinde ve verimli bir şekilde devam ettirmişlerdir. Böylece ülkemizde birlik ve beraberliğin sembolü olmuşlardır.

İslam'da; fıtratı bozulmamış insanların hoşlanacağı her şey vardır. Ömrünü İslam'a hizmet için geçirip, kendisi amel etmeyenler, acınacak insanlardır.

İslamiyet; hem ahiret, hem cami, hem vicdan, hem fikir, hem iman, hem dünya içindir. Biz; ülküsü cihan hakimiyeti, amacı iki cihan saadeti, olan bir dinin davetçileriyiz. Bizden

kimse korkmasın. Sözümlü şu ayet mealıyla tamamlıyorum:
“Rabbimiz, bu dünyada bize dirlik- düzenlik, ahirette de iyilik ve güzellik ver.” (Bakara-201) Amin.

Hepinize en derin saygı ve sevgilerimizle...

KAYNAKÇA:

1. Ayın Tarihi, No II
2. IV. Milli Eğitim Şurası -1949
3. Nutuk, M.E.B. Yay. 1952
4. Prof. Dr. A.T. Jersild, ÇocukPsikolojisi, A.Ü.E.F. Yay. C.3
5. Ensar, s.14-15
6. Diyanet Dergisi s. 79-92
7. Kılıç Ali, Atatürkün Hususiyetleri
8. A. İl bey, Yakınlarından Hatıralar
9. Türk Ans. C. 23

HÜZÜN

Akşam Ilgaz dağları hafif dumanlı idi, içime bir hüzündür çökmüştü ama sebebini bir türlü anlayamıyordum. Kaldığım yerden çay kenarına doğru yürüdüm. Mehtap ne kadar güzeldi, derenin çağlayışı, gece kuşlarının zikirleri. Ama içimde sıkıntı yine de dağılmadı. Kendi kendime ayetler okumaya, mırıldanmaya, anlamını düşünmeden sayıklamaya devam ettim.

Olacak gibi değildi. Eşim ve çocuklarım Çankırı'da oturuyorlardı. Ben de Ilgaz'da yalnızdım. Onların hasreti mi içimdeki acaba, dedim. Değildi. Annem ve babam köyde oturuyorlardı. Onları düşündüm. Yine içimdeki hüznün dağılmamıştı. Koca bir okulun alt katında garip bir odada akşamlarımı geçiriyordum. Oraya döndüm tekrar. İçim içime sığmıyordu. Abdest tazeledim ve yatsı namazımı kıldım. İçimdeki hüznünden mi ne, namazın daha bir güzel oldu. Yattım. Uyumak ne gezer! Sağa sola derken dalmışım, şeytan musallat oldu. Dere tepe gezdiriyor beni. Sabah namazı için kalktığımda masamın üzerindeki mecmuayı karıştırmaya başladım. Çevre üzerine hazırlanmış konular, çevir çevir derken irkildim birden. "Mehmet Sofuoğlu Hakk'ın rahmetine kavuşmuş." İçimden ağladım. Ilgaz o kadar taşra bir yer değil ama duymamıştım. Hocamdı. İstanbul İmam Hatip Okulunda tefsir ve hadis okuttu bize. Hadis dersinde bir ara bir soru soracaktım. Sor dedi, sordum. "Şefik ben Medine'de Resulullah'a söz verdim. Ayet ve hadis dışında birşey söylemeyeceğim diye, cevap vermeyeceğim" dedi.

Hüznümün nedenleri çözülmüyordu.

Sınavlar devam ediyor okulda. Komisyon başkanımı. Aynı

gün bir de şahitlik var mahkemede. Hükümet binasının alt katı mahkeme odaları. Erkenden gelmişim biraz. İlçe Milli Eğitimine çıktım, gazeteleri karıştırıyorum. Tercüman ve kültür sayfası. Bir de ne göreyim: “Cahit Zarifoğlu, Hakk’ın rahmetine kavuşmuş.” Şaşırp kalmışım. Hayallere daldım. Baktım ki mahkeme saatim gelmiş. İfadeden sonra tekrar aynı gazeteyi bir daha okudum. Sanki inanmak istemiyordum. Dışarı fırladım. Gazeteciye kadar koştum. Zaman aldım. İlk sayfa boştu. Milli Gazete istedim. Artık inanmalıyım. Evet gitmişti Cahit Abi. Oysaki daha dün odamda “İlk Adımlar”ı okumuş, yine güzel yol gösterimleri sürüyor, diye ne kadar sevinmişim.

Yetmişli yıllarda Akabe’nin Kızılay’da ilk kitabevinin açıldığı günlerin arefesinde idi. Adıyaman’da öğretmen idim o zaman. Araya araya kitapevini buldum. Hoşbeş derken dışarıda genç ve dinamik yapıli birinin vitrin camlarını sildiğini farkına vararak, kim olduğunu sorduğumda Cahit Zarifoğlu Abimiz işte odur, demişlerdi. Oysaki Diriliş’te çıkan şiir ve yazıları sad ve mimlerin kornuşmaları ile İmam Hatip dönemimde tanıdığım, Erzurum dönemimde edebiyatta yudum yudum içtiğim Cahit Abimi yıllardır Maver’a’da adını bile görmem yeterken şimdi kaybedivermenin hüznü imiş içimdeki meğır.

Rahmetlerin yeryüzüne çokça indiğı bu aylar, güzel insanların çekip gittiğı bu aylar, Rabbim hepsine binler rahmet eylesin. Gazeteyi cebime koyup öğle namazına bir saat varken doğru Merkez Camiine gittim. Yâsin ve bir cüzden fazla Kur’an-ı Kerim okuyarak ikisinin ruhlarına hassaten gönderdim. Sonra okula dönüp bu iki güzel hatırayı yazayım istedim.

İşte böyle İlğaz dağları hafif hafif yine dumanlanıyor.

(MAVERA dergisi, S.128, Ağustos-1987)

TATLI TEBESSÜM

1949 yılının soğuk bir nisan sabahı...

Kalabalık bir aile Sofugiller. Salih Çavuş, dört oğlu, gelinleri, torunları ve eşi Kevser'le beraber yirmiyi aşkın nüfuslu bir ailenin reisi. Devrez Vadisi'nin kuzeye bakan yamaçlarında kurulmuş Başdibek Köyü'nün orta halli bir ailesi... Salih Çavuşgil iki çift öküz, bir çift manda koşarlar. İrgatlıkları çoktur. Kırk yılından aşağı biçmezler. Pirinç ekerler Devrez Vadisi'ne. Bağları, bahçeleri vardır. Kapıdan koyun sürüsü eksik olmaz. Yağ, yoğurt alabildiğine boldur. Çoluk-çocuk herkes iş tutar. Ama bütün bunlara rağmen yine de parasızlık çekilir. Ürünler kasabada pek para etmez. Kasaba da hoş köy gibidir. Eski adı Koçhisar olduğu için, halk dilinde Gossar'a dönüşmüş bu şirin kasaba Ilgaz'dır. Orada da günlük sığır çıkar yaylaya. Üç beş memur ne alacak ki... Hem ayıp, yağ satılır mı? Yoğurt satılır mı? Üç beş kasabın kesip sattıkları kendi sürüleri Kiseköy yaylalarından, Ilgaz doruklarından eksik olmaz.

Manifaturacı Kestil'in oğlu İsmail'e, ayakkabıcı Belörenli Hamdi'ye, bakkal Karnıkuru'nun oğlu Mustafa'ya borç hiç bitmez. Tüm bu sebepler İstanbul gurbetini sürekli gündemde tutar. Her aileden hiç değilse bir yiğit gurbet acısını tattırır ev halkına.

Salih'in oğlu Ali de İstanbul'dadır. Askerden gelir gelmez İstanbul yolları gözükmüş, gurbet sılaya dönüşmüş gibi "Ah İstanbul bir gidebilsem" deyip dururken gidivermiştir. Eski bir yatağı anası göz yaşları ile paketlenmiş, babası eşeğe yüklemiş, kardeşleri şimdilerde unutulmuş bir sevinçle ileri geri giderlerken Ali de eşiyle vedalaşmış, ayrılmıştı. Akşama Gollüce tren istas-

yonuna varırlar.

*Kara tren gelmez mola,
Düdüğünü çalmaz mola,
Gurbet ile yar yolladım,
Acep geri gelmez mola.*

Bu türküler içinde sayılı günler gelip geçti. Köyde Ali'nin bir oğlu oldu. 949 yılının soğuk bir nisan sabahı... Tosun gibiydi. Babası gibi olacağı elliydi. Sofu Ahmet'in torunu Ali bir yumurta tabutunu yağ iskelesinden aldı v Çemberlitaş'a kadar hiç konmadan getirirdi. Soğan iskelesi, Yumurta ikelesi, Asmaaltının bütün hamalları onu tanırdı. Malatyall Bölükağaları ona iş verirler, hat-ta Komili mağazasının anahtarı akşam ona teslim edilirdi. En çok para kazanan o idi. Sigara içmez, oyun oynamaz, köydeki yirmi kişinin borcunu semeriyle öderdi. Kestilinoğlu gelmiş diye kahvede korka korka konuşurken köylüleri o hiç umursamazdı. Parası vardı. Böyle namlıydı Salih'in oğlu. Maşallah.... Oğlu da öyle olur inşallah...

Artık bitmez kadınlarımızın lafları. Doğan çocuğun adını Mehmet koydular. Salih Çavuş'un dedesiydi Mehmet. Beşiğinin toprağını nenesi getirmişti. Anneannesi de bir boncuk takmıştı tıngır-mıngır.

Gel zaman-git zaman, Mehmet ilkokulu bitirmişti. O yazın öküzleri güdüyordu Ilıca'da. Henüz harman zamanı gelmemişti. Öğleye doğru öküzleri eğleğe yatırmışlar, arkadaşlarıyla azıkla-rını çıkarmışlar, kaykanalı ekmekler, haşlanmış yumurtalar, yeni çıkmış taze soğan ve ortası tereyağlı hamurlu ekmek... Küçük çobanların keyfine diyecek yoktu. Onların bu tatlı yemeğini ta-nıdıkları bir ses bozdu...

Korucu bağınıyordu.... Mehmeeeeet...

Köye bir minibüs gelmişti. Annesinin babası Şavkı Pehlivan düşünmüş, taşınmış madem babası gurbet kahrı çekiyordu, madem gidip gelemiyordu, okutsundu öyleyse Mehmet'i. Minibüsçü arkadaşındı. Söz vermişti torununu getirmeye. Gitsindi öyleyse. Gitsindi... Gitsin.. Gitsin.

İşte böyle başladı Fetiye Tepesi'ndeki ortaokula Mehmet. Ne günlerdi! Her biri bir destanlık günler... Ama en çok imtihanlara kafasını takardı. Öğretmenin soruları sorup da eli arkasında rahat rahat gezinmesi yok mu... deli ederdi Mehmet'i. Mehmet ki ayağında lastik, cebinde para yok, üstünde tahtakale artığı müstamel bir elbise, herkesten ayrı gurbet yükü omuzlarında... Üstelik o ilkokuldan beri sevdiği kızın hasreti... Şu öğretmenin rahatlığına bak... Eli arkasında ileri, geri.. Bir ara "ah ben de böyle bir öğretmen olabilir miyim ki" diye düşündü düşündü.

Yıl 1986. Mehmet oniki yıllık öğretmen oldu. Evlendi. Üç oğluyla beraber üç vilayet dolaştı. Müdürlükler yaptı. Soruşturmalar geçirdi. Mahkemelere düştü, açığa alındı. Acı tatlı ne günler geçirdi, ne insanlar tanıdı. İyi gün, kötü gün dostları oldu. Hem insan yetiştirdi, hem insanı tanıdı.

İşte böyle... Şimdi öğrencilere soruları sorup da eli ardında sınıfın içinde dolaşırken, pek de neşeli, dertsiz ve kedersiz değildi. Hep o altmışlı yılları düşünür, kendi talebeliğini ve öğretmenlerini hayal eder, aklına o günkü düşünceleri gelince; ince tatlı bir tebessümle, öğrencilerin bir türlü anlayamadıkları mütebessim, babacan tavrıyla sınıfın içinde gezerdi.

Öğretmen Mehmet, kendisi gibi binler öğretmenden biriydi.

YUNUSLAYIN

Oğlum! diye anlatmaya başladı: Balta girmemiş ormanlarla kaplıdır köyümüz. Etrafı yemyeşil cennet gibi Ilgaz ormanları. Kasabamıza Yeşil Ilgaz denmesinin sebebi, bu güzelim Ilgaz ormanlarıdır. Tabi Devrez vadisinin hakkı da yok değil.

*Ilgaz Anadolu'nun sen yüce bir dağsın
Baharla yeryüzünde o cennetin bağısın,
Yalçın kayalıkların göklere yükseliyor,
Senin dumanlı başın bulutları deliyor...
Nasıl? Güzel söyledim mi?*

Yavrum, köyümüz Çatak. Çam kültüründen türemiş bir isim. Arkamız, önümüz hep çam. Gündoğumuz balcı sırtları, batımız Mendik Deresi. Fasulyesi çok tatlı olan bu deremizin suyu Melan Çayı'na karışır. Boyalıca Kasabası'nın yanında. O güzelim Melan vadileri...Allah'ım bu dağlar ve bu vadiler ne kadar güzel. Köyümüzün arkasında Şıhlar Tepesi vardır. Kim oldukları ve ne zaman geldikleri bilinmez bu erenlerin, iki kişi olduklarını türbelerinden biliyoruz. Etrafın en sivri tepesi olan bu yere herhalde hayvan sırtlarında çıkarılmışlardır. Köyümüzün önünde Osmancık Gölü ve Sarıalan Dağları uzanır.

İşte böyle yavrum, biz asıl Çatak'lıyız.

Acele etme anlatacağım bu köye nasıl geldiğimizi. Hele bir soluklanalım. Şu karşımda duran Ilgaz Dağları'nı, Çatak sırtlarını doya doya bir seyredeyim. O dağların eteklerinde ne güzel yaylalar vardır...

Henüz on, onbir yaşlarındaydım. Köyümüz bu vadi köylerinin çoban ihtiyacını karşılardı. Şu karşı çıplağın bu tarafına

öteyüz derdik. Öteyüzlü bir adam köyümüze gelmiş davalarını için çoban soruşturuyordu. Sözün kısacası oğlum, babam beni bu adama çoban olarak verdi. İşte bu adam dede dediğin İrici Ahmet, ya anladın mı? Babam beni İRİCİLGİL'e çoban verdi. Yıllık on bin lira para, bir takım elbise, on kuzu ücretiyle anlaşılar. Ne yapsındı rahmetli babam... Hayat buydu. Kendisi yetim kalmış, babası Çanakkale'ye gitmiş, gelmemiş, anası şehit maaşı bile alamamış, ilgilenen olmamış, kasabada Çataklı'nın yüzüne kim bakar? Ne sıkıntılar çekmişler anlatamam. Bütün ömrü çobanlıkla geçmiş, bunun için o yıl bana bir çobanlık buldu diye ne kadar sevinmişti. Ama ben on, onbir yaşında Dereköylü bu İricigil'e çoban gelince gurbete düşer gibi, ne kadar ağlamıştım. Meğer Allah'ımızın yazısı neler saklıyormuş da bilmiyormuşuz. Kader bu nereden bilelim.

Derken Yunus babam beni bu adamın yanına katıverdi ertesi günü. İkiçam pınarından dönerken arkama baktım anam rahmetli ağlıyordu. Ben de ağladım, ağladım ama ne fayda, İrici denilen bu hacı: Niçin ağlıyorsun oğlum, baban Ilgaz'a pazara geldiğinde her hafta uğrar, istediği zaman anan da gelir, üzülme, hem bizim köyün sığır çobanı da sizin köylü, delikanlı çocuksun, diyerek beni teselli ediyordu.

Aluç, Alibey, Okçular, Karataş ve Alpagut köylerini geçerek Devrez kenarına indik. O zamanlar böyle köprü yoktu Çay alabildiğine akar, sağ, solu yıkarak deli başını Kızılırmak'ın uysal koynuna sokardı. Bahar mevsiminin ilk günleriydi. Eriyen karlarla, buğur buğur yağın yağmurlarla yine coşmuş, harıl harıl akıyordu, ötegeçede kaldık. Bir türlü geçmeye yer bulamadık. Yürüdük oradan ta Gaziler Köyü'nün önüne kadar. Orada eski bir köprü vardı. Geçip geldik akşam üzeri İricigi'le...

Yavrum günler ne çabuk gelip geçti. Hatta yıllar birbirini kovaladı. Hacı Ahmet, yani şu büyük İrici deden beni bırakmadı. Bir yıl kardeşi rahmetli Akkuzu denilen Hacı Mustafa'da, bir yıl rahmetli Sağır İmin denilen kardeşi Hacı Emin'de derken yaşıım onyedi oldu. Yine İricigil'de çobandım. Çobandım da bir de batkım Cimci Ali denilen bu İrici'nin büyük oğlu Ali dedenin kızı, annen Kezban'ı seviyorum. Meğer aşık olmuşum. Sabah aızığımı getirirken, akşam süt sağarken gözümün önünde büyüyen bu kıza aşık olmamış mıyım...Bu halimden hem ürküyor, hem korkuyordum. Derken ertesi yıl bütün ısrarlarına rağmen çobanlığı kabul etmedim. Halbuki beni çok seviyorlar. Kendi evlatları gibi bakıyorlardı. Çoban değil sanki kendi koyunlarımı, kendi kuzularımı güdüyordum. Aızığım daha da güzelleşmişti. Her hafta pazardan ne alırlarsa benim hakkımı da ayırırlar, yiyeceğime giyeceğime özen gösterirlerdi. Sen bizim oğlumuzsun der dururlardı. Ama kararlıydım, onlarda artık çobanlık yapamazdım. Çünkü oğlum annenin de beni sevdiğini anlamıştım. Ateş iki bacayıda sarmak üzereydi. Tehlike büyümüştü. Bunu nasıl mı anlamıştım? Her akşam avul kapısında durup koyunları sayan annen, artık koyunları saymıyor, kapıda beni bekliyordu. Geciksem, beni merak ettiğini söylüyor, 'gecikme' diyordu. Bir seferinde de mahsus geciktim. Namaz tepesinin arkasında korulukta sürüyü tuttum. Yatsı vakti geçmişti ki eve geldim, birde ne göreyim. Avul kapısı önünde annen bekliyor. Elimdeki el fenerini yüzüne tuttum. Ağlamıştı. Belliydi. Gülümsüyordu ama gözleri yaşlıydı. O anda o kadar güzeldi ki. Ayın ondördü gibi parlıyordu. Fırsat bulsa üzerime atılacak gibi...Nerede kaldın, diyebildi. Ben de kendimi tutamadım. Lambayı söndürdüm, elimi uzattım, elinden tuttum, sıktı, sonra davarların içine, kaçır

gibi daldı gitti.

Hacı İrci beni tekrar tutmak için geldiğinde neler konuştular bilmem, sabah olunca annem pek sevinçliydi. Çok şükür Allah'ıma diyordu. Çok şükür, dualarım kabul oldu.

Sıcak bir nisan gününde davarları Angut Kayası civarında yayılmıştım. Namaz tepesinden geçerek sivri burunun yamacından dolandırıp Altıkarga sırtlarında biraz daha güderek türbenin arkasından Demirçayda ki Havuzali Pınarı'na eğleşe yatırdım. Ben de ağızımı açıp yiyordum. Bağlarbaşı'ndan ağır iki kişi geliyordu. Yanıma gelip selam verdiler. Soğuk sudan içerek oturup sohbet ettiler. Ağızımdan bir-iki aldılar. Aktaş ve Kuyupınar köylerinin imamlarıymış. Gaziler Köyü'ne mevlide davetli imişler. Su başında keyfe geldiler de derken ilahi söylemeye başladılar. Ne kadar güzel söylüyorlardı.

Yunus söyler diller ile...

işte o zaman demiştim bir oğlum olursa adını YUNUS koyacağım diye. Sen oldun, Yunus oldun, adını Yunus koyduk...

Sevesin, sevilesin diye.

ÖĞRETMENLİK ONURU

1977-1978 Eğitim yılı Adıyaman İmam Hatip Lisesi'nde öğretmen olarak çalışıyordum. Evliydim. Biri üç yaşında, diğeri altı aylık iki çocuğum vardı. Şehrin dışında kalmış, çıplak Toros Dağları'nın güney yamacında Harhar denilen bir mahallede, iki oda, bir ara küçük bir evde kiracıydım. Daha doğrusu büyükçe bir daire tipli tek katlı evin bölünmüş yarısından ibaretti oturduğum ev. Su avluda, tuvalet avluda, odunluk, kömürlük derme çatma bir yer.

Ev sahibim Abuzer Efendi, uzun boylu, ince bıyıklı, sivri kulaklı şapka giyen bir karayolları işçisiydi. Hizmetkar, samimi, güçleç bir insandı Gözetlerdi, bir işim olsun da yapsın. Kiram üçyüz liraydı. Biraz çoktu ama olsundu, ev sahipleri iyi insanlardı. Hele Abuzer Efendi'nin Zeynep isminde esmer bir kızı vardı ki benim çocukları çok severdi. Onları avuturdu. Hepimizi güldüren çok söylediği bir ninnisi vardı Zeynep'in:

“Leblebi yemiş / Karnı şişmiş / Lorki lorki...”

İtiraf etmeliyim ki bu güzel ve iyi insanların bir kusuru vardı. Gerçekte kusur değildi ama bizce bir kusurdu. Bizimle konuşurken Türkçe söyler, kendi kendilerine de hemen Kürtçeye dönüşürler, bizim üzüldüğümüzü görünce de: “Bu kolayımıza geliyor” diye kendilerini savunurlardı.

Bir gün ikindi üzeri eve gelirken baktım eşim dış kapıda ve ağlıyordu. Heyecanlandım. Telaşlı telaşlı ne olduğunu sordum. Ben gelince iyice açıldı göz pınarları. Ağladı, sızlandı, bana kızdı, anasına babasına kızdı...

- Beni buralara bırakıyorsun, gidiyorsun. Sabahtan akşa-

ma kadar halimi hiç bilmiyorsun. Dil bilmez turnalara döndüm. Kimse benimle doğru dürüst konuşmuyor. Kendi kendilerine konuşurken ne dediklerini anlamıyorum.

Ev sahibi Abuzer Efendi'nin abisi Yusuf Efendi hemen bitişikte ev yapmıştı. Evinin de Harhar Caddesi'ne bakan bahçe kısmına bakkal-manav karışımı bir dükkan açmıştı. Hoş o memlekette dükkanlar genelde böyledir. Çok iyi insandı. Utangaç, konuşurken hep önüne bakan bir kimseydi. Çocukları çok severdi. Onlara mevsimlik meyveler tattırır, erikten, kayısıdan avuç avuç verirdi.

Domatesin yeni çıktığı zamanlardı. İkibuçuk lira gibi çok yüksek bir fiyatı vardı. Nefsimiz çok çekmiş olacak ki aybaşı arefesinde:

- Yusuf abi ver bakalım bir kilo domates de tadına bakalım, görünüşüne bakılırsa lezzetli olsa gerek, dedim. Bakkal Yusuf Efendi:

- Tabi hocam, ne demek, buyur kesekağıdını, kendin seç, kendin koy, dedi.

Elime bir büyük kese kağıdı verdi. Bol resimli bir gazeteden yapılmış kesekağıdının bir sağını, bir solunu evirip çevirdim, yarım yamalak bir iki cümle okudum. Sonra ağzını açarak sandığın üzerine eğildim, zaten hepsi güzel görünüyordu. Bol besili tombul anaokulu talebeleri gibi yanyana dizilmiş domatesler. Doldurdum. Terazide koydum tarttım. Dengeledim. Dolu kesekağıdını alarak belimi doğrulttum. Arkama döndüm ki bir de ne göreyim, Muhittin dikiliyor, yanında kardeşi. Utangaç, hafif sıtır gibi tebessümler. Ben de tebessüm ederek:

- Nasılsın Muhittin?

- İyiyiz öğretmenim.

- Alın bu kesekağıdını, afiyetle yiyin.
- Şey öğretmenim olmaz.
- Olmaz olur mu? Niçinmiş? Alın afiyet olsun. Yusuf abi

hesabıma yazıver...

Muhittin, bakkala yakın tek kat bir toprak odada kardeşi ile beraber oturan fakir bir talebemdi. Gerger Kasabası'nın bir köyünden idiler. Geçmiş gün köylerinin ismini hatırlamıyorum, ince, uzun, karayağız mert yapılı bir şark insanı. Domates aldığı günden sonra birkaç hafta yüzüme bakamayacak kadar mahcup ve sıkılgandılar. Onları çok severdim.

1987 yılının bir bahar günüydü. Edirne vilayetinin Uzunköprü ilçesinde yine İmam-Hatip Lisesi'nde öğretmenlik yapıyordum. Postanede bir işim vardı. PTT'nin holünde havale yazıyordum. Yanımda ince uzun bir insan belirdi. Kafamı kaldırdım, tekrar indirdim. Tanıdığım biri değildi. İşime devam ediyordum ki:

- Hocam siz Şefik Âşıkoğlu değil misiniz?
- Evet benim delikanlı, ama sizi çıkartamadım?
- Hocam elinizi öpeyim.
- Sağ ol. Allah razı olsun. Ama sen kimsin?

- Hocam, ben Adıyaman İHL'den talebeniz Muhittin. Belki çıkaramadınız. Siz Harhar'da oturuyordunuz. Biz de sizin eve yakın bir yerde oturuyorduk.

Gözümün önünde canlandılar.

- Sizi hiç unutamadık. Özellikle ben ve kardeşim. Hatırlar mısınız hocam, bir seferinde bize bakkal Yusuf Amca'dan bir kilo domates alıvermiştiniz. Bizim için bulunmaz bir şeydi. Ekmeğimize katık ettik. Sizi unutmak mümkün mü?

Muhittin daha bir şeyler anlatıyordu ama, ben kolumu sehpa dayamış ve buğulu gözlerle dalmıştım. Adıyaman'ın Har-

har mahallesine doğru gidiyordum. Birden:

- Hocam izninizle, ben size tekrar uğrarım, komutan geliyor!

Muhittin tekrar elimi öptü. Sarıldım. Sıkıca kucakladım. Tüm Adıyaman'ın hasretini onda gidermeye çalıştım.

Askermiş, Uzunköprü'deki Piyade Alayı'nda. Kardeşi de Besni'de imamlık yapıyormuş. Yanında bir astsubayla posta işleri için gelmiş. Uzaktan beni görünce tanımış. Ama kendine güvenememiş. Yanaşmış. Yakamdaki rozeti de görünce iyice kanaat getirmiş. Bendeki tek değişiklik gözlük takmamış. Biraz da saçlarım dökülmüşmüş.

Muhittin giderken arkasından bakakaldım, içimde buruk bir acı, kaybolan yıllarımın tatlı bir hüznü ve tüm çilelerine rağmen öğretmen olmanın ONURU ile....

O'nun Şiirleri

ER GAZELİ

*Zannetme ki sade sen oralarda askersin,
Benim bildiğim sensen her an her yerde ersin.*

*Hizmet için çalışmak asıl olan işte bu,
Makam rütbe bekleyen tez zamanda gebersin.*

*İhlas ve rıza bekler davanın dervışı,
Böyle çalışmalı ki ancak murada ersin,*

*Her an, her nefes Allah, gerisi boş terane,
Bildiğim kadarıyla daima böyle dersin.*

*Lale, sümbül, menekşe, kırmızı karanfiller,
Bunları elçi gibi karşılar ve seversin.*

*Çiğdem elde yetişmez, dere bayır istiyor,
Onun için bıraktım biraz daha güersin.*

*Gerçeğe meçhul dedi, zil ve şal rakkasesi,
Leyla mümteni dersen Çiğdem neye değersin.*

*Ey akıl sana fazla güvenemem bilirsin,
Murada erdim derken ayağımı çelersin.*

*İlgaz bir dağ mıdır ne? Bir ulu derviş midir?
Düşerse yolun tabii, sen de anlar görersin.*

UZUNKÖPRÜ / EDİRNE

BEKLENEN ZAMAN

Öğrencilerime

Ümitler bir gülistan
Bahar kuşları ötmektedir
Bahar gelmektedir
Gelmektedir beklenen zaman

Turnalar yüksekte uçar
Şahin gözlüm
Al mendilini eline
Bu halay yeni düğün için
Cümle alem davetli
Gerdek yeryüzü yatağında

Haydi efem, harmandalı
Güm, güm vuruyor yürekler
Oynamak, oynatmak
Hey, hey, hey
Karayılan, Şahin Bey
“En güzel şarkıyı bir kurşun söyler”

Yürek bir şahin topu
Berlin duvarı ve surlar
İtri nin Tekbiri başlıyor.
Yıkılan duvarlar,
Güvercinler Hû, Hû'lar
Kutlu günler yaklaşıyor
Gelin ey umutlar...

GÜL GAZELİ

*Dün gülü buldular kıpkırmızıydı
Al kanlara düşen gül avcıları*

*Bu ne mahcupluktur ey perdeli yüz
Güle vuruldular gül avcıları*

*Büyüdü büyüdü Yusuf dediler
Zindandaki güle gül avcıları*

*İçip içip yere göğsü sığmazlar
Gülün şarabını gül avcıları*

*Dere tepe geçip tozup sonunda
Gül yurduna girdi gül avcıları*

*Nemrudun ateşi güle dönüştü
Sarınca etrafı gül avcıları*

*Kabul olur gülün güle duası
Güle dönüştüler gül avcıları.*

GEL ARTIK

Bir Dosta

*Sen gittin ve aşk gitti,
Tutların tadı değişti damaklarda
Niçin, bilmiyorum, birden bire
Niçin kaçtın?
Sevgin bize yetmeyecek mi sandın
Sevgimiz sana...*

*Sen gittin,
Bir hüzün mevsimi geldi bahçelere
Kiraz dalları geç düşüyor
Vişneler boynu bükük
Elmalar kızarmaz oldu
Bülbüller uğramıyor artık
Birkaç şımarık, züppe
Koku züğürdü çiçekler hariç
Güllerin hali perişan
Biz perişan*

*Niçin bırakıp gittin
Bu gülistan sana yetmez miydi
Bize yetmez miydi*

*Ses yüklü bantların cezbelerinden bana ne
Ses değil, söz değil, hayat kaynağım
Bir tatlı bakışın yeterdi
Bir tebessümün
Gel artık
Gel de bahçemin ölümünü gör...*

GÜL TEBESSÜMÜ

Yunus Develi'ye

Ellerimde zamanın akışı
Ne ileri, ne geri sayabiliyorum,
İçimde umut isimli bir fidan,
Üvez ağacı gibi ağır ağır
Büyüyor yiyerek zamanı

Aslında ben hep diri olmalıyım
Ölmedim ama, ölüm ağıtları yaktılar
Seyyar ısmarlama borazanlar
Çarşı-pazar, tim tim tirinam
Rahat uyu anam

Bu tepenin ışıkları yanıyor
Zamanın ikindi vakitlerinde
Hep biri bir hız gibi yiğitler
Zülfikar gibi kalem
Çatlasın el-alem

İçimde, içime sığmayan coşku
Hangi kelimeleri kılıf yapayım sana
Gül, demir telleri nasıl kırarmış
Nasıl da kırılmış, kırılacaklar
Anlasana...

Bir eşarp, bir devin düşüşü
Nerdesin ey Maksim Gorki,
İblis iblis can çekmeler
Kurtuluş evliya tebessümü,
Gül tebessümü.

MÜNÂCÂT

*Allah'ım Rahman, Rahimsin, Vücûd, Kıdem, Bekâ sensin,
Sensin Hakîm, Kadîm, Mukîm, Alîm, Halîm, Azîm sensin.*

*Seyyitlerin seyyidisin, duacılar sığınağı,
İyilikler padişahı, efendim, sultanım sensin.*

*Belalardan sen korursun, sır ve hafî mâlumundur,
Hayru'n- nasirîn sensin, Hâkim ve Râzıgım sensin.*

*İzzet, Cemâl, Mülk ve Celâl, Kudret, Kemâl, Deyyân, Burhân,
Emin, Emân, Hannân, Mennân derdime dermanım sensin.*

*Haşyetinden dağlar taşlar, heybetinden insan ve cin
Sana pervane olmuşlar, dilimde Sübhânım sensin.*

*Yer izinle karar kıldı, gök direksiz mekân kurdu,
Ol dedin mevcudât oldu, yoktan yaratanım sensin.*

*Hamd ve senâ, ahd ve vefâ, af ve rıza, ihsan a'tâ,
Hepsi senden senden bize, sultanım, efendim sensin.*

*İşitirsin her sesi sen, kuşatırsın herkesi sen,
Yapıp eden sensin sen, ayıbımı örtenim sensin.*

*Her mahlûkun Hâlıkısın, her bir mazlumun melcei,
Her üzgünün yardımcısı, birtek sığınağım sensin.*

Gâiblerin Âlimisin, günahların Gaffârısın,
Ayıpların Settârısın, suçluyum, ümidim sensin.

Gönülleri sen süslersin, sen nurusun mevcudâtın,
Seni söyler cism ü cânım, gurbette sahibim sensin.

Celîl, Cemîl, Habîr, Latîf, Rahmet ve Rıdvan sahibi,
Huccet, burhan, hikmet, ihsan, hem velim, vekilim sensin.

Sen ki herşeyin Rabbisin, İlâhısın, Hâlıkısın,
Âlimisin, Saniisin, benim de Melikim sensin.

Evvel sensin, Âhir sensin, Zâhir sensin, Bâtın sensin,
Renk veren cümle mahlûka, gönülde habibim sensin.

Saltanatın ebedidir, Kâdirsin lutf u ihsâna,
Mü'min, Müheymîn, Mükevvin, derdime tabibim sensin.

Herşey rahmetin içinde, rahmet gadabını geçmiş,
Binler günah ve suçuma, benim de kefilim sensin.

Hâkimlerin Hâkimisin, Âdillerin Âdilisin,
Sâdıkların sâdıkısın, cihanda enisim sensin.

Sensin Ekreme'l-ekremîn, Erhame'r-râhimîn,
Ni'me'l-vekil, ni'me'n- nasîr, benim güzel Mevlam sensin.

Sen bereketler indirir, ölüleri diriltirsin,

*Hem Musavvir, hem Mukaddir, Rabbim, Rabbim, Rabbim sensin.
Beyt-i Haram'ın Rabbi sen, Şehr-i Haram'ın Rabbi sen,
Mescid-i Haram Rabbi sen ki Rabbi'l-âlemîn sen.*

*Kimsesizin yardımcısı, tevbeleri kabul eden,
Yâ ze'l-Celâli ve'l-ikram, inâyette dâim sensin.*

*Evet, mülkûn Mâlikî'sin, evet zü'l-kuvveti'l-metin,
Hiç kimseye muhtaç değil, Hak Zâtınla kâim sensin.*

*Her kerimden Ekrem olan, her kebirden Ekber olan,
Her rahimden Erham olan, Ezel, Ebed, Kâim sensin.*

*Senin için var mevcûdât, senden korkar tüm mahlûkât,
Yok, olacak cümle zerrât, bilginlerden Âlim sensin.*

*Kâfi sensin, Şâfi sensin, Râdî sensin, Kâdî sensin,
Bâkî sensin, Hâdî sensin, kuvvetim kudretim sensin.*

*Öldüren, diriltен sensin, ağlatıp güldüren sensin,
Sevindiren yetimleri, yalnız Hay ve Kayyum sensin.*

*Şâkir, Zâhir, Hâzır, Nâzır, Fâtır, Câbir, Kâdir, Nâsır,
Habîb, garîb, hasîb, tabîb, şifasız merhem sensin.*

*Azabından cehennemden var, rahmetinden cennetin,
Narında hak, nurunda hak, mahlûkuna Rahîm sensin.*

Her sevgiliden sevgili, her azizden binler aziz,

*Her yakından binler yakın, yegâne sevgilim sensin.
Uzak değil sen yakınsın, cümle mağlup, garip sensin,
Kavlinde hak, va'd-i sadık, lutfunda hep Mukîm sensin.*

*Görülmezsin, hem görersin, "Lemyelid velemyûled"sin,
Eşin benzerin yok rabbim, kalbimde hasîbim sensin.*

*Âriflerin sevgilisi, müridlerin enîsisin,
Âşıkların müştâkı sen, ruhumda sürûrum sensin.*

*Nebiler, sıddıklar Rabbi, ebrarlar, ahیارlar Rabbi,
Enhırlar, eşcarlar rabbi, dünyada huzurum sensin.*

*Dünya ve ahret sensin, arş ve semâ, me'vâ, naîm,
Yalan dünya neme gerek, benim de nasîbim sensin.*

*Hayy u Kayyûm, Sabûr, Şekûr, Gafûr, Vedûd, Raûf, Kuddûs,
Hâlık, Râzık, Kakhâr, Cebbâr, dareyn de Şafim sensin.*

*Gökyüzünde her ne varsa, musahhar kıldın âdeme,
İmtihan ölüm ve hayat, benimse muradım sensin.*

*Yeryüzünü kıldın mihad, üstünde dağları evlad,
Kameri nûr, şemsi sirâc, mahlûka onurum sensin.*

*Geceyi elbise yaptın, gündüzü maişet vakti,
Nârın üstümüzde mirsâd, bir tek dayanağım sensin.*

Sabır ehli ve tövbe-kâr, temizlenen şol muhsinler,

Seversin onları ama, benim de maksûdum sensin.

Dilediğin yaratırsın, dilediğin bağışlarsın,

Dilediğini yaparsın, ilâhî matlûbum sensin.

Sen kendini kendin andın, seni sena ettim sandım,

Yazıp çizip hep aldandım, amma ki penâhım sensin.

Sen bilirsin demem o ki: ilahi entemaksudi,

Kays'a meşk ettirmedeyim, âhıma şâhidim sensin.

Varım sensin, yoğum sensin, elim sensin, kolum sensin,

Senden gayrı ben neyim ki, bedenimde canım sensin.

Muhammed'im, Muhammed'im, âlemlere rahmet oldun,

Şefaatine muhtacım, mahşerde senedim sensin.

Şefik tevessül eyledi, senden ümidin kesmedi,

Lütfun gözetliyor hadi, dareynde penâhım sensin.

Atma bizi ateşine, kurtar bizi cehennemden,

Şereflemdir cemâlinle, ilahım Allah'ım sensin.

YAVRUM

*Yavrum nimetlerin en güzelisin bilirim,
Bilirim, bilirim de... Kadri kıymetini bilmem*

*Doğum haberinde ebene tam tamına
Yüz lira vermiştim, sarsarak bütçemi.*

*Ama, yaşayacağın dünya için ben,
Elimden geleni de yaptım sayılmaz hani;*

*Yollar, sokaklar, caddeler ve şehir
Sunulan, elden ele uzatılan zehir.*

*Her köşe başında bir ejderha
Akıllar poşette, gönüller vaha...*

*Okka-okka, kilo-kilo veba var
Öylesine işgal edilmiş ki alanlar*

*Seni hangi köşede nereye oturtayım,
Bu hayat ormanına seni nasıl atayım?*

*Gel yavrum kucağıma, yüreğime kulak ver
Seni yaratan sever en çok yaratan sever*

*Seni ben yaratmadım, yaratan yalnız Allah
Eşi benzeri yoktur, ezel ebed bir ilah*

*Hayat bir yarış pisti koştur atını koştur
“Sonunda kabre çıkar bu yolun kıvrımları”*

*Amel-i salih atın, Hak eğer, sabır dizgin,
İman elinde kırbaç, hedef olur belirgin.*

*Kur'an ve Hadis kaynak, “sönmez, pörsümezyeni”
Bu hayat çıkmazından kurtaracaktır seni.*

*İyi sarıl İslam'a, iyi bir müslüman ol, iyi
Bil ki bulunmaz asla çıkar yol.*

*Allah'a yalvarırım, el açıp gece gündüz
Secde edip Allah 'a, sürerim yerlere yüz.*

*Müslümanca bir hayat hidayet eyle bize,
Ehlime, dostlarıma inayet eyle bize*

*Yavrumu koruyuver bid'at ve sapıklıktan.
Sahil-i selamete ulaştır bataklıktan*

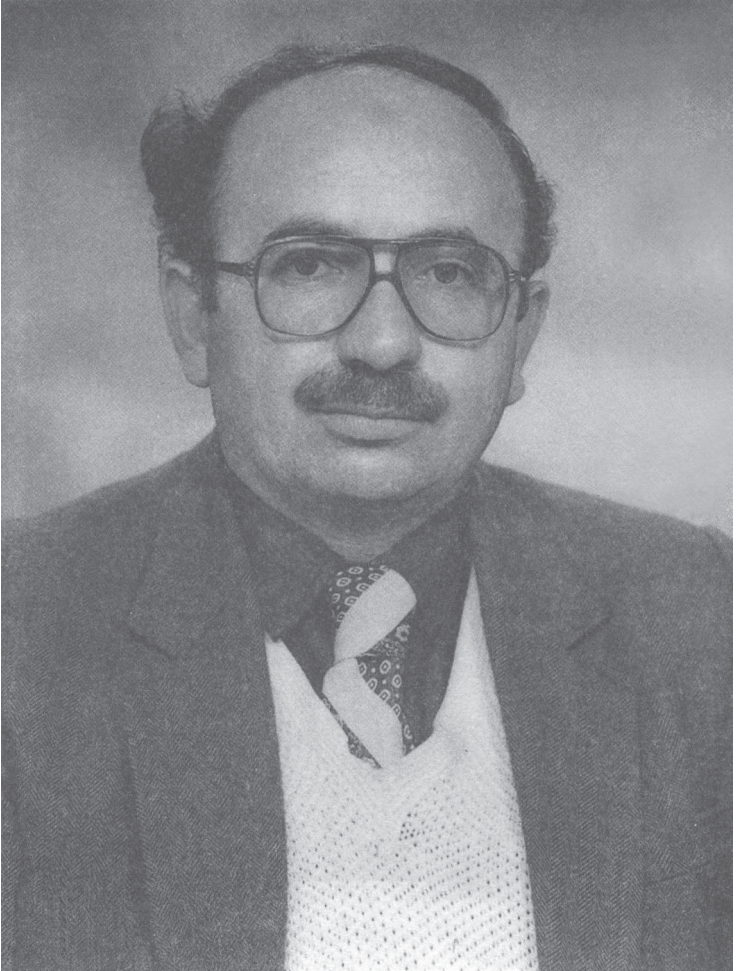
*Yüzbinler dualarla yalvarırım ya Muîn
Yüzbinler dualarla diyorum yüzbin âmîn.*

Çorum-09.07.1990

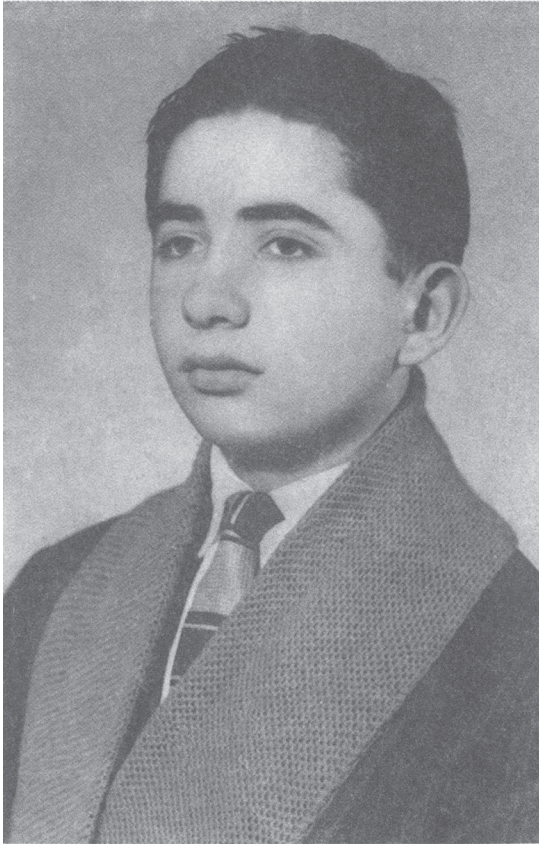
O'nun Fotoğrafları

*Fotoğraflar tarifsiz anılarımız içerisinde bir tesellidir bize.
Geçmişe bakıp eski günlerin yâd edildiği zaman
yada tarihe bir şerh istenildiği an,
fotoğraflar tek başvuru kaynağımızdır.
İşte Hocamızın hayatından kesitler
O'na ait, O'na özgü.*

Orhan Sivri

Şefik ÂŞIKOĞLU
(1949 - 1997)

İstanbul İmam-Hatip Orta Okulu Öğrencisi

“Ben bir talebeyim

Yoktur kederim

Resmimi saklayana

Çok teşekkür ederim”

Oğlunuz Şefik Âşıkoğlu / 31 Mart 1964

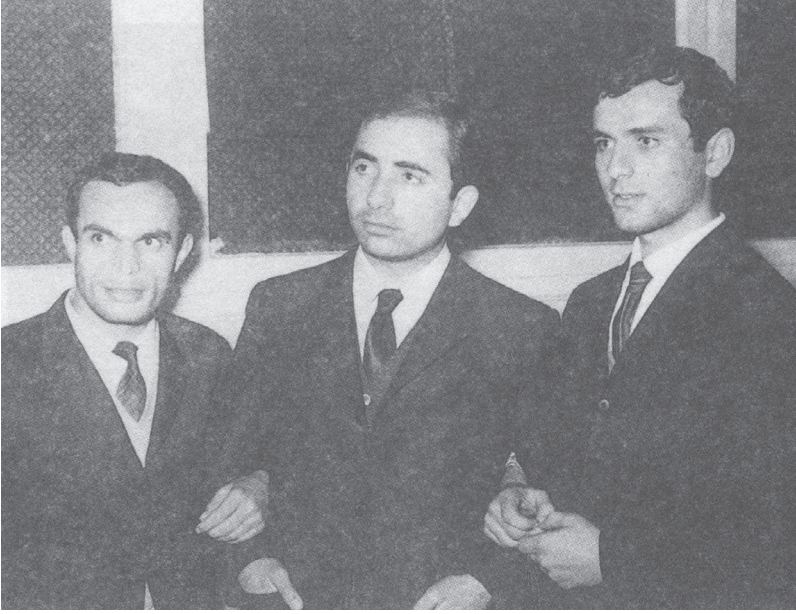

Şefik Âşıkoğlu M.T.T.B. çalışmalarında 27 Mayıs 1973

Cumhurbaşkanımız Abdullah GÜL, kitabı incelerken
8 Kasım 2012 - Çankırı

Kadir KONAK, Şefik ÂŞIKOĞLU, Mustafa KARA

Prof. Dr.Mustafa KARA, kadim dostunun kabri başında

Öğrencileriyle beraber Mehmet Akif'in kabrini ziyaret ederken.

Aşıkoğlu Hoca vefat etti

İBRAHİM SELİM AKYOL

ÇANKIRI/ İmam Hatip Lisesi öğretmenlerinden, Çankırı'nın önde gelen şahsiyetlerinden, ilim adamı ve tasavvuf ehli olan Şefik Aşıkoğlu, önceki Perşembe günü yatsıdan sonra yüksek tansiyondan dolayı vefat etti.

Şefik Aşıkoğlu Hoca için ilk tören uzun yıllar hizmet ettiği İmam Hatip Lisesi önünde yapıldı. Burada yetiştirdiği öğrenciler tarafından Kur'an-ı Kerim okundu. Yapılan konuşmalarda Şefik Aşıkoğlu Hoca'nın ilim adamlığı, öğretmenliği ve hizmetteki hasbiliği anlatıldı. Ardından okunan şiirler herkesi gözyaşı ve hıçkırıklara boğdu. Yapılan duadan sonra cenaze Ulu Camii önüne getirildi. Cuma namazını müteakip Çankırı'da ilk defa görülen büyük bir kalabalık tarafından cenaze namazı kılındı. Cenaze namazından sonra Şefik Aşıkoğlu'nun cenazesi defnedilmek üzere Ilgaz'ın Başdıbek köyüne götürüldü. Burada bir konuşma yapan RP Çankırı Milletvekili İsmail Coşar "Şefik Aşıkoğlu Hoca'nın ilim öğrenme ve öğretmedeki gayretinden bahsederek, bu konuda yaptığı çalışmaları" anlattı. Aşıkoğlu Hoca tekbir, tehlil, dua, gözyaşı ve hıçkırıklar arasında defnedildi.

Çok yönlü bir kişiliğe sahip olan, 1970'li yılların başında MTTB'de Ortaöğretim gençlik başkanlığı yapan, MTTB'de aktif görevlerde bulunan Şefik Aşıkoğlu, halen Çankırı İmam Hatip Lisesi'nde Meslek dersleri öğretmenliği yapıyordu.

Milli Gazete - 29 Aralık 1997

